

«Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ»

Α) ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εθνικότητα ενός λαού, ο οποίος κατοικεί μόνιμως σε ένα γεωγραφικό χώρο, αποτέλεσε κατά καιρούς, και ιδιαίτερος στην εποχή μας, ισχυρό λόγο προβολής εδαφικών διεκδικήσεων και υποστήριξης δικαιωμάτων πολιτικής επικυριαρχίας, και κατά συνέπεια, οικονομικής εκμεταλλεύσεως αυτού του χώρου.

Επειδή, όμως, καμία χώρα του πολιτισμένου τουλάχιστον κόσμου δεν κατοικείται πάντοτε από εντελώς ομοιογενή εθνολογικά πληθυσμό, οι επιστήμονες προσπαθούν με επίμονη έρευνα να προσδιορίσουν την εθνολογική σύσταση του λαού διαφόρων περιοχών με βάση τα ιδιαίτερα γνωρίσματα της μητρικής γλώσσας, της θρησκείας, των ηθών και των εθίμων, της τοπικής ενδυμασίας, της αρχιτεκτονικής των κατοικιών και άλλων κατασκευών, των τοπωνυμίων και ονομασιών αλλά, χωρίς αμφιβολία, και των ανθρωπομετρικών γνωρισμάτων του μόνιμου πληθυσμού.

Ο έλεγχος όλων των προαναφερομένων στοιχείων, τα οποία καθορίζουν αναλόγως με το πλήθος των ομοιοτήτων ή των διαφορών, την ομοιογένεια και την εθνολογική σύσταση του πληθυσμού διαφόρων περιοχών, υποχρέωσε τους επιστήμονες να αναγνωρίσουν την ύπαρξη κυρίας εθνότητας, για το μεγαλύτερο και επικρατέστερο μέρος του πληθυσμού, και τις μειονότητες άλλων εθνοτήτων, όσες μόνιμως συμβιούν στην ίδια περιοχή. Αλλά η επίσημη αναγνώριση μειονοτήτων σε παλαιότερες εποχές, πολύ περισσότερο όμως στα νεώτερα χρόνια και ιδιαίτερος στη σημερινή εποχή, έγινε αφορμή πολλών διπλωματικών προστριβών και ξένων παρεμβάσεων στα εσωτερικά ζητήματα γειτονικών κρατών. Οι προστριβές αυτές είναι βεβαίως πολύ περισσότερες, όταν υπάρχει στενότητα εδαφικού χώρου και όταν ο αριθμός των εθνικών μειονοτήτων που συμβιούν είναι μεγάλος.

Επόμενο, λοιπόν, είναι και στις χώρες της Βαλκανικής Χερσονήσου, που επί σειρά αιώνων ταλαιπωρήθηκαν από αλλεπάλληλες επιδρο-

μές βαρβάρων και ημιβαρβάρων επιδρομέων, να παρουσιάζεται σήμερα σχετική πολυεθνία κατοίκων. Σκόπιμες και προφανώς χαριστικές συνθήκες των ισχυρών ευρωπαϊκών δυνάμεων, επέβαλαν στον Βαλκανικό χώρο, έπειτα από τον κατακερματισμό της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, μία περίεργη πολιτική διαίρεση, με χαριστική οριοθέτηση νεοσυστάτων κρατών, που δεν είχε σχέση με την εθνική ομοιογένεια των πληθυσμών της.

Τα «όρια», όπως αυτό συμβαίνει σε κάθε περίπτωση χρησιμοποίησης του φιλοσοφικού όρου, έτσι και στην περίπτωση καθορισμού της συνοριακής διαχωριστικής γραμμής των Βαλκανικών κρατών, υπήρξαν επί δεκαετίες αφορμή διαφωνιών και πολεμικών συγκρούσεων. Η Μακεδονική γη, που αποτελεί την καρδιά της Βαλκανικής Χερσονήσου, εκτείνεται στη συμβολή των ορίων τριών ετεροεθνών γειτονικών κρατών και κατά καιρούς έγινε το μήλο της έριδος διαφόρων ποικιλωνύμων απαιτητών με ακόρεστη επιθυμία να την καταλάβουν, προβάλλοντας τις πιο απίθανες και παράδοξες θεωρίες, για την προέλευση και για την εθνικότητα των κατοίκων της.

Ασχέτως, όμως, προς το γεγονός ότι η παρατηρούμενη σχετική ανομοιογένεια στον λαό της Μακεδονίας, αναφορικά με τα στοιχεία που μαρτυρούν την εθνικότητά του, δεν είναι καθόλου μεγαλύτερη από την παρατηρούμενη ανομοιογένεια του λαού πολλών άλλων σημερινών ισχυρών και πολιτισμένων κρατών. **Επισημαίνεται πάντως ότι, κανείς από τους επίδοξους μνηστήρες της Μακεδονικής γης δεν ζήτησε να στηρίξει τις αξιώσεις του στο πιο ουσιώδες και αδιαμφισβήτητο γνώρισμα της εθνικότητας του λαού της, δηλαδή στη γνήσια και ανεπηρέαστη εθνική συνείδηση των κατοίκων της Μακεδονίας.**

Η εθνική αυτή συνείδηση σάλπισε με τη σταθερή φωνή της και με την αδιαμφισβήτητη γλώσσα των έργων, σε περίοδο φοβερών εθνικών συμφορών, την εθνικότητα των μαρτυρικών πληθυσμών της Μακεδονίας, της Μ. Ασίας και του Πόντου και κανείς δεν βρέθηκε να προβάλλει αντιρήσεις. Αλλά με την ίδια διαύγεια και ίσως με ακόμη μεγαλύτερη ένταση η εθνική συνείδηση των Μακεδόνων από τα αρχαιότατα χρόνια διασάλπισε την εθνική συνείδηση των κατοίκων της Μακεδονικής γης και ασφαλώς την άκουσαν οι λαοί και οι ηγέτες τους σε Ανατολή και Δύση, αλλά δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν όλοι να την κατανοήσουν. Απεναντίας, υπήρξαν κατά καιρούς και μερικοί επιστήμονες, οι οποίοι αγνόησαν τη γραμμένη με αίμα ιστορική μαρτυρία μιας περιόδου τριάντα ολοκληρωμένων αιώνων, όπως και αρκετοί κακοπροαίρετοι πολιτικοί, ασύστολοι πα-

ραχαράκτες της αλήθειας των γεγονότων. Για την απόδειξη, λοιπόν, της γνήσιας εθνικής συνειδήσεως, επικαλούμαι την ακατάλυτη φωνή της ιστορίας τριών χιλιετιών. Επισημαίνεται ακόμη ότι, το ιερότατο βήμα του πολιτισμού μας, η «**Ιστορία**», μπορεί να χρησιμοποιείται από μερικούς ξένους καλοθελητές σαν πρόχειρο και ευέλικτο αγώνισμα, για άντληση επιχειρημάτων και στήριξη ταπεινών επιδιώξεων, αλλά για τους Έλληνες, το φως της αλήθειας της είναι «**εσαεί κτήμα**» και γιαυτό η δύναμή της προβάλλει πάντοτε σαν ακαταμάχητος υπερασπιστής των εθνικών δικαίων.

Το λεγόμενο «**Μακεδονικό Ζήτημα**» αποτελεί ένα από τα πιο περίεργα και ακανθώδη προβλήματα, που ταλανίζουν την πολύπαθη Βαλκανική, εδώ και ένα περίπου αιώνα. Περίεργο από τη φύση του, μια και ξεκινάει από τον ανιστόρητο, όπως έχει αποδειχθεί, ισχυρισμό σύμφωνα με τον οποίο στον γεωγραφικό χώρο της «**Μείζονος Μακεδονίας**» έχει διαμορφωθεί κατά τη διάρκεια των αιώνων ένα ιδιαίτερο έθνος, το «**Μακεδονικό**». Και ακανθώδες, γιατί έχει πάρει κατά καιρούς τέτοιες διαστάσεις, που οδήγησαν σε κρίση τις διακρατικές σχέσεις των γειτονικών βαλκανικών χωρών **Ελλάδος, Βουλγαρίας και Γιουγκοσλαβίας**.

Το ευτύχημα και το πλεονέκτημα μαζί της Ελλάδος, σε τέτοια ζητήματα, είναι κυρίως ότι δεν χρειάζεται εκ των πραγμάτων κανενός είδους «**προπαγάνδα**». Ό,τι λείπει είναι η σωστή και έγκυρη ενημέρωση. Και είναι εθνικό μας χρέος να εκθέσουμε εντός και εκτός Ελλάδος, τα πράγματα όπως αυτά ακριβώς έχουν στην πραγματικότητα και να αποκαταστήσουμε την ιστορική αλήθεια, που σκοπιμότητες, βλέψεις και παντοειδή συμφέροντα συνεχίζουν να παραποιούν και να διαστρέφουν, όπως ακριβώς συμβαίνει στην περίπτωση της πανάρχαιας «**Ελληνικής Μακεδονίας**».

Πολλοί ίσως αναρωτηθούν τι χρειάζεται σήμερα η απόδειξη της ελληνικότητας της Μακεδονίας, εφόσον ετοιμάζεται μία «**νέα εποχή**» ειρήνης, κατάργησης συνόρων και δημιουργίας οικουμενισμού. Οι λόγοι, οι οποίοι οδήγησαν στην έκδοση, είναι αφενός να καταρρεύσει το «**ψεύδος**», που θέλει τη Μακεδονία ξένη προς την Ελλάδα και αφετέρου, να δείξει τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε, να αγωνιστούμε για να επικρατήσει στον κόσμο η «**Ελληνοχριστιανική Οικουμενικότητα**».

Μπορεί η πονηριά, η πανουργία, η κτηνωδία αιώνων, η διαστρέβλωση και το ψέμα να έκαμψαν και να αποπροσανατόλισαν, όμως κάποτε θα λάμψει η «**ιστορική αλήθεια**». Το «**Ελληνικό Πνεύμα**» ανά τους

αιώνες υπερασπίστηκε την Αρετή, το Αγαθό, το Καλό, τον Πολιτισμό, τη Γνώση και την Ελευθερία. Αυτό το κατάλαβαν οι εχθροί της αλήθειας και συγκέντρωσαν τα πυρά τους για να το σβήσουν, γιατί πίστεψαν ότι χτυπώντας το θα νικούσαν και θα περνούσαν τα πονηρά σχέδιά τους. Ήρθαν στιγμές που φάνηκε ότι οι Έλληνες χάνονταν, νικιόταν, αδρανούσαν, παραδίδονταν, διαλύονταν, όπως και σήμερα. Όμως αυτό ήταν ένα μεγάλο λάθος, γιατί αυτή η ψεύτικη εικόνα που παρουσίαζαν, ήταν μία ανάγκη για να διατηρηθεί ο σπόρος μέχρι να φθάσει η κατάλληλη ώρα να καρπίσει.

Σήμερα, κανένας σοβαρός μελετητής δεν μπορεί να αρνηθεί την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Οι αποδείξεις είναι αρχαιολογικές, γλωσσικές, ανθρωπολογικές, ιστορικές, ταυτότητα Θεών, ήθη και έθιμα, μυθολογία, ετυμολογία ονομάτων κτλ.

Ας δούμε, όμως, τι χρησιμοποιούν σαν επιχειρήματα όσοι υποστηρίζουν ότι οι Μακεδόνες δεν έχουν καμία σχέση με τους Έλληνες:

- Ότι οι Μακεδόνες είναι Ινδοευρωπαϊκό φύλο, που ήρθε μετά τους Παίονες, τους Ιλλυριούς και τους Θράκες.
- Ότι ο Μέγας Αλέξανδρος μίλησε κάποτε στους στρατιώτες του στη μακεδονική γλώσσα.
- Ότι με την εισβολή των Σλάβων, γύρω στον 6^ο μ.Χ. αιώνα, χάθηκε η ελληνική φυλή (Φαλμεράϊερ).
- Ότι ορισμένοι ιστορικοί της αρχαιότητας αναφέρονταν στην Ελλάδα, τη Μακεδονία και τη Θράκη ως ξεχωριστές περιοχές.
- Ότι ορισμένοι Έλληνες, όπως λ.χ. ο Δημοσθένης, χρησιμοποιούσαν την ονομασία «βάρβαροι» για τους Μακεδόνες.

Όλα αυτά, φυσικά, τα επιχειρήματα δεν αντέχουν σε ιστορική κρίση, στερούνται ιστορικής βαρύτητας και δεν ανταποκρίνονται στην αντικειμενική πραγματικότητα.

Έτσι, το «**Μακεδονικό Ζήτημα**» για ένα περίπου αιώνα (μέσα 19^{ου} αι. – μέσα 20^{ου} αι.) κατείχε μία μοναδική θέση στην πολιτική των βαλκανικών κρατών, ενώ ορισμένες αιχμές του προβλήματος αυτού εξακολουθούν και σήμερα να αποτελούν τροχοπέδη στην ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των χωρών της Βαλκανικής Χερσονήσου. Όπως προκύπτει από την ιστορική έρευνα, το «**Μακεδονικό Ζήτημα**» προέκυψε από τη σύνθεση παλαιών εθνικών ανταγωνισμών, της μεγαλοϊδεατικής πολιτικής των Βαλκανικών κρατών, της πολιτικής των Μεγάλων Δυνάμεων,

εθνικών διακρίσεων, οικονομικών συμφερόντων και τέλος συγκρουομένων κοινωνικοπολιτικών ιδεολογιών. Και αυτό, επειδή ακριβώς στην εξέλιξη του **«Μακεδονικού Ζητήματος»**, δεν αναμείχθηκαν μόνον οι δυνάμεις του ευρύτερου Μακεδονικού χώρου, αλλά και τα Βαλκανικά κράτη και οι Μεγάλες Δυνάμεις. Δυστυχώς σήμερα, παρά την πάροδο πολλών δεκαετιών από τα γεγονότα και την ύπαρξη πλούσιας βιβλιογραφίας, εξακολουθούν να υπάρχουν σκοτεινά σημεία στην ιστορία του Μακεδονικού προβλήματος. Επιπλέον, και αυτό είναι το χειρότερο, αρκετοί ιστορικοί, για να εξυπηρετήσουν εκ των προτέρων θεσπισμένους πολιτικούς στόχους, προσπαθούν να διαστρεβλώσουν την ιστορία της Μακεδονίας και να δημιουργήσουν τεχνητά εθνολογικά προβλήματα, με κορυφαίο θέμα τη δημιουργία του **«Μακεδονικού Έθνους»** από τους Γιουγκοσλαβομακεδόνες θεωρητικούς μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Σύμφωνα με ιστορικές, γεωγραφικές και αρχαιολογικές μαρτυρίες, ως **«Μακεδονία»** χαρακτηριζόταν, ακόμη από την αρχαιότητα, ο γεωγραφικός χώρος, που ορίζεται: Προς Βορράν από τη λίμνη Αχρίδα και τα βουνά Μπαμπούνα – Σκόμιον (Ρίλα Πλάνινα) – Ροδόπη. Νότια, από τα βουνά Καμβούνια – Πιέρια – Όλυμπος. Ανατολικά, από τον Νέστο ποταμό και Δυτικά, από τον Γράμμο και την Πίνδο. Από την εδαφική αυτή έκταση σήμερα, το μεγαλύτερο τμήμα ανήκει στην Ελλάδα, μία στενόμακρη λωρίδα στα Σκόπια, ένα μικρό τμήμα στη Βουλγαρία (Πιρίν), ενώ ένα πολύ μικρό τμήμα γύρω από τις Πρέσπες ανήκει στην Αλβανία. Η Μακεδονία, βρίσκεται στο κέντρο της Βαλκανικής Χερσονήσου και αποτελεί γεωγραφικό χώρο ιδιαίτερης στρατηγικής σημασίας. Καλύπτεται από μεγάλους ορεινούς όγκους, των οποίων η συνέχεια διασπάται από τις κοιλάδες των ποταμών που τη διαρρέουν, αλλά και από αξιόλογες πεδινές εκτάσεις. Η διάταξη των ορεινών όγκων δημιουργεί τρία γεωγραφικά διαμερίσματα της Ανατολικής, Κεντρικής και Δυτικής Μακεδονίας.

Η Μακεδονία ήταν κατοικημένη από τους προϊστορικούς ακόμη χρόνους, ενώ την περίοδο 2.300 – 1900 π.Χ. ένα τμήμα των Πρωτοελλήνων, οι οποίοι κατέβαιναν προ τον νότο, εγκαταστάθηκαν στη Μακεδονία. Αυτοί είναι οι ονομαζόμενοι κατά τους ιστορικούς χρόνους **«Μακεδόνες»** (**«το μακεδόν έθνος»** **Ηρόδοτος, I, 56, VII, 43**, ονομασία, που προήλθε από τη λέξη μάκος = μήκος λόγω του ύψους των Μακεδόνων).

Σύμφωνα, λοιπόν, με όλους τους αρχαίους ιστορικούς, οι Μακεδόνες ήταν ελληνική φυλή (συγγενική προς τους Δωριείς) και όλοι αναφέρουν ότι ο Όλυμπος χώριζε τα δύο αδελφά φύλα, τους Μακεδόνες και

τους Θεσσαλούς. Επιπλέον, κατά την αρχαιότητα, η Μακεδονική γλώσσα ήταν μία από τις διαλέκτους της ελληνικής γλώσσας, που είχε μεγάλη συγγένεια με την αιολική, την αρκαδική, τη θεσσαλική, και τη δωρική διάλεκτο. Επομένως, δεν εξυπηρετεί παρά μόνο προπαγανδιστικούς σκοπούς, η θεωρία των πιο φανατικών Σκοπιανών ιστορικών ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες, αλλά μόνο η άρχουσα τάξη τους είχε εξελληνιστεί. Εξάλλου, στην αρχαία Μακεδονία δεν περιλαμβάνονταν οι βόρειες περιοχές των σημερινών Σκοπίων και συγκεκριμένα οι περιοχές Σκοπίων και Τετόβου, οι οποίες, αντιθέτως, υπάγονταν στην αρχαία Δαρδανία με πρωτεύουσα τους **Σκούπους = Σκόπια**. Είναι ιστορικά εξακριβωμένο ότι η αρχαία ελληνική Μακεδονία, η επονομαζόμενη από γεωγραφική άποψη «**Μείζων Μακεδονία**» προς βορράν δεν ξεπέρασε ποτέ τη γραμμή Αχρίδα - Μοναστήρι - Στρώμνιτσα - Νευροκόπι.

Επισημαίνεται ότι τα αρχαιολογικά ευρήματα και οι ιστορικές μαρτυρίες, καταδεικνύουν ότι γύρω στα 2200 -2100 π.Χ., τα ελληνόφωνα φύλα βρίσκονται εγκατεστημένα στην περιοχή της Βόρειας Πίνδου. Πρόκειται για τα πρωτοελληνικά εκείνα φύλα, που πιστεύεται ότι είχαν διασπασθεί από το κύριο σώμα της οικογένειας των Ινδοευρωπαϊκών λαών κατά την πέμπτη χιλιετία π.Χ., και διασκορπίστηκαν σε όλη την περιοχή η οποία σήμερα είναι γνωστή ως «**Βόρειος Ελλάδα**». Τους πρώτους αιώνες της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ. ξεχωρίζουν τρεις βασικές ελληνόφωνες ομάδες: **α)** η Νοτιοανατολική ομάδα (περιοχή Β.Δ. Θεσσαλίας) με κύριους εκπροσώπους της τους Ίωνες, **β)** η Ανατολική ομάδα (περιοχή Δ. Μακεδονίας), με δύο διαλεκτικές υποδιαιρέσεις, την Αρκαδική και την Αιολική και **γ)** η Δυτική ομάδα, όπου πολυπληθέστερη εμφανίζεται η φυλή των Μακεδνών. Κατά την εποχή αυτή, τα πρωτοελληνικά φύλα, με πρώτους τους Ίωνες, αρχίζουν την αργή πορεία τους προς τον νότο. Εκεί θα έρθουν σε επαφή με προελληνικούς πληθυσμούς, τους κρητονησιωτικούς, οι οποίοι έχουν υψηλό πολιτιστικό επίπεδο. Μετά τους Ίωνες, την ίδια πορεία προς τον νότο, θα ακολουθήσουν τα ανατολικά φύλα, τα οποία χρησιμοποιούν την αιολική διάλεκτο. Από τα φύλα αυτά, που περιλαμβάνουν τους Αχαιούς, τους Λάπιθες, τους Μινύες κτλ., θα αναπτυχθεί ο μυκηναϊκός πολιτισμός. Η γλώσσα του ελληνικού πολιτισμού, διαδομένη μάλιστα σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο από τους Μακεδόνες του **Μεγάλου Αλεξάνδρου**, αποτελεί την πιο κατηγορηματική επιβεβαίωση αυτού του γεγονότος. Ενός γεγονότος, που επικυρώνεται κάθε χρόνο από τα νέα αρχαιολογικά ευρήματα, τα οποία έρχονται στο φως, είτε στις με-

γάλες ανασκαφές της Πέλλας, της Βεργίνας, του Δίου και της Σίνδου, είτε σε δεκάδες λιγότερο γνωστές, όπως στις περιοχές Βοΐου, Κοζάνης, Καστοριάς, Φλώρινας, Έδεσσας, Αριδαίας, Κιλκίς, Καβάλας, Χαλκιδικής και Θεσσαλονίκης.

Κατά την προϊστορική εποχή, η ανατολικά της Πίνδου ορεινή περιοχή λεγόταν από τους ντόπιους «**Μακέτις γα ή Μακέτα**», δηλαδή ορεινή, επειδή μηκεδνός σημαίνει μακρός και υψηλός, ορεινός (τόπος), για διάκριση από την εκτεινόμενη νοτιότερα εύφορη πεδινή χώρα, την Πετηλήν ή Πετθαλήν γην, δηλαδή την Πετθαλίαν ή Θετταλίαν. Αξιοσημείωτο είναι, ότι τη διπλή αυτή σημασία του μηκεδνός = μακρός και υψηλός διέσωσε και η νέα ελληνική γλώσσα, π.χ. Μακρακώμη και Μακρυγιάννης.

Οι Δωριείς, δηλαδή οι Ανωμερίτες κτηνοτροφικοί λαοί της περιοχής της Πίνδου, έπειτα από το 1100 π.Χ., ίσως από λόγους υπερπληθυσμού, μετακινήθηκαν τμηματικά σε νοτιότερες και ανατολικότερες περιοχές. Από τη Θεσσαλική Εστιαιώτιδα στράφηκαν προς τις ορεινές περιοχές της Ελιμίας, της Ορεστίδας, της Εορδαίας και της Λυγκιστίδας και επεκτάθηκαν στα ανατολικά μέχρι την Πιερία, την Ημαθία και την Αλμωπία, σε περιοχές των αρχαίων Θρηίκων και Βρυγών. Τα δωρικά φύλα, τα οποία εγκαταστάθηκαν στην «Ανω ορεινή χώρα», την «**Μακέτα**», ονομάστηκαν Μακέται, Μακεδνοί και Μακεδόνες, για διάκριση από τους νοτιοέλληνες Δωριείς.

Κατά την περίοδο της ακμής της «**η επικράτεια της Μακεδονίας**» γεωγραφικά εκτεινόταν από τον Σκάρδο έως τον Όλυμπο και από την Πίνδο έως τον Στρυμόνα ποταμό και περιελάμβανε δεκαεπτά επαρχίες: Την Αλμωπία, τη Βισαλτία, τη Βοττιαία, την Ελιμία, την Εορδαία, την Ηδωνίδα, την Ημαθία, την Κρηστωνία, τη Λυγκηστίδα, τη Μυγδονία, την Οδομαντική, την Ορεστίδα, την Παιονία, την Πελαγονία, την Πιερία, τη Σιντική και τη Χαλκιδική.

Οι **Σκούποι**, τα σημερινά Σκόπια, τόσο κατά την κλασική όσο και κατά τη ρωμαϊκή εποχή, ήταν πρωτεύουσα πόλη των Ιλλυρικής καταγωγής Δαρδανίων, των οποίων η «**Δαρδανία χώρα**» ποτέ δεν ονομαζόταν «**Μακεδονία**», αλλά, κατοικούμενη από αλβανόφωνους, όπως σήμερα και κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας, υπαγόταν διοικητικά στο Βιλαέτιο των ομογλώσσων τους Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου.

Είναι πάντως τραγική ειρωνεία για τους σημερινούς σφετεριστές του δεκαεξάκτινου «**Ηλίου της Βεργίνας**», του λαμπρού συμβόλου των

δεκαέξι επαρχιών της Μακεδονίας επί Φιλίππου, ότι δικαιολογημένα αυτό δεν περιλαμβάνει τη δεκάτη έβδομη ακτίνα της τελευταίας Μακεδονικής επαρχίας, των αρχαίων συμμάχων των Τρώων και εχθρών της Μακεδονίας επί Φιλίππου και Μεγάλου Αλεξάνδρου, των «**Παιόνων**», οι οποίοι πολύ αργότερα και μόνο με τη βία υποτάχτηκαν στους Μακεδόνες από τον βασιλιά Λυσίμαχο το 284 π.Χ.

Β) ΤΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Γεωγραφικά τα όρια της Μακεδονίας και κατά την αρχαιότητα και στους νεότερους χρόνους δεν ταυτίζονται με τα όρια της Μακεδονίας, όπως την εννοούν οι ιστορικοί των Σκοπίων. Η Μακεδονία, η "**μείζων Μακεδονία**" -όπως την ονομάζει ο καθηγητής Απ. Βακαλόπουλος-, δηλ. αυτή που ξεπερνά τα όρια της σημερινής ελληνικής Μακεδονίας, εκτείνεται:

Νότια: ως τα όρη Χάσια, τα Καμβούνια και τον Όλυμπο και ως το Αιγαίο,

Δυτικά: ως την Πίνδο,

Ανατολικά: ως τον ποταμό Νέστο και

Βόρεια: ως την Αχρίδα - Πρέσπα - Στρώμνιτσα - Μελένικο.

Γενικά, τα παραδεκτά όρια της ιστορικής Μακεδονίας είναι:

(α) Προς Βορράν, ακολουθούν την οροσειρά της Κάτω Μοισίας, την εκσπώμενη από τον ορεινό κόμβο του Σκάρδου και διερχόμενη βορείως των Σκοπίων.

(β) Προς Ανατολάς, κατέρχονται διά των ορέων Ρίλου και Ροδόπης και του Νέστου ποταμού προς το Αιγαίο,

(γ) Προς Νότο, στοιχίζονται από την Αιγαιωτική παραλία μέχρι του όρους Ολύμπου και από εκεί διά των Πιερίων και Καμβουνίων ορέων φτάνουν μέχρι της Πίνδου και,

(δ) Προς Δυσμάς, διά των ανατολικών αλβανικών Άλπεων επανέρχονται στον Σκάρδο, που τέμνει τις σημαντικότερες λίμνες της χερσονήσου των Πρεσπών και της Αχρίδας.

Είναι βέβαια αυτονόητο ότι, στη μακρόχρονη ιστορία της περιοχής, τα διοικητικά όρια δεν ήταν πάντα ίδια και αμετακίνητα: διευρύνονταν ή περιορίζονταν αναλόγως με τα ιστορικά δεδομένα κάθε εποχής. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι προς Βορρά η Μακεδονία ποτέ δεν ξεπέρασε τη γραμμή Αχρίδας - Μοναστηρίου - Στρώμνιτσας - Νευροκοπί-

ου. Επομένως, η σημερινή **F.Y.R.O.M.** μόνο ένα τμήμα του Μακεδονικού χώρου περιλαμβάνει. Η περιοχή των Σκοπίων ουδέποτε στην ιστορία υπήρξε μέρος του γεωγραφικού μακεδονικού χώρου και συνεπώς δεν ανήκει στη Μακεδονία, αλλά στην παλιά Σερβία, όπως παρατηρούσε στην αρχή του αιώνα (1907) και ο Σέρβος ανθρωπογεωγράφος **J. Cvijić**. Κατά συνέπεια, η χρήση του γεωγραφικού όρου "**Μακεδονία**" για βορειότερες περιοχές είναι αντίθετη προς την ιστορική πραγματικότητα. Τα γεωγραφικά αυτά όρια δείχνουν ακριβώς ότι τα 9/10 της Μακεδονίας βρίσκονται σήμερα στην Ελλάδα και μόνο ένα μικρό τμήμα εντάσσεται στη Νότια Γιουγκοσλαβία και τη Νοτιοδυτική Βουλγαρία¹.

Να τι γράφει προφητικά για την ιστορική Μακεδονία κατά το 1904 ο χαρτογράφος Μιχαήλ Θ. Χρυσόχοου²:

«Το συμπέρασμα είναι: Ότι η Μακεδονία, έχουσα φυσικά όρια (ομόνομα και ασάλευτα) δεν δύναται να διαιρεθή, και ότι είναι τι ολοκληρωτικόν και αδιανέμητον. Εάν παροραθώσι τα φυσικά όρια, θα έλθωσι τα διάφορα Έθνη εις άφευκτον πόλεμον και διαμφισβητήσεις, ώστε να διαιωνίζεται η πάλη. Διότι ουδέν κράτος θα δύναται να οχυρωθή, η διανομή επομένως της Μακεδονίας, θέλει ακριβώς μετά εν δύο έτη, προκαλέση γενικήν ανάφλεξιν και αμείλικτον ελληνοσλαβικόν πόλεμον».

Γ) ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

"**Εστι μεν ουν Ελλάς και η Μακεδονία**", αναβοά πριν από αιώνες ο **Στράβων**³, ο κορυφαίος των γεωγράφων της αρχαιότητας, ότι δηλαδή, "είναι λοιπόν Ελλάς και η Μακεδονία".

«Έτι μέντοι μάλλον πρότερον ή νυν, όπου γε και της εν τω παρόντι Ελλάδος αναντιλέκτως ούσης την πολλήν οι βάρβαροι έχουσι, Μακεδονίαν μεν Θράκες και τινα μέρη της Θετταλίας, Ακαρνανίας δε και Αιτωλίας άνω Θεσπρωτοί και Κασσωπαίοι και Αμφιλόχοι και Μολοττοί και Αθαμάνες, Ηπειρωτικά έθνη».

¹ Μαρίας Νυσταζοπούλου - Πελεκίδου: "Το Μακεδονικό Ζήτημα - ιστορική θεώρηση του προβλήματος", Αθήνα 1988, σελ. 15 κ.ε.

² Μιχ. Θ. Χρυσόχοου: "Ο ελληνισμός εθνολογικός και τοπογραφικός", (ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ), εν Αθήναις 1904, σελ. 32.

³ Στράβων: "Γεωγραφικά", βιβλία Ζ', 329. και Η, 332.

Και παρακάτω:

«Επεί δ' επιόντες από των Εσπερίων της Ευρώπης μερών, όσα τη θαλάττη περιέχεται τη εντός και εκτός, τα τε βάρβαρα έθνη περιωδύσαμεν πάντα εν αυτή μέχρι του Ταναΐδος και της Ελλάδος την Μακεδονίαν, αποδώσομεν νυνί τα λοιπά της Ελλαδικής γεωγραφίας».

"Ελλάς έστι και η Μακεδονία" τονίζει και η πρεσβύτερη αδελφή της ιστορίας, μυθολογία. Το όνομα **«Μακεδονία»**, σύμφωνα με τη μυθολογία, προέρχεται, είτε από τον Μακεδόνα, γιο του Δία και της Θυίας, κόρης του Δευκαλίωνα, είτε από τον Μακεδόνα, γιο του Αιόλου, είτε από τον Μακεδόνα, γιο του Λυκάονα, βασιλιά της Ημαθίας, το οποίο διατηρήθηκε ευτυχώς μέχρι τις ημέρες μας.

"Ελλάς έστι και η Μακεδονία" επιβεβαιώνει και η ιστορία, η οποία αναγράφει όλα τα συμβάντα στην ένδοξη αυτή ελληνική χώρα στο μακρύ παρελθόν, που έχουν διαδραματιστεί σε διάφορες εποχές. Επιπλέον, τα διάφορα γεγονότα της μακραίωνης ιστορίας της Μακεδονίας, είναι στενά συσχετισμένα και αναπόσπαστα από την ελληνική ιστορία, αλλά και τη συμπληρώνουν.

Επίσης, το χωρίο του Στράβωνα, *"Ελλάς έστι και η Μακεδονία"*, επικυρώνεται και από την αρχαιολογία, αφού από τα πολυάριθμα, από τις βαρβαρικές καταστροφές και συλήσεις, ερείπια και μνημεία, τα περισσότερα είναι ελληνικά, λίγα ρωμαϊκά και κανένα βαρβαρικό ή σκυθικό.

Ο **Ηρόδοτος**⁴, θέτοντας στο στόμα του Αλεξάνδρου τη φράση *"ανήρ Έλλην"* τονίζει χαρακτηριστικά την ελληνικότητα της Μακεδονίας, κατ' αντίθεση προς τους γύρω βαρβάρους λαούς, οι οποίοι, άλλωστε, κατά τους μεταγενέστερους χρόνους, προοδευτικά εξελληνίστηκαν από τους Μακεδόνες. Αυτή και μόνη η φράση του πατέρα της ιστορίας, φράσσει τα μάτια των αμφισβητούντων την ελληνικότητα της βόρειας αυτής ελληνικής περιοχής.

Το ίδιο έγραψαν προηγουμένως ο **Θουκυδίδης** και κατόπιν ο **Πολύβιος κ.ά.**, οι δημιουργοί της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας-επιστήμης.

Οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν αναμφισβητήτως φύλο ελληνικό. Κατά τους προϊστορικούς χρόνους, περί το 2000 π.Χ., Έλληνες δωρικής καταγωγής, κατέβηκαν από τον Βορρά και εγκαταστάθηκαν στη Μακεδονία. Εκεί αφομοίωσαν τα υφιστάμενα αυτόχθονα στοιχεία.

⁴ Ηρόδοτου: "Ιστορίες" βιβλία Ε', 20, 22 και Θ' 45.

Τα δωρικά αυτά φύλα, επέλεξαν ως πρώτη κοιτίδα της εγκατάστασής τους, κατ' άλλους τη μεταξύ Λουδία και Αλιάκμονα περιοχή, και κατ' άλλους, την Ημαθία και την άνω κοιλάδα του Αλιάκμονα, για να επεκταθούν αργότερα, προς τον μέσο και κάτω Αλιάκμονα και την περιοχή της Αλμωπίας, όπου και έκτισαν την Έδεσσα, σε εξαιρετική θέση, την οποία κατέχει σήμερα.

Σε αντίθεση προς τους άλλους Έλληνες, τα πολιτεύματα των οποίων γρήγορα μετατράπηκαν σε δημοκρατικά, οι έλληνες της Μακεδονίας διατήρησαν τη μοναρχική μορφή του πολιτεύματός τους, ενώ ο πολιτισμός τους, λόγω της άμεσης γειννίασης βαρβαρικών λαών, υστέρησαν σε ανάπτυξη έναντι του πολιτισμού της νοτιότερης Ελλάδος, μέχρι των χρόνων του Φιλίππου Β' (359-336 π.Χ.) και του Μεγάλου Αλεξάνδρου (336-323 π.Χ.)^{5,6,7,8}.

Η Μακεδονία αποτελεί ανέκαθεν το προς Βορράν προπύργιο της άμυνας του ελληνισμού^{9,10,11}. Τα τείχη της Ελλάδος είναι στη Μακεδονία. Περί αυτού έχουμε τη μαρτυρία του **Πολυβίου** (204-120 π.Χ.)¹², ο οποίος ήταν από τους πλέον επιφανείς ιστορικούς της αρχαίας Ελλάδος. Ο Πολύβιος, την ιστορική αυτή αποστολή των Μακεδόνων, την περιγράφει με τις εξής παραστατικές φράσεις, παραθέτων τον λόγο του πρέσβη των Ακαρνάνων **Λυκίσκου** προς τους Λακεδαιμονίους, όπου εκτίθενται τα ευεργετήματα, τα οποία απεκόμισε όλος ο ελληνικός λαός από τους Μακεδόνες, πλέκοντας το καλύτερο εγκώμιο:

«Τίνος και πηλίκης δει τιμής αξιούσθαι Μακεδόνας, οι τον πλείω του βίου χρόνον ου παύονται διαγωνιζόμενοι προς τους βαρβάρους υπέρ της των Ελλήνων ασφαλείας; Ότι γαρ αεί ποτ' αν εν μεγάλοις ην κινδύνους τα κατά τους Έλληνας, ει μη Μακεδόνας είχομεν πρόφραγμα και τας των παρά τούτοις βασιλέων φιλοτιμίας, τις ου γιγνώσκει;».

Δηλαδή:

⁵ Theodor Birt: "Αλέξανδρος ο Μέγας και ο παγκόσμιος ελληνισμός μέχρι της ελεύσεως του Χριστού", Μετάφρ. Νικ. Κ. Παπαρόδου, Αθήναι 1956, σελ. 15-26.

⁶ Ξεν. Λίβα: "Η Αιγής κοιτίς των Αρίων και του ελληνισμού", Αθήναι 1963, σελ. 9 κ.ε.

⁷ Χρ. Α. Σαρτζετάκη: "Είμαστε Έλληνες ακριβώς διότι είμαστε Μακεδόνες", "Μακεδονικόν Ημερολόγιον", έτος 2000, σελ. 53 κ.ε.

⁸ Νικ. Κ. Μάρτη: "Η πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας", Αθήναι 1983, σελ. 3 κ.ε.

⁹ Διογένους Α. Ξανάλατου: "Τα όρια του ελληνισμού εις την Βαλκανικήν" (μετά χαρτών και σημειώσεων), Αθήναι 1945, σελ. 3 κ.ε.

¹⁰ Αντων. Κεραμοπούλου: "Περί της φυλετικής καταγωγής των αρχαίων Μακεδόνων", "ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ" 10^{ος} (1950).

¹¹ Γεώργ. Χατζιδάκι: "Περί του ελληνισμού των Αρχαίων Μακεδόνων", περιοδικό "ΑΘΗΝΑ" τ. 8^{ος} (1896).

¹² Πολυβίου: "Ιστορία" βιβλίο Θ', 35, 2-3 και 34, 1-3.

«Ποιάς και πόσο μεγάλης τιμής πρέπει να είναι άξιοι οι Μακεδόνες, οι οποίοι κατά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους δεν σταματούν να αγωνίζονται εναντίον των βαρβάρων για χάρη της ασφαλείας των Ελλήνων; Διότι πάντα σε μεγάλο κίνδυνο θα ήταν τα πράγματα των Ελλήνων, εάν δεν είχαμε τους Μακεδόνες σαν προμαχώνα και την φιλότιμη συμπεριφορά των βασιλέων τους, ποιος δεν γνωρίζει;».

Ειδικότερα δε για τον Μέγα Αλέξανδρο τονίζει:

«τιμωρίαν έλαβε παρά των Περσών υπέρ της εις άπαντας τους Έλληνας ύβρεως», ότι "μεγάλων κακών κοινή πάντας υμάς έλυσε, καταδουλωσάμενος τους βαρβάρους και παρελόμενος αυτών τας χορηγίας, αις εκείνοι χρώμενοι κατέφθειραν τους Έλληνας,... και τέλος υπήκοον εποίησε την Ασίαν τοις Έλλησι».

Δηλαδή:

«τιμώρησε τους Πέρσες για τις εις βάρος όλων των Ελλήνων καταστροφές», ότι:

«απήλλαξε όλους μας από μεγάλες συμφορές, υποδουλώσας τους βαρβάρους και αφαιρέσας από αυτούς τα μέσα, τα οποία χρησιμοποιούντες εκείνοι κατέστρεφαν τους Έλληνες, ... και τέλος υπέταξε την Ασία στους Έλληνες».

Πράγματι, αν δεν υπήρχαν οι Έλληνες της Μακεδονίας, η Ελλάδα θα κινδύνευε πολλές φορές να υποδουλωθεί στους κατά καιρούς ποικιλόμορφους επιβούλους της εθνικής της ακεραιότητας και κυριαρχίας και επομένως ο ελληνισμός δεν θα είχε θεμελιώσει απερίσπαστος τον κλασικό πολιτισμό, που κληρονόμησε η σύγχρονη ανθρωπότητα.

Η «**Μακεδονία**», λοιπόν, κατά τον ιστορικό **Πολύβιο**, εκτός του ότι ήταν αναμφιβόλως ελληνική, υπήρξε επιπλέον και ο προμαχώνας του ελληνισμού. Οι Μακεδόνες, στην αρχή, ως οπισθοφύλακες των άλλων Ελλήνων στη Βαλκανική, πολέμησαν πάντοτε και απώθησαν τα διάφορα Ιλλυρικά φύλα. Αργότερα, επικεφαλής όλων των Ελλήνων κατανίκησαν τους Πέρσες και μετέφεραν τον ελληνικό πολιτισμό, την ελληνική γλώσσα, τη γραμματεία, την τέχνη, τη θρησκεία, τη φιλοσοφία και τις επιστήμες στις χώρες της Ανατολής. Γενικά δε, απέκρουσαν τους επιδρομείς της Ελλάδος από οπουδήποτε και αν προέρχονταν αυτοί.

Η ενδοξότερη περίοδος της Μακεδονίας, άρχισε επί της βασιλείας **Φιλίππου του Β'** (357-336 π.Χ.), ο οποίος έθεσε τις βάσεις της Μακεδονικής κοσμοκρατορίας και δημιούργησε τις προϋποθέσεις για να ηγηθεί η Μακεδονία των ελληνικών χωρών, ώστε να μπορέσει ο γιος του Αλέξανδρος ο Μέγας, να μεταλαμπαδεύσει τα φώτα του ελληνικού πολιτισμού στα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου.

Η μεγάλη ακμή του "**Μακεδονικού Πολιτισμού**" σημειώνεται κυρίως από του 5^ο π.Χ. αιώνας, με σπουδαία κέντρα, όπως το Δίον, η Πέλλα, η Βεργίνα, η Σκαπτή Ύλη και η Αμφίπολη, όπου ο Αθηναίος (Αλιμούσιος) μέγας ιστορικός της αρχαιότητας **Θουκυδίδης**, εξόριστος, έγραψε την ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου. **Έτσι, η πτώση της Αμφιπόλεως, μεγάλη απώλεια για την Αθήνα, απέβη μέγα κέρδος για την ανθρωπότητα.**

Από τη Μακεδονία ξεκίνησε ο Μέγας Αλέξανδρος, γιος του βασιλιά των Μακεδόνων **Φιλίππου Β' και της Ολυμπιάδας**, ο οποίος δεν υπήρξε μόνο βασιλιάς των Μακεδόνων, αλλά και αρχιστράτηγος - αυτοκράτωρ όλων των Ελλήνων, τίτλο που του απένειμαν όλοι οι Έλληνες, πλην των Λακεδαιμονίων, το 335 π.Χ. εις το "**Κοινόν**" της Κορίνθου, ενώ ήταν βασιλιάς (μόνο) της Μακεδονίας.

Αφότου ο Μέγας Αλέξανδρος κατέστρεψε το Περσικό Κράτος, οι νικητές Έλληνες διασκορπίστηκαν σε όλες τις χώρες της Ανατολής, στις οποίες άρχισαν να διαδίδονται η γλώσσα και ο πολιτισμός της Ελλάδος. Η νέα αυτή περίοδος, προς διάκριση από την αρχαιότερη ελληνική, ονομάζεται "**Ελληνιστική Εποχή**" (ιδίως από το 301 π.Χ.). Κατ' αυτή ο ελληνισμός διαδίδει μακράν στον κόσμο τα γράμματα, τις τέχνες και τον πολιτισμό της αρχαίας Ελλάδος και εκπολιτίζει τους βαρβάρους λαούς.

Ο ελληνισμός γίνεται τότε παγκόσμιος. Οι χώρες της Ασίας και της Αιγύπτου, τις οποίες κατέκτησε ο Μέγας Αλέξανδρος, αποτέλεσαν μαζί με τις ελληνικές χώρες, **ένα απέραντο Ελληνομακεδονικό Βασίλειο.** Οι νίκες του Μεγάλου Αλεξάνδρου, είχαν ως αποτέλεσμα να εξαπλωθούν οι Έλληνες σε όλη την Ανατολή, την οποία έκαμαν ελληνική και να διαδοθούν το ελληνικό πνεύμα και ο ελληνικός πολιτισμός. Οι λαοί της Ανατολής προσέλαβαν τις συνήθειες των Ελλήνων και μιλούσαν την ελληνική γλώσσα. Τα γράμματα και η τέχνη η ελληνική, έλαβαν νέα ανάπτυξη και διαδόθηκαν σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Η μεγάλη **Αλεξάνδρεια** διαδέχτηκε την Αθήνα και έγινε η πνευματική πρωτεύουσα του κόσμου¹³.

¹³ Κων. Β. Χιώλου: "Μακεδονία προμαχών του Ελληνισμού", Αθήνα 1997, σελ. 7 κ.ε.

Ήδη, λοιπόν, κατά την αρχαιότητα δέσποζε καθολικά η επίγνωση, ότι η Μακεδονία ήταν ο προμαχών του ελληνισμού, κυριαρχούσε η συνείδηση της ανεκτιμήτου συμβολής των Μακεδόνων για την όλη εθνική ύπαρξη και πολιτιστική εξέλιξη του αρχαίου ελληνισμού. Η Μακεδονία και οι Μακεδόνες, προμαχών του ελληνισμού, όχι απλώς ως γείτονες και ευκαιριακοί σύμμαχοι των άλλων Ελλήνων, αλλά ως ένα συστατικό τμήμα, ως αναπόσπαστο κομμάτι του όλου ελληνισμού. Φρόντισαν να το διακηρύξουν αυτό προσωπικώς και οι ίδιοι οι βασιλείς τους. Πράγματι:

Το 479 π.Χ. οι Πέρσες, αφού, διερχόμενοι με τεράστιο στράτευμα, κατέκλυσαν και τη Μακεδονία και δια της βίας επιστράτευσαν και τους Μακεδόνες με τον βασιλιά τους Αλέξανδρο, τον γιο του Αμύντα, εκστράτευσαν και πάλι, υπό τον στρατηγό τους Μαρδόνιο, εναντίον της λοιπής Νοτίου Ελλάδος. Ο **Ηρόδοτος**¹⁴ διηγείται και το γεγονός επαναλαμβάνει ο **Πλούταρχος**¹⁵, ότι την παραμονή της μάχης των Πλαταιών, τα μεσάνυχτα, ο **Αλέξανδρος** προσήλθε κρυφά από τις τάξεις των Περσών έφιππος στο στρατόπεδο των Ελλήνων και ζήτησε να δει τον στρατηγό των Αθηναίων **Αριστείδη** και, καταδίδοντας, ότι την αυγή επρόκειτο, να τους επιτεθούν οι Πέρσες, για να γίνει πιστευτός, τόνισε:

«ου γαρ αν έλεγον, ει μη μεγάλως εκηδόμην συναπάσης της Ελλάδος: αυτός τε γαρ Έλλην γένος ειμί τωρχαίον και αντ' ελευθέρης δεδουλωμένην ουκ αν εθέλοιμι οράν την Ελλάδα... Ειμί δε Αλέξανδρος ο Μακεδών».

Δηλαδή:

«Γιατί δε θα μετέφερα σε εσάς κάποια μηνύματα, αν δεν ενδιαφερόμουν σε μεγάλο βαθμό για όλη ανεξαιρέτως την Ελλάδα. Και αυτό, αφού και εγώ ο ίδιος είμαι Έλληνας και μάλιστα από παλιά γενιά. Έτσι, σε καμιά περίπτωση δε θα ήθελα να βλέπω την Ελλάδα να είναι υπόδουλη και όχι ελεύθερη όπως τώρα... Είμαι εξάλλου ο **Αλέξανδρος ο Μακεδών**»¹⁶.

Πολλές δε δεκαετίες αργότερα, και αυτός ο **Μέγας Αλέξανδρος** σε επιστολή του προς τον βασιλιά των Περσών **Δαρείο**, όπως μας την παραδίδει ο **Αρριανός**¹⁷, αρχίζει με την υπόμνηση:

¹⁴ Ηρόδοτου: "Ιστορία", βιβλίο Θ', 45.

¹⁵ Πλουτάρχου: "Βίοι παράλληλοι", Αριστείδης, 15-16.

¹⁶ Παναγιώτου Κ. Γυιόκα: ό.αν. σελ. 12.

¹⁷ Αρριανού: "Αλεξάνδρου Ανάβασις", βιβλίο Β', 14.

«Οι υμέτεροι πρόγονοι ελθόντες εις Μακεδονίαν και εις την άλλην Ελλάδα κακώς εποίησαν ημάς ουδέν προηδικημένοι· εγώ δε των Ελλήνων ηγεμών κατασταθείς και τιμωρήσασθαι βουλόμενος Πέρσας διέβην εις την Ασίαν, υπαρξάντων υμών...»

Δηλαδή:

«Οι πρόγονοί σας αφού εισέβαλαν στη Μακεδονία και την υπόλοιπη Ελλάδα, μας έβλαψαν, ενώ δεν είχαν αδικηθεί προηγουμένως· εγώ επειδή αναδείχτηκα αρχηγός των Ελλήνων και επειδή θέλω να τιμωρήσω τους Πέρσες, πέρασα στην Ασία, γιατί εσείς κάνατε την αρχή (της αδικίας)».

Διαλαλεί, έτσι, και ο Μεγάλος στρατηλάτης, με τη φράση του "εις Μακεδονίαν και εις την άλλην Ελλάδα", ότι και η Μακεδονία είναι τμήμα της όλης Ελλάδος. Γράφει ο Αλέξανδρος τα ανωτέρω σημαντικά και καταδικάζει τα περί "Ευμμάχων Ελλήνων" του Αρριανού ως ατυχείς εκφράσεις καθορισμού της "τοπικιστικής προέλευσης των δυνάμεών του".

Για το θέμα αυτό ο Γερμανός ιστορικός **Theodor Birt** γράφει¹⁸:

«Η πολεμική του επιχείρησις δικαιολογείται εν αυτώ δια μίαν ακόμμη φοράν και η εντύπωσις παραμένει πάντοτε η αυτή: είναι πόλεμος αντεκδικήσεως, πόλεμος της Ελλάδος και ο Αλέξανδρος είναι ηγέτης των Ελλήνων. Μεταξύ Ελλήνων και Μακεδόνων δεν υφίσταται πολιτικώς καμμία διαφορά. Με περιτέχνους φράσεις απαριθμούνται όλα αι κακουργίαι τας οποίας έκαμε ποτέ η Περσία, έως ότου τα επακόλουθα αναπηδούν απειλητικά».

Απέδιδε, επομένως, πανάρχαια και αναντίρρητη αλήθεια, ο λόγος του Στράβωνος, "έστι μεν ουν Ελλάς και η Μακεδονία", ότι δηλαδή, "είναι λοιπόν Ελλάς και η Μακεδονία".

Αν έλειπαν, λοιπόν, οι Μακεδόνες, να υπερασπίζονται ως γνησιότατοι Έλληνες διαρκώς την Ελλάδα εναντίον των βαρβάρων και στη συνέχεια ο Μακεδών Μέγας Αλέξανδρος επικεφαλής όλων των Ελλήνων, να εξελληνίσει και εκπολιτίσει με τη μεγαλειώδη εκστρατεία του ολόκληρη σχεδόν την τότε γνωστή ανθρωπότητα, ο ελληνικός πολιτισμός θα παρέμενε εκτεινόμενος στα αρχικά του στενότατα όρια και ίσως υπό την πίε-

¹⁸ Theodor Birt: ό.αν. σελ. 139 και 247.

ση συντριπτικώς πολυπληθεστέρων βαρβάρων τελικώς να εξέπνεε. Και έτσι, ούτε ο λαμπρός πολιτισμός της ελληνιστικής περιόδου θα αναπτυσσόταν, ούτε και ο χριστιανισμός, του οποίου τα **Ευαγγέλια**, πλην ενός, και οι **επιστολές των Αποστόλων** γράφηκαν, για να κατανοούνται, στην καθομιλουμένη ελληνική. Με μία φράση, ολόκληρος ο σημερινός πολιτισμός της Δύσεως, με τις ελληνικές του καταβολές και τη χριστιανική του αύρα, οφείλει αυτή τη συγκρότησή του στη Μακεδονία και τους Μακεδόνες, ως το αυθεντικότερο και δυναμικότερο τμήμα του όλου ελληνισμού.

Μνήμονες του ενδόξου εθνικού μας παρελθόντος, όλοι γνωρίζουμε, ότι χωρίς τη Μακεδονία και τους Μακεδόνες, ασφαλώς, το ελληνικό πνεύμα και ο ελληνικός πολιτισμός δεν θα αποκτούσαν ποτέ **παγκόσμια ακτινοβολία**, ότι ίσως και αυτή η Ελλάδα και ο ελληνισμός να μην επιβιούσαν, αλλά να εξαφανίζονταν από το προσκήνιο της ιστορίας και να έδυαν οριστικά ήδη κατά την αρχαιότητα.

Ιδρυτής και θεμελιωτής της ενδόξου αυτής «**Μακεδονικής Αυτοκρατορίας**» ήταν ο «**Μέγας Αλέξανδρος**», ο οποίος ήταν και εγγυητής της πολιτισμικής ενοποιήσεως των λαών. Αναγνωρίζεται ως ο δημιουργός μιας απέραντης πολιτείας, ενός αχανούς κράτους, που πήρε τις διαστάσεις όλου του μέχρι τότε «**γνωστού κατοικημένου κόσμου**» και στην πολιτεία-κράτος ίσχυαν οι ενιαίοι κανόνες ενός πολιτισμικού επιπέδου. Ο Μέγας Αλέξανδρος δεν ξεχάστηκε ποτέ. Εγκωμιάστηκε περισσότερο από όλους τους ηγέτες του κόσμου. Εκείνο δε που προκαλεί το ενδιαφέρον κάθε ιστορικού τα χρόνια του Μεγάλου Αλεξάνδρου, είναι η προστασία των γραμμάτων και κάθε επιμέρους πνευματικής δραστηριότητας. Υπήρχε κρατική πρόνοια και συμπαραστάση. Τις ενίσχυε ώστε να δημιουργηθεί ένα δίκτυο ανταλλαγών και επικοινωνίας, μέσω του οποίου κυκλοφορούν και μεταδίδονται οι ιδέες και οι τέχνες. Ο **Μέγας Αλέξανδρος** δεν είναι «**μέγας**» μόνο γιατί δημιούργησε μία αυτοκρατορία, αλλά και για το οικουμενικό έργο του και τη διάδοση του ανθρωπιστικού ελληνικού πολιτισμού, το οποίο διαδόθηκε σε όλο τον κόσμο που πέρασε. Παρόλα αυτά, όμως, ο **Μέγας Αλέξανδρος** σεβάστηκε την τοπική εθνική ταυτότητα των λαών, μπολιάζοντάς τους παραλλήλως με την ελληνική παιδεία.

Γιαντό, λοιπόν, στον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η Ελλάδα δεν θρήνησε τόσο για την απώλεια ενός μεγαλοφυούς στρατηλάτη, όσο για την πρόωγη αποχώρηση από το προσκήνιο της Ιστορίας του υγιεστερου φορέα της ιδέας της εθνικής ενότητας και του ειλικρινούς μύστου και

ενσαρκωτού των γνησίων ελληνικών ιδεωδών. Η καθαρά ελληνική και όχι μακεδονική πολιτική του Μεγάλου Αλεξάνδρου, βρήκε τους συνεχιστές της στα κράτη των διαδόχων του, που ανέδειξαν τον πλούσιο, πολύπλευρο και πολυσύνθετο πολιτισμό των «**Ελληνιστικών Χρόνων**». Έτσι, χάρη στην ευρύτατη διάδοση της αρχαίας «**Κοινής**» ελληνικής διαλέκτου, προετοίμασαν την «**Ανατολή**», ώστε να δεχθεί εύκολα τα κηρύγματα της νέας θρησκείας του **Θεανθρώπου**, σε ζωντανή ελληνική γλώσσα και όχι σε κάποια μακεδονική διάλεκτο. Αν λοιπόν το έτος 168 π.Χ., έπειτα από τη νίκη τους στην Πύδνα, οι τραχείς Ρωμαίοι στρατηγοί έσυραν δέσμιο στη Ρώμη τον **τελευταίο βασιλιά της Μακεδονίας Περσέα**, σαν θλιβερό κόσμημα του κατάφορτου από ελληνικά έργα τέχνης θριάμβου τους, με αυτό και μόνο απέδειξαν, ότι περισσότερο από τα πλούτη και τη δύναμη της αρχαίας Ελλάδος, φθόνησαν τη δόξα και τον πολιτισμό της, αυτόν ο οποίος αργότερα και νικητές ακόμη τους υπέταξε.

Δ) Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Η αναμφισβήτητη ελληνικότητα της Μακεδονίας, που είναι αυταπόδεικτη, χάνεται στα βάθη των αιώνων.

Η Μακεδονία με τις ανεπανάληπτες μορφές που γέννησε, όπως τον βασιλιά **Φίλιππο Β'**, τον **Μέγα Αλέξανδρο**, τον **Αριστοτέλη** και άλλους, συνέβαλε αποφασιστικά στη διαμόρφωση της παγκόσμιας ιστορίας.

Η αδιάσπαστη συνέχεια του Μακεδονικού ελληνισμού, αποδεικνύεται εκτός των άλλων και από την περίοδο της βασιλείας του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Χριστιανικού Βυζαντίου και του Έπους του Μακεδονικού Αγώνα, ως και από τα πολύτιμα ευρήματα του Δίου, της Πέλλας και της Βεργίνας, που αποτελούν τους πλέον αδιάψευστους μάρτυρες της ελληνικότητας της Μακεδονίας.

Ήδη, όπως προαναφέραμε, από του 1^{ου} π.Χ. αι., ο επιφανής γεωγράφος της αρχαιότητας **Στράβων**¹⁹ με τη λακωνική φράση του "**Έστι μιν ουν Ελλάς και η Μακεδονία**", αποφαινεται απερίφραστα για την ελληνικότητα της Μακεδονίας, την οποία κατατάσσει μέσα στις ελληνικές χώρες της αρχαιότητας.

Τεράστιας σημασίας και αποτελεσματικότητας υπήρξε, επίσης, και η συμβολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, στη διατήρηση της ιστορικής συνέχειας του «**Μακεδονικού Ελληνισμού**».

¹⁹ Ιωάν.Πετρόφ:"Ιστορικοεθνολογικός άτλας της Μακεδονίας",τ. Α',Λειψία 1903,σελ. 91 κ.ε.

Η Μακεδονία είναι Ελλάς! Έχει ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων ετών. Οι κάτοικοι της Μακεδονίας είναι Ελληνογενείς και οι πρώτοι, οι οποίοι διέδωσαν τον ελληνικό πολιτισμό στα πέρατα της Οικουμένης με την εκπολιτιστική εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο οποίος γαλουχήθηκε από τον Μεγάλο Μακεδόνα φιλόσοφο της αρχαιότητας, τον **Σταγειρίτη Αριστοτέλη**.

Αφού, λοιπόν, οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν Έλληνες, ελληνική ήταν η χώρα αυτή από τη δεύτερη π.Χ. χιλιετήριδα, και ελληνική παρέμεινε και στην πρώτη π.Χ. χιλιετήριδα και στην πρώτη μ.Χ. χιλιετήριδα. Οπότε, όπως πιστοποιούν οι ελληνικές επιγραφές της Βαλκανικής Χερσονήσου, και όπως αναγνωρίζεται από όλους τους ιστορικούς, τα «**γλωσσικά μας σύνορα**» ξεκινούσαν από τον ποταμό Γενυσό (Skumbi) της Αλβανίας, περνούσαν από τα Σκόπια της F.Y.R.O.M. και από τη Σόφια της Βουλγαρίας, και αγγίζοντας κατά μάκρος τον Αίμο κατέληγαν στον Εύξεινο Πόντο²⁰.

Η Μακεδονία, κατά τον ιστορικό **Πολύβιο**²¹, ήταν ανέκαθεν και βεβαίως παραμένει και σήμερα ο προμαχών της Ελλάδος, οι δε Μακεδόνες, που ήταν και είναι πάντοτε πιστώς προσηλωμένοι στις αρχές, τα ιδανικά και τα πεπρωμένα της ελληνικής φυλής, όχι μόνον είναι Έλληνες, αλλά κατά τον **Ηρόδοτο**, αποτελούν τον πρωταρχικό πυρήνα του ελληνικού έθνους και είχαν την ίδια γλώσσα με τους άλλους Έλληνες και κοινά ήθη και έθιμα.

Η Μακεδονία υπήρξε το λίκνο του μοναδικού κατά την αρχαιότητα **Πανελληνίου Κράτους**, κατά την έκφραση δε του εθνικού μας ιστορικού **Κων. Παπαρηγόπουλου**, το "**Ελληνικό Πεδεμόντιο**". Ακόμη είναι και το λίκνο της ιστορίας του ανθρώπου στην ελληνική γη. Αυτό επιβεβαιώνεται πλήρως από τα ευρήματα και το κρανίο του σπηλαίου των **Πετραλώνων της Χαλκιδικής**.

Αλλά και η Αρχαιολογία είναι σύμμαχος με την Ιστορία για την ελληνικότητα της Μακεδονίας, διότι αυτή είναι ένας χώρος στην Ελλάδα, όπου η αρχαιολογική σκαπάνη φέρνει στο φως και αποδεικνύει συνεχώς και κατά κόρον την ελληνικότητά του, με την ανεύρεση χιλιάδων αριστουργημάτων της τέχνης και επιγραφών στα ελληνικά.

Η ελληνικότητα της Μακεδονίας δεν πιστοποιείται μόνο από τα αναρίθμητα αρχαιολογικά ευρήματα στη Μακεδονία και στη Θράκη και σε

²⁰ Νικ. Ανδριώτη: "Η γλώσσα και η ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων" (Ε.Μ.Σ. 3), Θεσσαλονίκη 1952, σελ. 20.

²¹ Πολυβίου: "Ιστορία" βιβλίο Θ'.

άλλα μέρη της Ελλάδος, αλλά και από όσα άλλα ευρήματα ανακαλύφθηκαν και διαρκώς ανακαλύπτονται στην Ασία και στην Αφρική, δηλ. σε όλη την έκταση της αχανούς Αυτοκρατορίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου και των διαδόχων του.

Η γεωγραφική και στρατηγική θέση της Μακεδονίας και οι πλουτοπαραγωγικές πηγές της, ήταν επόμενο να προσελκύσουν το ενδιαφέρον πολλών επιδρομέων και να γνωρίσει αυτή πολυτάραχο ιστορικό βίο. Η Μακεδονία, υπήρξε ανά τους αιώνες το κίνητρο για τους Ρωμαίους, Τούρκους, Σλάβους και Βουλγάρους για την κατάκτησή της. Παρά τις αλλεπάλληλες, όμως, επιδρομές που υπέστη, ο ελληνικός πληθυσμός της δεν διαφοροποιήθηκε. Η μακράιωνη τουρκική κατοχή και η κάθοδος των Σλάβων και των Βουλγάρων, δεν πέτυχαν να μεταβάλουν τον εθνολογικό χαρακτήρα των Μακεδόνων.

Η Παλαιά Διαθήκη, αλλά και το σύνολο της Εβραϊκής φιλολογίας αρχαίας και μεταγενέστερης, αναγνωρίζουν τη Μακεδονία ως χώρα ελληνική, το βασιλιά της χώρας αυτής, τον **Μέγα Αλέξανδρο**, ως βασιλιά Έλληνα και το βασίλειό του, «**Βασίλειο Ελληνικό**».

Από όλα τα ανωτέρω καταδεικνύεται, ότι η Μακεδονία αποτελούσε σημαντικότατο τμήμα της Ελλάδος. Σε κάθε δε περίπτωση, θα ήταν αδιανόητο να πιστευαν οι Έλληνες, ότι οι Δώδεκα Θεοί τους, που κατοικούσαν στον Όλυμπο, κατοικούσαν σε χώρα μη ελληνική.

Εξάλλου, η ελληνικότητα της Μακεδονίας προκύπτει και από αγιογραφικά κείμενα της **Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης**^{22,23}, όπου αναφέρονται τα ονόματα Έλληνες, Αλέξανδρος, Φίλιππος, Αντίοχος και άλλα, καθώς και τα ονόματα των ελληνικών πόλεων της Μακεδονίας (**Νεάπολις, Φίλιπποι, Αμφίπολις, Απολλωνία, Θεσσαλονίκη και Βέροια**).

Από τη Μακεδονία ξεκίνησε ο **Μέγας Αλέξανδρος** για τη μεγάλη εκπολιτιστική του εκστρατεία, η οποία αποσκοπούσε στη διάδοση του ελληνικού πολιτισμού στα πέρατα της Οικουμένης. Από την εξάπλωση αυτή του ελληνικού πολιτισμού και εκ των αντιστρόφων επιρροών που δέχθηκε ο ελληνισμός, γεννήθηκε ο "**Ελληνιστικός Πολιτισμός**", τον οποίο κατά μέγα μέρος κληρονόμησε η Ρώμη και το Βυζάντιο και, μέσω αυτών, η σημερινή Ευρώπη.

Η Μακεδονία υπήρξε η κύρια πύλη για την είσοδο του χριστιανισμού

²² Σπυρίδωνος Κυβετού (Μητροπ. Ζιχνών και Νευροκοπίου): "Μαρτυρίες της Αγίας Γραφής για τη Μακεδονία, το Μέγα Αλέξανδρο και τους Έλληνες Μακεδόνες" (70 αγιογραφικά κείμενα), Γ' έκδοσις της Ι. Μητροπόλεως Ζιχνών και Νευροκοπίου, Ν. Ζίχνη 2003.

²³ Του ιδίου: "Η Αγία Γραφή αποδεικνύει την ελληνικότητα της Μακεδονίας", Αθήνα 1989.

στην Ευρώπη. Από τη Μακεδονία ως αφετηρία, άρχισε το ιεραποστολικό του έργο στην Ευρώπη, **ο Απόστολος των Εθνών Παύλος**, ο οποίος βαθύτατα επηρεάστηκε από το έργο του Μεγάλου Αλεξάνδρου και των Μακεδόνων διαδόχων του. Η ιστορία των Φιλίππων σφραγίζεται από την επίσκεψη του Αποστόλου Παύλου το 50 μ.Χ. Οι κάτοικοι των Φιλίππων, είναι και οι πρώτοι Ευρωπαίοι, οι οποίοι ακούν το κήρυγμα της χριστιανικής διδασκαλίας. Επίσης, θα πρέπει να σημειωθεί ότι εκεί βαφτίστηκε η πρώτη Ευρωπαϊά χριστιανή, **η Αγία Λυδία η Φιλιπησία**.

Από τη Μακεδονία, επίσης, ως αφετηρία, κατά Θεία Πρόνοια, ξεκίνησαν τον 10^ο αιώνα, **οι Θεσσαλονικείς αδελφοί μοναχοί Κύριλλος και Μεθόδιος**, οι οποίοι διαμόρφωσαν και δίδαξαν στους Σλάβους το Σλαβικό Αλφάβητο, τη λεγόμενη "**Κυριλλική Γραφή**" και διέδωσαν σε αυτούς τον χριστιανισμό, γιαυτό και αποκαλούνται "**φωτισταί των Σλάβων**".

Ο Απόστολος Παύλος κήρυξε τον θείο λόγο στα ελληνικά, διότι την ελληνική γλώσσα μιλούσαν ως γνήσιοι Έλληνες όλοι οι Μακεδόνες. Στην ελληνική γλώσσα έγραψε, επίσης, και τις τρεις θεόπνευστες επιστολές του, τη μία προς τους Φιλιπησίους και τις δύο προς τους Θεσσαλονικείς.

Η Μακεδονία δεν είναι ανέκαθεν, μόνον το προς Βορράν προπύργιο της άμυνας του ελληνισμού, το "**απ' αιώνων πρόφραγμα**" κατά της εισβολής των βαρβαρικών φυλών στον ελληνικό χώρο και το βάθρο της ελληνικής και της παγκόσμιας ιστορίας και του πολιτισμού. Υπήρξε και η κοιτίδα του ανθρωπίνου γένους, σύμφωνα με σχετική αποκάλυψη προ ετών του διεθνούς κύρους Έλληνα ανθρωπολόγου **Άρη Πουλιανού**. Η ευρεθείσα τον Σεπτέμβριο του 1996 ανθρώπινη κνήμη σε πέτρα (απολιθωμένη), κατά τις ανασκαφικές έρευνες της **Νέας Τρίγλιας** Χαλκιδικής, που κατά τις εκτιμήσεις ειδικών επιστημόνων είναι ένδεκα εκατομμυρίων ετών, πιστοποιεί αυτό.

Εξάλλου, η αναμφισβήτητη ελληνικότητα της Μακεδονίας, επιβεβαιώθηκε για μία ακόμη φορά το 1996 στη Θεσσαλονίκη, στο **ΣΤ' Διεθνές Συμπόσιο** για την Αρχαία Μακεδονία, στο οποίο κορυφαίος προσκεκλημένος ήταν ο γνωστός Άγγλος ιστορικός **Νίκολας Χάμοντ**, καθηγητής της Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ, συγγραφέας του τρίτομου έργου "**Ιστορία της Μακεδονίας**" και υπέρμαχος της ελληνικότητας της Μακεδονίας. Μιλώντας με θέρμη για τους αρχαίους Μακεδόνες, τόνισε με έμφαση:

«ότι αυτοί δεν είχαν καμία σχέση με τους Σκοπιανούς που ήταν υπήκοοι των Μακεδόνων και είχαν δική τους γλώσσα. Ήταν Σλάβοι και Αλβανοί, χωρίς ελληνική φωνή».

Η Μακεδονική γλώσσα, είπε στη συνέχεια ο **Χάμοντ**, ήταν ελληνική. Άλλωστε, ο προσδιορισμός "**Μακεδονικός**" ήταν τοπικός και όχι εθνολογικός, αφού και οι Αθηναίοι και οι Σπαρτιάτες ονόμαζαν τους εαυτούς τους, σύμφωνα με το όνομα της πόλεώς τους, χωρίς αυτό να σημαίνει, ότι δεν ήταν Έλληνες.

Σημειωτέον, ότι ο Χάμοντ, παλαιότερα, είχε δηλώσει με νόημα:

«Τυχόν αναγνώριση της Δημοκρατίας των Σκοπίων υπό την επωνυμία "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ", θα αποτελέσει επιβράβευση μιας προσπάθειας παραποιήσεως της πραγματικότητας και βιασμού της ιστορικής αλήθειας».

Θα πρέπει να λεχθεί ακόμη, ότι την ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων αμφισβητούσαν πριν από ένα αιώνα Βούλγαροι, κυρίως, ιστορικοί, οπότε ο **Γεώργιος Χατζιδάκις** δημοσίευσε το 1896 στον 8^ο τόμο του περιοδικού "**ΑΘΗΝΑ**" την κλασική μελέτη του "**Περί του ελληνισμού των αρχαίων Μακεδόνων**", με την οποία αποδεικνύει με αδιάσειστα επιστημονικά επιχειρήματα, γλωσσολογικά και ιστορικά, την ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων.

Σήμερα, εκατό χρόνια και πλέον αργότερα, παραχαράσσεται πάλι βάνουσα η ιστορία και εμφανίζεται "**Η Μακεδονία των Σκοπίων**" να φθάνει μέχρι το Αιγαίο. Συγκεκριμένα, οι Σκοπιανοί με ασύστολη πλαστογράφηση της ιστορίας, ιδιοποιούνται εθνολογικά, παρά πάσαν έννοιαν δικαίου και ηθικής, το ιερό όνομα της Μακεδονίας. Μέχρι προ τινος οι Σλάβοι των Σκοπίων δεν γνώριζαν τη Μακεδονία. Γι' αυτούς, η Μακεδονία επινοήθηκε στις **2 Αυγούστου του 1944**, όταν ο **Τίτο** και ο **Στάλιν** δολίως ίδρυσαν την Ομόσπονδη "**Δημοκρατία της Μακεδονίας των Σκοπίων**" (με πρωτεύουσα τα Σκόπια), η οποία ως τότε ονομαζόταν "**Νότιος Σερβία**" ή "**Βάρνταρσκα Μπανόβινα**", για την απόσπασή της Μακεδονίας από την Ελλάδα και την έξοδο των Σλάβων στο Αιγαίο. Πίστεψαν λοιπόν, οι Σκοπιανοί ότι έγιναν Μακεδόνες και παρανόμως οι-

κειοποιήθηκαν σύμβολα και όνομα, εξέδωσαν χάρτες, συγγράμματα, έκοψαν νόμισμα και προπαγανδίζουν αδιακόπως, ότι αυτοί είναι οι Μακεδόνες και όπως γράφει ο **Μαργαρίτης Γ. Δήμιτσας** κατά το 1874:

«... υπολαμβάνουν τους Μακεδόνες ως προπάτορές τους, υπερακο- ντίζουν κάθε μέτρο εικοτολογίας και φαντασιοκοπίας... στερούμε- νοι ιδίου παρελθόντος, προσπαθούν με κάθε παραλογισμό να σφε- τεριστούν αλλότριο».

Έτσι, κατασκευάστηκε "η θεωρία για την ύπαρξη Μακεδονικής Εθνότητας" και "Μακεδονικής γλώσσας".

Εναντίον βεβαίως, πάντοτε, κάθε ιστορικής πηγής, χωρίς κανένα απολύτως έρεισμα και με πρωτοφανή στα παγκόσμια χρονικά πλαστογρά- φηση της ιστορίας. Σε **πείσμα** των όσων οι αρχαίες γραπτές πηγές μας παραδίδουν περί της ελληνικότητας της Μακεδονίας και περί των Μακε- δόνων ως φύλου ελληνικού. Σε **πείσμα** των καθημερινών ευρημάτων της αρχαιολογικής σκαπάνης στον Μακεδονικό χώρο (Βεργίνα, Αιανή, Δίον, Δισπηλιό Καστοριάς, κτλ.), που φέρνει στο φως ελληνικά και μόνον ελ- ληνικά μνημεία, με ελληνικές μόνο επιγραφές. Σε **πείσμα** των πορισμά- των της σύγχρονης επιστήμης της Γενετικής, η οποία, με την εξέταση των συστημάτων πρωτεϊνικών και ενζυμικών παραλλαγών, σε συνδυα- σμό προς τα συστήματα των ομάδων αίματος, αποφαίνεται αυθεντικώς, ότι και οι σημερινοί κάτοικοι όλων των νοτίως του Αίμου περιοχών της Βαλκανικής και των νησιών μέχρι και της Κρήτης και της Κύπρου, ανή- κουν στον ίδιο, τον ελληνικό γενετικό τύπο, με καθαρότερους μάλιστα, από της απόψεως αυτής, τους Μακεδόνες.

Αλλά οι επίβουλοι δεν ντρέπονται ούτε ενώπιον του συντριπτικού δε- δομένου της ιστορίας, ότι οι Σλάβοι ανεφάνησαν για πρώτη φορά στη Βαλκανική και στον Δούναβη, μόλις κατά το τέλος του 6^{ου} με αρχές του 7^{ου} μ.Χ. αι., και επομένως αυτοί και οι σημερινοί τους απόγονοι είναι α- δύνατον να έχουν οποιαδήποτε φυλετική ή άλλη σχέση με τους, από πολ- λούς αιώνες προ Χριστού, κατοικούντες στη Μακεδονία, στην οποία έ- δωσαν και το ελληνικό τους όνομα, Μακεδόνες (από το αρχαίο "μακεδ- νός", που σημαίνει μακρύς, ψηλός)²⁴.

Ύστερα από όσα έχουν αναφερθεί, προκύπτει κατά τρόπο αναμφι- σβήτητο, ότι η Μακεδονία, που από την αρχαιότητα είναι η πλέον αιμα-

²⁴ Γ.Α. Λεβέντη (Γ.Α.Λ.): "Η κατά της Μακεδονίας επιβουλή", Αθήναι 1966, σελ. 4 κ.ε.

τοβαμμένη περιοχή της Ελλάδος και στην οποία, εκτός των άλλων, έλαβαν χώρα ο Μακεδονικός Αγώνας, οι Βαλκανικοί Πόλεμοι και οι δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, είναι κυριολεκτικά το προπύργιο και η εθνική έπαλξη της Ελλάδος. Οι Μακεδόνες, όχι απλώς ήταν Έλληνες του Βορρά, αλλά αποτέλεσαν βασικό και θεμελιώδες στοιχείο όλων των απανταχού Ελλήνων, που αναμείχθηκε με αυτούς, είτε υπό τη μορφή του "**Μακεδνού**", είτε υπό τη μορφή του "**Μάγνητος**", είτε υπό τη μορφή του "**Δωριέως**", είτε υπό τη μορφή του "**Αργεάδου - Τημενίδου**".

Κατά τον **Ησίοδο** ο Μακεδών και ο Μάγνης ήταν αδέρφια. Γι' αυτό και ο Ησίοδος θεωρεί τους Μάγνητες και τους Μακεδόνες αδελφούς λαούς²⁵. Ο διάσημος δε Γερμανός ιστορικός **Julius Beloch**²⁶ συνοψίζοντας όλες τις μυθολογικές παραδόσεις περί της καταγωγής των Αργεαδών - Τημενιδών βασιλέων της Μακεδονίας γράφει:

«Η ιστορία των Μακεδόνων αρχίζει κατά το έτος 700 π.Χ. εις την Ορεστίδα, την οποίαν ενέμοντο από κοινού με το Ελληνικόν φύλλον των Ορεστών. Εις την περιοχήν αυτήν τοποθετείται υπό της παραδόσεως η κοιτίς της βασιλικής δυναστείας των Μακεδόνων, η οποία φέρει τα δύο ονόματα Αργεάδαι και Τημενίδαι. Το πρώτον εξ αυτών δύναται να σημαίνει καταγωγήν από τινα Αργαίον, οπότε θα πρόκειται περί του Αργαίου του πρώτου, όστις εβασίλευσεν από του 652 μέχρι του 621 π.Χ. ή δια τινα παλαιότερον φέροντα το όνομα τούτο, άγνωστον όμως εις την ιστορίαν. Το δεύτερον δυναστικόν όνομα Τημενίδαι το έφερον επίσης οι ηγεμόνες των ιστορικών Αργείων από τον Ηρακλείδην Τήμενον, αρχηγόν των Δωριέων, οίτινες κατέλαβον το Άργος της Πελοποννήσου μετά την τρίτην κάθοδον των Ηρακλειδών».

Η Μακεδονία εδώ και τρεις και πλέον χιλιάδες χρόνια είναι μία και ΕΛΛΗΝΙΚΗ, "εν λίθοις φθεγγομένοις και μνημείοις σωζόμενοις", διαλαλούσα την ιστορική αλήθεια²⁷. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να βεβηλώσει την ιστορία της και την αιματοποτισμένη ιερή Γη της. Πολύ δε περισσότερο να αμφισβητήσει την ταυτότητα των Μακεδόνων ως Ελλήνων. Ούτε είναι ποτέ δυνατόν να αποτελέσει αυτή αντικείμενο διαπραγματεύσεως ή συμβιβασμού, διότι, εκτός από τα ανωτέρω αδιά-

²⁵ Αθαν. Ιωαννίδου: "Η αρχαία Μακεδονία", Εν Αθήναις 1911, σελ. 7 κ-ε και 42 κ.ε.

²⁶ Παναγ. Κ. Γυιόκα: "Η καταγωγή των αρχαίων Μακεδόνων", (Ε.Μ.Σ.), Θεσσαλονίκη 1977, σελ. 125 κ.ε.

²⁷ Μαργαρίτη Γ. Δήμιτσα: "Αρχαία Γεωγραφία της Μακεδονίας", τ. 1, Αθήναι 1874, Θεσσαλονίκη (ΙΜΧΑ) 1988, σελ. α' κ.ε. και τ. 2, σελ. 588 κ.ε.

σειστα επιχειρήματα, η ιστορία μιλάει με αδιαμφισβήτητη "**νομοτέλεια**", για την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Έτσι, η ελληνικότητα της Μακεδονίας, που είναι αυταπόδεικτη, χάνεται στα βάθη των αιώνων και καταδεικνύεται από τις αδιάψευστες μαρτυρίες των αρχαίων πηγών, των πορισμάτων της γλωσσολογίας και των μαρτυριών τόσο ξένων, όσο και Ελλήνων ιστορικών, ερευνητών και περιηγητών^{28,29,30,31,32,33,34,35}.

Αφού, λοιπόν, δεν υπήρξε μέχρι τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο «**μακεδονικό έθνος**», έπρεπε να εφευρεθεί. Έτσι, στις **29 Νοεμβρίου του 1943** στο **Γιάιτσε** της τότε Γιουγκοσλαβίας, σε μία συνεδρίαση του δικού τους ΕΑΜ, ο **Τίτο περνάει την εξής απόφαση: α)** υπάρχει ξεχωριστό μακεδονικό έθνος, **β)** ιδρύεται μακεδονικό κράτος. Μάλιστα επισήμως ιδρύθηκε στις **2 Αυγούστου του 1944**, ημέρα του **προφήτη Ηλία**, σε ανάμνηση της εξέγερσης του **Ίλιντεν** με το νέο ημερολόγιο. Ο **Τίτο** ίδρυσε το κράτος αυτό γιατί ο ίδιος ήταν **Κροάτης** και δημιούργησε το νέο μόρφωμα στα νότια της Σερβίας αποκόπτοντας ένα κομμάτι της. Αργότερα, βλέποντας τα αποτελέσματα των εθνικιστικών διαφορών στην τότε Γιουγκοσλαβία, μπορούμε εύκολα να ερμηνεύσουμε την ενέργεια αυτή του Τίτο. Ο Κροάτης ηγέτης ήθελε με την κίνησή του αυτή να μειώσει τη δύναμη της Σερβίας και να χρησιμοποιήσει το νέο κράτος ως μοχλό για τα πολιτικά παιχνίδια, που διαδραματίζονταν τότε στη Βαλκανική. Επίσης, ήθελε να αποκόψει τους κατοίκους της περιοχής από τα φιλοβουλγαρικά τους αισθήματα. Έτσι, «**έπεισε**» τους κατοίκους του νέου κράτους, μέσα από τη συστηματική διαπαιδαγώγηση δεκαετιών, ότι αποτελούν νέο έθνος και ότι έχουν εδάφη στη Βουλγαρία και κυρίως στην Ελλάδα, τα οποία δήθεν τους ανήκουν. Άλλωστε, στα Σκόπια ανήκει μόνο το 38% της οθωμανικής και πολύ λιγότερο της αρχαίας Μακεδονίας. Το άλλο 11% ανήκει στη Βουλγαρία και το 51% στην Ελλάδα. Απρόσκλητο «**σύμμαχο**» σε αυτή την πολιτική ο **Τίτο** βρήκε αντικειμενικά το ελληνικό κράτος. Αφού από τη μια δεν αντέδρασε λόγω συμμαχικών υποχρεώ-

²⁸ Σπύρου Ν. Νικολάου: "Οι Βαλκανικοί πόλεμοι και το Μακεδονικό". Έκδοση Εφημ. "ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ", "ΕΛΛΑΔΑ"-20ος αιώνας", τ. Β' Τα γεγονότα, Αθήνα 1992, σελ. 131-142.

²⁹ Σαράντου Καργάκου: "Η ελληνικότητα της Μακεδονίας", Αθήνα 2006, σελ. 102 κ.ε.

³⁰ Δημ. Φιλίππιδου: "Η Μακεδονία" (ιστορικός, εθνολογικός, γεωγραφικός, στατιστικός), Εν Αθήναις 1906, σελ. 17 κ.ε.

³¹ ΑΛΜΑΖ: "Αι ιστορικά περιπέτειαι της Μακεδονίας από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα", Αθήνησι 1912, σελ. 9 κ.ε.

³² Ηροδότου: "Ιστορία" βιβλία Α', 56, όπου οι Μακεδόνες αναφέρονται με την ονομασία "Μακεδνοί" και Η', 43, όπου το έθνος αναφέρεται "Μακεδνόν έθνος".

³³ Κων. Β. Χιώλου: "Η ελληνικότητα της Μακεδονίας ανά τους αιώνες", Αθήνα 1993, σελ. 9 κ.ε.

³⁴ V. Bérard: "Τουρκία και ελληνισμός" (Οδοιπορικό στη Μακεδονία", (Μετάφραση Μ. Λυκούδη), Αθήνα 1987, σελ. 25 κ.ε. και 347 κ.ε.

³⁵ Θεοδ. Π. Σαράντη: "Η συνομοσία κατά της Μακεδονίας", Έκδοση Β', Αθήνα 1987, σελ.17.

σεων και από την άλλη ακολούθησε μια σκληρή πολιτική απέναντι στους γηγενείς Μακεδόνες και την ντοπιολαλιά τους, δεν τους άφηνε να μιλούν τη γλώσσα τους, απαγόρευε τα τραγούδια και τους χορούς τους, εξελλήνισε βιαίως τοπωνύμια και επίθετα, τους απέκλεισε εργασιακά από το Δημόσιο και τις υπηρεσίες του, μέχρι την πτώση της δικτατορίας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, πολίτες των οποίων οι γονείς τους είχαν επιλέξει να παραμείνουν κατά την ανταλλαγή των πληθυσμών, αφού αυτοπροσδιορίζονταν ως «πατριαρχικοί», να αισθάνονται πολίτες Β΄ κατηγορίας στο περιθώριο της εθνικής ζωής και να πέφτουν έτσι εύκολα θύματα της προπαγάνδας των Σκοπίων που τους αγκάλιαζε και τους έδινε στέγη, ιδιαίτερος μάλιστα όσοι από αυτούς αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν.

Όπως, λοιπόν προαναφέραμε, το κράτος των Σκοπίων ιδρύθηκε επισήμως στις **2 Αυγούστου του 1944** και για πρώτη φορά με το όνομα «**Μακεδονία**». Πράγματι, μέχρι το 1913, ο όρος «**Μακεδονία**» δεν υπήρχε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία ως κρατική έννοια. Ο χώρος της Μακεδονίας ήταν διηρημένος σε δύο βιλαέτια (νομούς), το της Θεσσαλονίκης και του Μοναστηρίου. Στη Θεσσαλονίκη ήδρευε και ο Γενικός Διοικητής των δύο βιλαετίων **Χιλμή Πασάς**. Μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους, οι οποίοι τερματίστηκαν με τη συνθήκη του Βουκουρεστίου, η περιοχή, η οποία καλύπτεται σήμερα από το κράτος των Σκοπίων, είχε ονομαστεί από τους Σέρβους, στο Βασίλειο των οποίων είχε περιέλθει με την ανωτέρω συνθήκη «**Vardarska Banovina**», δηλαδή «**Διοικήσις Αξιού**». Μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στο Βασίλειο της Σερβίας παραχωρήθηκαν οι πρώην επαρχίες της Αυστροουγγρικής Μοναρχίας, Βοσνία, Ερζεγοβίνη, Κροατία και Σλοβενία και ως εκ τούτου το «**Βασίλειο της Σερβίας**», ως ενιαίο κράτος μετονομάστηκε σε «**Βασίλειο Σέρβων, Κροατών και Σλοβένων**». Το 1928 το Βασίλειο αυτό μετονομάστηκε από τον βασιλιά Αλέξανδρο σε «**Βασίλειο της Νοτιοσλαβίας**», χωρίς να επέλθουν αλλαγές ονομασίας στην εσωτερική διοίκηση. Έτσι, τον Απρίλιο του 1941 όταν το Βασίλειο της Γιουγκοσλαβίας καταλήφθηκε από τους Γερμανούς και διαμελίστηκε, η μεν Κροατία και η Σλοβενία ανακηρύχθηκαν ανεξάρτητα κράτη, η λεγομένη δε **Vardarska Banovina (Διοικήσις Αξιού)**, αφαιρέθηκε από τη Σερβία και παραχωρήθηκε στη σύμμαχο των Γερμανών Βουλγαρία, ενσωματωθείσα στο βουλγαρικό κράτος ως απλή επαρχία. Μετά, όμως, την κατάρρευση της Γερμανίας, το 1944, η Γιουγκοσλαβία επανήλθε στα σύνορα, τα οποία είχε πριν από το 1941, αλλά όχι πλέον ως ενιαίο Βασίλειο, αλλά ως «**Συνομοσπονδία**

Λαϊκών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών», η οποία περιελάμβανε τις επαρχίες του προπολεμικού Βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας, με τη μορφή πλέον Λαϊκών Δημοκρατιών. Η μόνη αλλαγή, η οποία επήλθε, ήταν η περιοχή της Διοικήσεως Αξιού (**Vardarska Banovina**), η οποία επανήλθε από τη Βουλγαρία, στην οποία, όπως προαναφέραμε, παραχωρήθηκε από τους Γερμανούς ως συμμάχου χώρας, στη Γιουγκοσλαβία, χωρίς όμως να αποτελεί πλέον ειδικότερη επαρχία, αλλά ίδιο ομόσπονδο κράτος της «**Γιουγκοσλαβικής Λαϊκής Συνομοσπονδίας**».

Η όλη ρύθμιση απέβλεπε πρώτον μεν στη δια λόγους εθνολογικούς και συναισθηματικούς απόσπαση αυτής από τη Βουλγαρία, στην οποία από μακρού οι Σλάβοι κάτοικοί της απέβλεπαν, δεύτερον δε σε πίεση επί της μοναρχοφασιστικής, όπως λεγόταν τότε, Ελλάδος, τον εμφύλιο πόλεμο στο εσωτερικό της οποίας κυρίως αυτή υπέθαλπε παντοιοτρόπως, με απώτερο σκοπό τον εγκλωβισμό σε αυτή, προς ενοποίηση, της Ελληνικής Μακεδονίας. Ο προσδιορισμός του γεωγραφικού χώρου της Μακεδονίας θεωρείται πρωταρχικά ένα πολυσύνθετο πρόβλημα, παρά το γεγονός ότι αποτελεί κοινό τόπο ότι η ιστορική Μακεδονία επεκτεινόταν πάντοτε λίγο βορειότερα των σημερινών ελληνικών ορίων. Θα πρέπει να επισημανθεί ιδιαίτερος ότι η Μακεδονία υπήρξε πάντοτε στο στόχαστρο διεθνών συνωμοσιών και επιβουλής των μεγάλων δυνάμεων και των γειτονικών κρατών, τα οποία αμφισβητούσαν κατά καιρούς την ελληνικότητά της.

Η λύση που έδωσε στο Μακεδονικό πρόβλημα της Γιουγκοσλαβίας ο **Τίτο**, πριν καλά-καλά τελειώσει ο πόλεμος, ήταν πραγματικά ιδιοφυής. Αναγνωρίζοντας τους Σλάβους κατοίκους της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας ως «**Μακεδόνες**», εξουδετέρωσε τη σύνδεση του πληθυσμού αυτού με τους Βουλγάρους. Από την άλλη πλευρά αποκτούσε την πρωτοβουλία των κινήσεων για να επιβάλει μονομερή γιουγκοσλαβική λύση στο Μακεδονικό πρόβλημα, με την ενσωμάτωση των δύο άλλων τμημάτων στη σοσιαλιστική δημοκρατία της Μακεδονίας. Βεβαίως, η ρήξη με τον **Στάλιν** το 1948 και ο τερματισμός του εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα το 1949, ανέτρεψαν τα σχέδιά του. Αφού όμως, δεν στάθηκε δυνατόν να λυθεί μονομερώς το Μακεδονικό στο σύνολό του, ήταν αναγκαίο να παγιωθεί τουλάχιστον στο εσωτερικό της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας και το πρόβλημα αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολο. Έπρεπε ένας ολόκληρος λαός, ο οποίος επί δεκαετίες είχε ταυτιστεί ή είχε προσανατολιστεί προς τη βουλγαρική εθνική ιδέα και μικρότερό του τμήμα προς τη σερβική ιδεολογία, να αποκόψει τους δεσμούς αυτούς και να υι-

οθετήσει μία τελείως καινοφανή εθνική ιδεολογία, τη «**Μακεδονική**». Η προσπάθεια αυτή υπήρξε το εσωτερικό «**μακεδονικό πρόβλημα**» Γιουγκοσλαβίας στις μεταπολεμικές δεκαετίες.

Το πρόβλημα αυτό δεν ήταν άλλο από την κατασκευή μιας τεχνητής εθνότητας, της «**μακεδονικής**». Το έργο αυτό δεν ήταν εύκολο, διότι όχι μόνο υπήρχε ανεπτυγμένο το βουλγαρικό αίσθημα σε μεγάλο μέρος του πληθυσμού της Μακεδονίας, αλλά και διότι η νέα εθνότητα δεν είχε τα απαραίτητα εκείνα συστατικά που απαιτούνται για την καθιέρωσή της. Έπρεπε, λοιπόν, τα συστατικά αυτά να κατασκευαστούν ή να ανευρεθούν. Έτσι, κατά πρώτον, δημιουργήθηκε μια κρατική υπόσταση. Οι «**Μακεδόνες**» για πρώτη φορά απέκτησαν κυβέρνηση, έστω και τοπική, με πρωθυπουργό και υπουργικό συμβούλιο. Ανώτατα στελέχη τους πλαισίωναν τα ομοσπονδιακά όργανα στο Βελιγράδι. Φυσικά, όλες οι βασικές αποφάσεις λαμβάνονταν στην πρωτεύουσα. Βαθμιαίως, όμως, με αφορμή τη διαμάχη των εθνοτήτων, οι τοπικές κυβερνήσεις άρχισαν να αποκτούν μεγαλύτερη πρωτοβουλία και αρμοδιότητες. Η σημασία του γεγονότος αυτού είναι πολύ μεγάλη για το λόγο ότι καθιέρωσε από τότε ένα είδος κακέκτυπου προτύπου στα διπλωματικά παρασκήνια και ευρύτερα στη διεθνή και επίσημη ορολογία ενός γεωγραφικού τμήματος, με αποτέλεσμα να παγιωθεί ο όρος «**Μακεδονία**» μετά το 1944, έπειτα από τη συγκρότηση της δημοκρατίας των Σκοπίων. Ο όρος αυτός έγινε τότε σε τελευταία ανάλυση αγόγγυστα αποδεκτός και από την ελληνική πλευρά και σταδιακά αναγνωρίστηκε στον χώρο των διεθνών διπλωματικών πλαισίων και στο πλαίσιο της διεθνούς νομιμότητας. Είναι, βεβαίως, γνωστό ότι η δημιουργία της «**Σοσιαλιστικής δημοκρατίας της Μακεδονίας**» και η απόδοση της μακεδονικής ονομασίας στο σλαβικό στοιχείο της δημοκρατίας των Σκοπίων, δηλαδή η απόδοση εθνικού περιεχομένου σε ένα γεωγραφικό μέχρι τότε όρο, καθώς επίσης και η εξεύρεση μιας νέας πλασματικής εθνότητας, παράκαμπε τα ιστορικά δεδομένα αιώνων.

Αυτή η προσπάθεια των γειτόνων μας, δημιούργησε τον «**Μακεδονικό Αγώνα**» στις αρχές του 20^{ου} αιώνα και τον «**Διπλωματικό Αγώνα**» επί των ημερών μας. Η έλλειψη ηθικών ερεισμάτων από την ανωτέρω επιδίωξη των γειτονικών λαών και τα μέσα υλοποίησής της είναι βεβαίως εμφανής. Αυτό, όμως, που πρέπει να επισημανθεί ιδιαιτέρως είναι το γεγονός, ότι η ανωτέρω επιδίωξη, στερείται ουσιαστικά και κάθε ιστορικού ερείσματος, καθόσον η Μακεδονία δεν υπήρξε μόνο κατά τα αρχαία χρόνια ελληνική, σε ό,τι αφορά την εθνολογική συνείδηση και την

πολιτισμική ταυτότητα των κατοίκων της, αλλά παρέμεινα τέτοια και καθόλη την ιστορική της πορεία, παρά τις αήθεις προσπάθειες για αλλοίωση της πληθυσμιακής της συνθέσεως.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό της εθνότητας ήταν η γλώσσα. Στον πυρήνα του Μακεδονικού ζητήματος εντάσσεται και το γλωσσικό ζήτημα και ιδιαιτέρως η γλωσσική διαστρωμάτωση του ελληνικού στοιχείου της Μακεδονίας και ευρύτερα η εθνολογική συγκρότηση των χριστιανικών πληθυσμών της, σε συνάρτηση πάντοτε με τις ζωτικές βλέψεις των βαλκανικών κρατών. Όπως δε είναι γνωστό, η γλώσσα των Σλάβων της Μακεδονίας είναι διάλεκτος της βουλγαρικής. Για να αποκοπεί, λοιπόν, ο ουσιώδης γλωσσικός κρίκος που συνέδεε τους Μακεδόνες Σλάβους με τους Βουλγάρους, έπρεπε να δημιουργηθεί χωριστή γραπτή γλώσσα, η «**Μακεδονική**». Αυτό έγινε με τη χρησιμοποίηση τοπικών ιδιομορφιών και της δανειοδοτήσεως από τη Σερβική και άλλες σλαβικές γλώσσες. Και όμως, παρά τις τεράστιες προσπάθειες μιας τριακονταετίας, για τον καλόπιστο παρατηρητή και επιστήμονα η νέα «**γλώσσα**», παραμένει παρακλάδι της βουλγαρικής. Αυτό, βεβαίως, δεν εμπόδισε τους Σκοπιανούς να διακηρύσσουν στο εσωτερικό ότι υπάρχει «**μακεδονική γλώσσα**». Έτσι, όσοι άλλαξαν υπηκοότητα και εθνότητα, εγκαταστάθηκαν σε δημιουργημένα ακίνητα Ελλήνων στο Μοναστήρι, με στόχο τη διάσπαση του ελληνοβλαχικού στοιχείου και την εθνολογική αλλοίωση του. Οι νέοι υπήκοοι μετονομάστηκαν αυτομάτως σε «**Μακεδόνες**» και τα επίθετά τους έλαβαν σλαβικές καταλήξεις. (Οικονόμου=Οικονομόβσκι, Αντωνίου=Αντωνόφσκι, Αποστόλου=Αποστολόφσκι, Αγγέλου=Αγγελόφσκι κ.α).

Επίσης, στην πολυτάραχη ιστορία της Βαλκανικής, η θρησκεία ήταν συνήθως ένα βασικό στοιχείο, που προσδιόριζε την εθνική ταυτότητα των κατοίκων της. Γιαυτό οι ηγέτες των Σκοπίων, κατέβαλλαν σημαντικές προσπάθειες, μέχρις ότου το 1967, πέτυχαν την ίδρυση της αυτοκέφαλής μακεδονικής εκκλησίας, παρά τις αντιρρήσεις του σερβικού πατριαρχείου και την πλήρη άρνηση των ορθοδόξων εκκλησιών να αναγνωρίσουν την αντικανονική αυτή ενέργεια. Έτσι, η γλώσσα και η εκκλησία, δύο στοιχεία που συνέδεαν τους Σλάβους της Μακεδονίας με τους Βουλγάρους και τους Σέρβους αντιστοίχως, μεταλλάχθηκαν οριστικά. Απέμεινε να αποκοπούν οι δεσμοί του παρελθόντος με τους Έλληνες και τους Βουλγάρους. Έπρεπε, λοιπόν, να επανερμηνευτεί η ιστορία των Βαλκανίων από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα. Με τη μέθοδο αυτή θα μπορούσε να εξηγηθεί ο μύθος του «**μακεδονικού έθνους**».

E) ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Κατόπιν όλων των ανωτέρω, εάν ούτε η ελληνική γλώσσα, ούτε η θρησκεία, ούτε τα ήθη και τα έθιμα, ούτε οι μαρτυρίες των αρχαίων ιστορικών στάθηκαν ικανά να πείσουν τους δύσπιστους για την ελληνική καταγωγή και την εθνικότητα των Μακεδόνων, παραμένει αναμφισβήτητο το γεγονός, ότι στην πολυκύμαντη ιστορία τριάντα και πλέον αιώνων, η εθνική συνείδηση των Μακεδόνων επιβεβαίωσε περίτρανα τις μαρτυρίες των αρχαίων ιστορικών.

Σε όλες γενικά τις ιστορικές περιόδους, οι κάτοικοι της αρχαίας Μακεδονίας συνέδεσαν τις τύχες τους με τα κοινά πεπρωμένα του Ελληνικού Έθνους, ενστερνίστηκαν τα ιδανικά του και διαφωτίστηκαν από τα υψηλά ιδεώδη του, αισθάνθηκαν πάντοτε ανυπόκριτη υπερηφάνεια για τα λαμπρά επιτεύγματά του και πρώτοι αυτοί υπέφεραν όλες τις συμφορές του κατά τις ατελεύτητες επιδρομές αλλοεθνών. Στη Μακεδονία, εξάλλου, στον Όλυμπο, βρισκόταν το κέντρο και η έδρα των Θεών των αρχαίων Ελλήνων. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να θεωρηθεί τυχαίο.

Κατά την τελευταία, μάλιστα, σκηνή του ιστορικού βίου της αρχαίας Μακεδονίας, η αυλαία αυτή παραμερίζεται για λίγο, προκειμένου να προβληθεί έτσι, **η σεβάσμια και αγία μορφή του «Αποστόλου των Εθνών Παύλου»**, τα βήματα του οποίου κατά τη δεύτερη τριετή πορεία του καθάγιασαν κατά το 49 μ.Χ. τις **«εκκλησίες»** τριών μακεδονικών πόλεων, της Νέας Πόλεως (Καβάλας), της Θεσσαλονίκης και της Βεροίας. Το ιδιαίτερο, μάλιστα, ενδιαφέρον του Παύλου για την πρωτεύουσα της Μακεδονίας, αποδεικνύουν οι δύο **«Προς Θεσσαλονικείς»** σωζόμενες επιστολές του, οι οποίες μαρτυρούν, όπως άλλωστε και όλα τα κηρύγματά του, ότι ο άριστος γνώστης της ελληνικής γλώσσας Απόστολος, βρήκε Έλληνες τους κατοίκους της Μακεδονίας και απευθύνθηκε προς αυτούς στη ζωντανή γλώσσα τους.

Η ελληνικότατη πατρίδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου **«Μακεδονία»**, κάτω από τη ρωμαϊκή επικυριαρχία, αναπόφευκτα μετέβαλε φυσιολογικά, δεν έπαυσε όμως ποτέ να αποτελεί ελληνικότατο προπύργιο για ολόκληρη τη Βαλκανική Χερσόνησο κατά τις πολλαπλές επιδρομές των ποικιλών βαρβάρων της Ανατολής και του Βορρά, καθώς επίσης και λαμπρός φάρος του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού, με νέο πλέον

σύμβολο, τον Μεγαλομάρτυρα και πολιούχο της συμπρωτεύουσας Θεσσαλονίκης **Δημήτριο τον Μυροβλύτη**.

Το θέμα, λοιπόν, είναι ότι τα έθνη δημιουργούνται ιστορικά και όχι εφάπαξ συγκυριακά. Με την πάροδο, δηλαδή, των δεκαετιών δημιουργήθηκε ξεχωριστή εθνική συνείδηση στον λαό των Σκοπίων, με αποτέλεσμα να πιστεύουν εδώ και πάρα πολλά χρόνια ότι είναι «**Μακεδόνες**», όπως ξεχωριστό έθνος αποτέλεσαν με τον καιρό οι Αμερικανοί, που είναι αμάλγαμα δεκάδων εθνοτήτων. Έτσι, δημιουργήθηκε στους Σκοπιανούς μία φανακισμένη εθνική συνείδηση, μία συνείδηση σε λάθος μεν υπόβαθρο, αλλά υπαρκτή. Το πρόβλημα αυτό έπρεπε να αντιμετωπιστεί από την Ελλάδα ακόμη από το 1950 άμεσα, πριν διογκωθεί επικίνδυνα και να φτάσουμε εδώ που φτάσαμε σήμερα με τα γνωστά εθνικά επακόλουθα. **Εξαιτίας των πιέσεων του ΝΑΤΟ, όπως και σήμερα, που υποστήριζε τότε διακριτικά τον Τίτο, λόγω των διαφοροποιήσεων του από την τότε Σοβιετική Ένωση, η Ελλάδα σιωπούσε και εθελουφλούσε.**

Προϋπόθεση για τη διαμόρφωση μιας αποτελεσματικής εθνικής στρατηγικής, είναι η ορθή εκτίμηση της ιστορικής φάσεως που διανύουμε και των τάσεων που διαφαίνονται ως προς τη διαμόρφωση των συσχετισμών δυνάμεων. Σε αυτή τη λογική, η χώρα μας οφείλει να προβάλλει και να εμμείνει, με τη δική της πρακτική, σε ένα σύνολο αρχών για την αντιμετώπιση των διεθνών προβλημάτων, με σταθερή προσήλωση στην ειρηνική επίλυση των διαφορών και με σεβασμό των διεθνών συνόρων και της εθνικής ιστορίας.

Σήμερα οι Σκοπιανοί, ύστερα από τη συστηματικά δουλειά πολλών ετών, δρέπουν τους καρπούς των «κόπων» τους. Έχουν περάσει διαχρονικά τις απόψεις τους στα πιο έγκυρα ιδρύματα που ενημερώνουν τον κόσμο. Σύμφωνα π.χ. με έκθεση της οργάνωσης «**Ελσίνκι Ουότς**» αναφέρονται ως μειονότητες οι «**Μακεδόνες**» στη Βουλγαρία (γύρω στις 250.000), ενώ επίσης αναγράφεται «**μακεδονική μειονότητα**» στην Ελλάδα που κατοικεί στα βόρεια της **Αιγαιακής Μακεδονίας**.

Στο σημείο, λοιπόν αυτό, η Ιστορία συναντά την πολιτική. Στο συγκεκριμένο θέμα η Ιστορία «βιάζεται» από την πολιτική και έχουμε το φαινόμενο της επιβολής μιας φανακισμένης πολιτικής ιστορίας ως αληθινής ιστορίας. Έτσι, πέρα από την πολιτική λύση, θα έπρεπε προ πολλού να είχε γίνει ευρεία ενημέρωση «**όπου δει**», με τεκμηριωμένα και αυθεντικά επιστημονικά ιστορικά επιχειρήματα και αρχαιολογικά ευρήματα, τα οποία είναι αυτονόητα και εκπηγάζουν από την εθνική μας ιστορία,

όχι μόνο της παγκόσμιας κοινής γνώμης, αλλά και κάθε καλόπιστου ξένου πολίτη που ενδιαφέρεται για το θέμα. Και γιαυτό, ευθύνη δεν φέρουν μόνο οι εκάστοτε ιθύνοντες του Υπουργείου Εξωτερικών, αλλά και ο κάθε πολίτης στο μέτρο του εφικτού και που δεν θέλει να είναι απλός θεατής των συντελουμένων γεγονότων.

Ειδικότερα για τη συμφωνία των Πρεσπών, θα πρέπει να επισημάνουμε συμπερασματικά, ότι η συμφωνία αυτή είναι μια εξέλιξη, η οποία αποτελεί ήττα της Ελλάδος και πηγή μελλοντικών προβλημάτων. Η συνέχιση του επεκτατισμού, μέσω της εθνικότητας και της γλώσσας, η χρήση των λιμένων Θεσσαλονίκης και Καβάλας, καθώς και τα δικαιώματα στη θάλασσα (**αλιεία, ΑΟΖ**) είναι από τα σοβαρότερα προβλήματα που θα αντιμετωπίσουμε.

Επίσης, η αλλαγή των ονομασιών κρατικών οργανισμών και φορέων, των εμπορικών οίκων, σημάτων και προϊόντων, που τώρα αναφέρονται ως Μακεδονία και Μακεδονικά είναι από τα πολύ σοβαρά προβλήματα. Σύμφωνα, μάλιστα, με τα στοιχεία του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης (**Ε.Β.Ε.Θ.**), ο προσδιορισμός «**Μακεδονία**» και «**Μακεδονικός**», χρησιμοποιείται στην επωνυμία 182 επιχειρήσεων και σε 4.000 προϊόντα. Αλλά μόλις μερικές δεκάδες επιχειρήσεων έχουν κατοχυρώσει τα μακεδονικά προϊόντα τους σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, για τα οποία καμία ανησυχία δεν υπάρχει για το θέμα αυτό. Εξάλλου, κατά το Υπουργείο Εξωτερικών, «σήματα που έχουν καταχωριστεί από ελληνικές επιχειρήσεις σε εθνικό, ευρωπαϊκό ή διεθνές επίπεδο και εμπεριέχουν αναφορές στη Μακεδονία είναι απολύτως προστατευμένα». Ενώ σε ό,τι αφορά τα Προϊόντα Ονομασίας Προέλευσης (**ΠΟΠ**) και τα Προϊόντα Γεωγραφικής Ένδειξης (**ΠΓΕ**) με αναφορά σε Μακεδονία, προσδιορίζονται ήδη από τους υπάρχοντες κανονισμούς της **Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ)**.

Σοβαρό πρόβλημα αποτελεί και η επανεξέταση της αντικειμενικής και επιστημονικής ερμηνείας των ιστορικών γεγονότων, βασισμένη σε αυθεντικές, τεκμηριωμένες και επιστημονικά στέρεες ιστορικές πηγές και αρχαιολογικά ευρήματα, καθώς και η αναθεώρηση οιοδήποτε σχολικού εγχειριδίου και βοηθητικού σχολικού υλικού, όπως χάρτες, ιστορικοί άτλαντες, οδηγοί διδασκαλίας που χρησιμοποιούνται από τα δύο μέρη, σύμφωνα με τις αρχές και τους σκοπούς της **ΟΥΝΕΣΚΟ** και του Συμβουλίου της Ευρώπης, από την προβλεπόμενη «**Κοινή Διεπιστημονική Επιτροπή Εμπειρογνομόνων**».

Τέλος, τίθεται και θέμα φαλκίδευσης της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας στη χώρα μας, καθόσον για ένα τέτοιο εθνικό θέμα, μείζονος σημασίας, δεν υπήρξε καμία μνεία στις προεκλογικές εξαγγελίες, δεν ενημερώθηκε προηγουμένως η Βουλή, αλλά ούτε και διενεργήθηκε κανένα δημοψήφισμα, σύμφωνα με το σύνταγμα και τις απαιτήσεις του ελληνικού λαού, όπως αυτές εκφράστηκαν μέσω των αλληπαλλήλων διαδηλώσεων και διαβημάτων των διαφόρων Συλλόγων εσωτερικού και εξωτερικού, καθόσον η συμφωνία αποτελεί ουσιαστικά παραχώρηση εθνικής κυριαρχίας. Οι ευθύνες των πολιτικών της Ελλάδος, όσον αφορά το ζήτημα της Μακεδονίας, είναι τεράστιες για το μέλλον της χώρας μας, καθόσον η δουλεία των κομματικών σκοπιμοτήτων και η ευάλωτη στην έννοια του πολιτικού κόστους πολιτική ηγεσία, δεν επέτρεψαν στη χώρα μας να διαπραγματευθεί έναν επωφελή εθνικό συμβιβασμό.

Η κύρωση της «**Συμφωνίας των Πρεσπών**» και η τελευταία πράξη του δράματος, η υπερψήφιση του «**Πρωτοκόλλου Εισδοχής**» στο ΝΑΤΟ της ΠΓΔΜ με τη νέα ονομασία «**Βόρεια Μακεδονία**», διεξήχθησαν μέσα σε έντονο παρακμιακό περιβάλλον. Κυρίως, όμως, διεξήχθησαν υπό το βάρος της επίγνωσης ότι ο ελληνικός λαός στη συντριπτική του πλειοψηφία ήταν κάθετα αντίθετος. Όλα αυτά, όπως είναι φυσικό, εγείρουν αμφιβολίες και ζητήματα, για το εάν και κατά πόσον τηρήθηκαν όλες οι προβλεπόμενες συνταγματικές προϋποθέσεις.

Διότι, κατά συνταγματική επιταγή, πρωταγωνιστικό ρόλο διατηρεί ο κυρίαρχος υποκειμενικός παράγοντας, συστατικός του δημοκρατικού πολιτεύματος, στην προκειμένη περίπτωση ο λαϊκός, καθόσον οι Έλληνες πολίτες, παρά τη θέλησή τους, καταδικάστηκαν να βιώσουν μία ακόμη εθνική ταπείνωση και μάλιστα σε βάρος όλων των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων τους. Με τον νόμο, λοιπόν, που επικύρωσε τη Συμφωνία των Πρεσπών παραβιάστηκαν: α) Το άρθρο **44.2** του Συντάγματος, που ορίζει δημοψήφισμα με πρόταση του Υπουργικού Συμβουλίου και β) Το άρθρο **28.2**, που απαιτεί ψήφιση από 180 βουλευτές, ως κρίσιμο εθνικό θέμα.

Έτσι, η «**Συμφωνία των Πρεσπών**», είναι αντισυνταγματική και συγχρόνως αντίθετη προς τον Χάρτη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, επειδή υπογράφηκε και ψηφίστηκε κατά προκλητική παραβίαση της ρητώς, σε όλες τις δημοσκοπήσεις και στα πολυπληθή συλλαλητήρια, εκφρασθείσης βουλήσεως του ελληνικού λαού, και κατά συνέπεια κατά παράβαση της αρχής «**της λαϊκής κυριαρχίας**», η οποία κατά τη ρητή διατύπωση

του άρθρου 1 του Συντάγματος, συνιστά το πλέον βασικό θεμέλιο του δημοκρατικού μας πολιτεύματος.

Επίσης, παραβιάστηκε «**η αρχή της ισότητας**», καθόσον σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 7 της συμφωνίας, προνοείται ότι δεν εμποδίζονται οι πολίτες, τόσο της Ελλάδος όσο και των Σκοπίων, να χρησιμοποιούν εξίσου ακώλυτη χρήση των όρων «**Μακεδονία**» και «**Μακεδόνας**». Έτσι, για εμάς τους Έλληνες-Μακεδόνες το δικαίωμα να χρησιμοποιούμε τους συγκεκριμένους όρους ως στοιχεία της κοινής εθνικής και ιστορικής μας ταυτότητας και συνειδήσεως, έχει αποκτηθεί νομίμως εξ επόψεως διεθνούς δικαίου, μέσα από το διάβα των αιώνων από της απώτατης αρχαιότητας έως σήμερα, λόγω της αδιάσπαστης συνέχειας και της συμμετοχής των Μακεδόνων στο ενιαίο ιστορικό γίνεσθαι του ελληνικού έθνους.

Στην περίπτωση, όμως, των **Σκοπιανών-Σλάβων** η πεπλανημένη και εντελώς ψευδής εντύπωση ότι τυγχάνουν «**Μακεδόνες**», ότι η χώρα τους είναι η «**Μακεδονία**» και ότι ομιλούν τη «**μακεδονική γλώσσα**», είναι το αποτέλεσμα της εγκληματικής μαζικής πλύσεως εγκεφάλου, την οποία έχουν υποστεί από της **30^{ης} Απριλίου 1945** και εντεύθεν, όταν καταρχήν υπό το ολοκληρωτικό καθεστώς του **στρατάρχη Γιόζεφ Τίτο**, ανακηρύχθηκε το ψευδεπίγραφο κράτος ως ομόσπονδη «δημοκρατία» στο πλαίσιο της «**ομοσπονδίας της Γιουγκοσλαβίας**».

Επισημαίνεται ότι η συμφωνία είναι άκυρη και για έναν ακόμη πρόσθετο λόγο. Επειδή δεν σεβάστηκε τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα οποία ως αρχή και βάση θα πρέπει να διέπουν όλες τις διακρατικές και διεθνείς συμφωνίες ώστε να είναι έγκυρες. Σύμφωνα, λοιπόν, με τη «**σύμβαση περί του δικαίου των συνθηκών**» της Βιέννης της 23^{ης} Μαΐου 1969, που καταρτίστηκε υπό την αιγίδα του **Ο.Η.Ε., (Ν.Δ.402/1974)**, κάθε διεθνής συνθήκη προσκρούουσα στις διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ, μεταξύ των οποίων και τα ανθρώπινα δικαιώματα, ως αρχές και σκοποί των Ηνωμένων Εθνών, τυγχάνει αυτοδικαίως άκυρη.

Κατά συνέπεια, η Συμφωνία των Πρεσπών, όχι μόνον επειδή αντιβαίνει προς τη θέληση της πλειονοψηφίας του ελληνικού λαού, αλλά πρωτίστως και επειδή θίγει την εθνική και ιστορική συνείδηση και ταυτότητα των Ελλήνων-Μακεδόνων, δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο διαπραγματεύσεως ή συζητήσεως από κανέναν, ούτε και από τους λειτουργούς της πολιτικής ηγεσίας της χώρας. Επίσης, δεν μπορούσε να αποτελέσει νομίμως αντικείμενο συζητήσεως στη Βουλή, ούτε να τεθεί

στην κρίση των μελών του κοινοβουλίου, κατά την εξίσου αντισυνταγματική διαδικασία, επειδή τυγχάνει αυτοδικαίως άκυρη και αντισυνταγματική.

Τον Δεκέμβριο του 2018 είχε προηγηθεί το **Συμβούλιο της Επικρατείας (Σ.Τ.Ε.)**, όταν απέρριψε σχετικές προσφυγές Παμμακεδονικών Ενώσεων, Συλλόγων κ.ά. κατά της Συμφωνίας των Πρεσπών, καθόσον έκρινε ότι η τελική συμφωνία, οι επιστολές συναινέσεως στην έναρξη της διαδικασίας διαπραγματεύσεως κτλ. **«έχουν κυβερνητικό χαρακτήρα, μη υποκείμενες στον ακυρωτικό έλεγχο του Σ.Τ.Ε.»**.

Στο σκεπτικό, όμως, του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφέρεται και κάτι ακόμη, εξαιρετικά σημαντικό για τη συνέχεια: **«Οι κυβερνητικές πράξεις (δηλαδή η Συμφωνία των Πρεσπών), είναι δυνατόν να έχουν επιπτώσεις σε συνταγματικώς προστατευόμενα ατομικά δικαιώματα ή σε πολιτικά δικαιώματα ή ακόμη να έχουν δυσμενείς συνέπειες σε ιδιώτες»**.

Ενόψει, λοιπόν, της σημερινής τελεσιδίκου καταστάσεως, που επήλθε λόγω της **«Συμφωνίας των Πρεσπών»**, επισημαίνεται ιδιαίτερος ότι οι νόμοι, σε μια ευνομούμενη και δημοκρατική πολιτεία, είναι σε κάθε περίπτωση σεβαστοί. Αλλά και το δικαίωμα του καθενός στην ιστορική μνήμη είναι εξίσου σεβαστό. Άλλωστε, το άρθρο 16 παρ. 2 του Συντάγματος ορίζει ότι, ένας από τους σκοπούς της παιδείας είναι και η ανάπτυξη της εθνικής συνειδήσεως.

Τα παιδιά μας πρέπει να μαθαίνουν την «Εθνική μας Ιστορία», την «Ιστορία του Μακεδονικού Ελληνισμού». Πρέπει να αναβιώσουμε τα δημοτικά τραγούδια μας και τους παραδοσιακούς χορούς μας, τα ήθη και τα έθιμα, ώστε να μην χαθεί η ελληνική κληρονομιά των προγόνων μας Μακεδόνων. Να προστατεύσουμε την Ιστορία της χριστιανικής, αρχαίας, βυζαντινής και νεότερης Μακεδονίας.

Διότι: **«Ιστορία, σημαίνει καταρχήν γνώση και αφήγηση της ανθρωπίνης δράσεως στο παρελθόν, για αποκόμιση πείρας και εμπνευσης για το παρόν και το μέλλον»**. Όπως δε είπε ο Άγγλος ιστορικός **Edward Hallet Carr**: **«Η ιστορία είναι ένας συνεχής διάλογος του παρόντος με το μέλλον»**, και εκδικείται όποιον δεν τη μελετάει. Επίσης, κατά τον Άγγλο συγγραφέα **George Orwell** **«όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει και το μέλλον»**. Τέλος, κατά τον μέγα Έλληνα Σταγειρίτη φιλόσοφο της αρχαιότητας **Αριστοτέλη**: **«όμοια ως επί το πολύ τα μέλλοντα γεγονόσι»**.

Χωρίς, όμως, την αποκάθαρση της ιστορίας από τα μυθεύματα, τις τερατολογίες και τις παραχαράξεις, χωρίς τη συλλογική συναίνεση στις αρχές και τα διδάγματα, που υπαγορεύει το εθνικό και πολιτιστικό παρελθόν, χωρίς τη γενική συνείδηση των αξιών, που ανθοφόρησαν σε αυτόν τον τόπο, ο ελληνισμός οδηγείται στον αυτοχειρισμό.

Δεν θα πρέπει, λοιπόν, να αφήσουμε την αχλή του χρόνου να σκεπάσει το λαμπερό και ακτινοβόλο πετράδι της εθνικής ιστορίας μας, έτσι όπως σμιλεύτηκε στην ιστορική Μακεδονία μας. Είναι χρέος επιτακτικό. Είναι χρέος εθνικό. Είναι ακόμη ένα χρέος ιστορικό, που μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας. **Αυτό το χρέος, πρέπει να το κρατάμε σφιχτά, ιδίως σήμερα, μέσα μας, στην ιερότερη κόγχη της ψυχής μας. Πρέπει να το κρατάμε ακέραιο, ζωντανό, αλώβητο.-**

ΣΤ) ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η «**Μακεδονία**», η ωραία και πλούσια αυτή χώρα των Λυγκηστών, των Ελιμιωτών, των Ορεστιών, του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η εκτεινόμενη από Ολύμπου μέχρι Νέστου και από Ορβήλου μέχρι Σκάρδου, με έκταση 74.069 τετρ. χλμ. και με ιστορία παγκοσμίου ενδιαφέροντος, είχε «ανθρώπινη ζωή» ακόμη από την Πλειστόκαινο εποχή, δηλαδή 100.000 και πλέον χρόνια.

Όταν, λοιπόν, ο **Αρχέλαος**, ο δραστήριος αυτός και ουσιαστικός οργανωτής του Μακεδονικού Κράτους και του Στρατού, βασιλεύς των Μακεδόνων (413-399 π.Χ.), μετέφερε την πρωτεύουσά του στην Πέλλα, δεν θα φανταζόταν, ότι την πρωτεύουσά του αυτή, ο **Βασιλεύς Φίλιππος Β΄ (359-336 π.Χ.)** θα καθιστούσε διάσημη, ο δε διάδοχός του **Αλέξανδρος Γ΄ ο Μέγας (336-323 π.Χ.)** κέντρο κοσμοκρατορίας. Δεν θα φανταζόταν ακόμη ότι μετά από 2.300 και πλέον χρόνια θα αποκαλυπτόταν δια της αρχαιολογικής σκαπάνης, για να εμφανίσει στον σύγχρονο κόσμο την ταυτότητα του «**Μακεδονικού Ελληνισμού**» της εποχής εκείνης. Του «**Μακεδονικού Ελληνισμού**», τον οποίο η σειρά αυτή των βασιλέων της Μακεδονίας κατέστησε μοχλό του όλου «**Ελληνισμού**», για την καταπληκτική προβολή αυτού και τον μέσω αυτού εκπολιτισμό μεγάλου τμήματος του τότε γνωστού κόσμου.

Διαχρονικά, υπήρξε η Μακεδονία το προπύργιο του Ελληνισμού στο διάβα των αιώνων. Ήταν ο κυματοθραύστης πάνω στον οποίο έσπάζαν τα κύματα απειράριθμων βαρβάρων εισβολέων και πολεμιστών. Ή-

ταν το τείχος, το φρούριο και ο προμαχώνα, που επέτρεψε την άνετη ανάπτυξη και τη δημιουργία του αθανάτου Ελληνικού πνεύματος. Σε όλη τη μακραίωνη (4.500 τουλάχιστον χρόνια) και πολυκύμαντη ιστορία του Ελληνισμού, ίσχυσε συνεχώς αυτό που αποφθεγματικά είχε διατυπώσει ο ιστορικός Πολύβιος, για τους συνεχείς αγώνες και θυσίες των Μακεδόνων, «**υπέρ της των Ελλήνων ασφαλείας**».

Η κατά τα ανωτέρω περικλειόμενη εδαφική περιοχή, διακατέχει το κέντρο της Ελληνικής χερσονήσου, εμφανίζει μωσαϊκό ορεινών όγκων και πεδινών εκτάσεων και διασχίζεται από πολλούς ποταμούς. Τα μόνα αξιόλογα φυσικά λιμάνια είναι της Θεσσαλονίκης και της Καβάλας στο Αιγαίο Πέλαγος. Από τα λιμάνια αυτά, ικανοποιητικές προσβάσεις, (οδικές, σιδηροδρομικές και ποτάμιες), οδηγούν προς το εσωτερικό της χερσονήσου, πρόσφοροι είτε για την ανάληψη στρατιωτικών επιχειρήσεων, είτε για τη διενέργεια χερσαίων εσωτερικών μεταφορών προς την Κεντρική Ευρώπη. Οι ίδιες αυτές προσβάσεις οδήγησαν, διά μέσου των αιώνων, διάφορους εισβολείς, οι οποίοι επεδίωξαν την κατάληψη και υποδούλωση της χερσονήσου.

Η προεκτεθείσα περίμετρος της ιστορικής Μακεδονίας διασχίζει τα εθνικά σύνορα της Ελλάδος, της πρώην Γιουγκοσλαβίας, της Βουλγαρίας και για ελάχιστο της Αλβανίας, κατανέμουσα την περικλειόμενη περιοχή ως εξής:

- α) Ελληνική Μακεδονία, το 51,56% αυτής ή 34.602,5 τετρ. χλμ.**
- β) Γιουγκοσλαβική Μακεδονία, το 38,32% ή 25,713 τετρ. χλμ.**
- γ) Βουλγαρική Μακεδονία, το 10,12% ή 6.77789,2 τετρ. χλμ.**

Την κατανομή αυτή αμφισβητούν, μάλλον θεωρητικώς, οι τρεις Βαλκανικοί γείτονές μας, ωθούμενοι από διάφορα πολιτικά ή στρατηγικά κίνητρα. Η δικαιότερη, όμως, αμφισβήτηση προέρχεται από την Ελλάδα, η οποία υποστηρίζει ότι η χάραξη των βορείων συνόρων της Ελληνικής Μακεδονίας, βασίστηκε στα προηγούμενα όρια της διοικητικής διαίρεσης των Ευρωπαϊκών επαρχιών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και όχι στην ιστορική παράδοση και την ελληνικότητα του Μακεδονικού χώρου. Οπότε η Ελληνική Μακεδονία θα έπρεπε να περιλαμβάνει και τα εδαφικά διαμερίσματα Μοναστηρίου - Περλεπέ, που ανήκουν στην Γιουγκοσλαβία, και Στρωμνίτσης - Πετριτσίου - Άνω Νευροκοπίου, που ανήκουν στη Βουλγαρία. Η κατοχή αυτών θα παρείχε στην Ελλάδα πλήρη εξασφάλιση των βορείων συνόρων της εναντίον κάθε γειτονικής επιβουλής.

Εξάλλου, θα πρέπει να επισημανθεί, ότι στην αυλή του παλατιού της περιπύστου πρωτεύουσας του τότε Μακεδονικού Κράτους Πέλλα, που υπήρξε κέντρο πνευματικών προσωπικοτήτων, φιλοξενήθηκαν επί μεν βασιλείας **Περδίκκα Β΄** ο λυρικός ποιητής Μελανιπίδης και ο μέγας ιατρός Ιπποκράτης, επί δε βασιλείας **Αρχελάου** ο μέγας τραγωδός Ευριπίδης, ο μουσικός και ποιητής Τιμόθεος, ο τραγικός Αγάθων, φίλος του Σωκράτη, ο εποποιός Νικήρατος, ο κωμικός Αθηναίος κτλ., και επί της βασιλείας του οποίου ενισχύθηκαν και διαδόθηκαν ευρύτατα στη Μακεδονία τα ελληνικά γράμματα. Τέλος, να σημειωθεί ότι επί βασιλείας **Φιλίππου Β΄** ορίστηκε ως παιδαγωγός του νεαρού διαδόχου Αλεξάνδρου ο μέγας Μακεδόνας φιλόσοφος της αρχαιότητας **Αριστοτέλης**.

Επίσης, θα πρέπει να αναφερθεί και ο μεγάλος Αθηναίος φιλόσοφος και πολιτικός Ισοκράτης, ο οποίος τελικώς είχε ταχθεί υπέρ της ενότητας του «**Ελληνισμού**», υπό τον βασιλέα της Μακεδονίας Φίλιππο Β΄, στο πρόσωπο του οποίου διέγνωσε τις μεγάλες αρετές του και με θάρρος και αυτοπεποίθηση διεκήρυξε ότι βρήκε τον πιο κατάλληλο αρχηγό για την Πανελλήνια Σταυροφορία. Είχε διακηρύξει με όλες τις δυνάμεις της ψυχής του, την ανάγκη για συνένωση όλων των Ελληνικών Δυνάμεων. Και σάλπιζε συνεχώς την ένωση αυτή των Ελλήνων, για μια υπερπόντια εκστρατεία κατά των Περσών. Την ενότητα αυτή καθιέρωσε στη συνέχεια το συνέδριο του Κοινού των Ελλήνων στην Κόρινθο, το οποίο ανακήρυξε τον βασιλέα Φίλιππο Β΄ (337 π.Χ.) και στη συνέχεια τον νεαρό βασιλέα Αλέξανδρο Γ΄ (336 π.Χ.) αρχιστράτηγο - αυτοκράτορα των Ελλήνων κατά των τότε εχθρών του έθνους, των Περσών.

Η αποκάλυψη της πολιτικής και στρατιωτικής αυτής πρωτεύουσας του «**Μακεδονικού Ελληνισμού**», μαζί με την αποκάλυψη της ιεράς πόλεως των Μακεδόνων του **Δίου**, στους πρόποδες του Πανελληνίου θρησκευτικού κέντρου του τότε «**Ελληνισμού**», του όρους **Όλυμπος**, καθώς και η αποκάλυψη των καταπληκτικών τάφων της **Βεργίνας** και μεταξύ άλλων των τάφων των **Λευκαδείων Ναούσης**, της **Αιανής Κοζάνης**, του **Δερβενίου** και της **Σίνδου**, δεν αφήνουν καμία αμφιβολία περί της καθολικής Ελληνικότητας των Μακεδόνων και της Μακεδονίας στην αρχαία εποχή. Διότι η μακεδονική γη αποδίδει ήδη με προϊούσα πυκνότητα και μάλιστα πλουσιοπάροχα, χάρις στην αξίνα των αρχαιολόγων, τους μνημειακούς θησαυρούς της, όλους κατασκευασμένους και σμιλευμένους από ελληνικά χέρια, στολισμένους με επιγραφές στην ε-

νιαία εθνική μας γλώσσα και εμπνευσμένους από την ενιαία τότε εθνική μας ιστορία, θρησκεία, φιλοσοφία και τραγωδία.

Όλα, δηλαδή, τα ονόματα, η τεχνοτροπία κτλ., είναι ολότελα και αναμφισβήτητα ελληνικά και μόνον ελληνικά, για τον απλούστατο λόγο, διότι οι Μακεδόνες υπήρξαν ένα ελληνοπρεπέστατο φύλο, από απόψεως καταγωγής, νοοτροπίας, πολιτισμού κτλ. Όλες οι επιγραφές είναι γραμμένες στα ελληνικά. Θρύλοι, παραδόσεις, ιστορία, τραγούδια, ήθη και έθιμα, αγώνες, αίματα, θυσίες των ανθρώπων στα βόρεια σύνορά μας θα φωνάζουν παντού και πάντοτε «ΕΛΛΑΔΑ». Όλα αυτά αποτελούν ιστορικά αξιώματα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι επί χιλιάδες χρόνια, στα αιματοβαμμένα χώματα της Μακεδονίας μας, έζησε, μεγαλούργησε και διακρίθηκε ένα τμήμα της ευρύτερης Ελλάδος, αυτής της Ελλάδος η οποία χάρισε στους άγλωσσους Σλάβους τη γλώσσα και τη γραφή τους, καθώς επίσης και τους ελληνοσπουδαγμένους, ως Έλληνες, δύο διαφωτιστές τους, τους Θεσσαλονικείς **Κύριλλο και Μεθόδιο**.

Επίσης, ο ήλιος του «**Περδίκκα**» είναι ένα σύμβολο θρησκευτικό, εθνικό, πολιτικό και πολιτιστικό των Μακεδόνων και αναφέρεται στη θρησκεία και το έθνος τους. Και μόνο αυτό είναι αρκετό να ανατρέψει όλα τα επιχειρήματα των Σκοπίων και να καταδείξει την ελληνικότητα της Μακεδονίας, ένα έμβλημα πολιτισμού από το 750 περίπου π.Χ., όταν ο «**Περδίκκας**» από το Άργος, ίδρυσε το κράτος των Μακεδόνων, χίλια χρόνια πριν εμφανιστούν στη **Βαλκανική Χερσόνησο** οι Σλάβοι.

Ήταν η εποχή της λατρείας του ήλιου στην περιοχή αυτή, αλλά και σε πολλά μέρη του τότε γνωστού κόσμου, όταν ακόμη τα ουράνια φαινόμενα και τα αστρικά σύμβολα λατρεύονταν σαν θεοί. Έτσι πρέπει να αναφέρεται και να χρησιμοποιείται σαν «**ήλιος της Βεργίνας**». Κατά την ελληνική δε μυθολογία, «**Μακεδών**» είναι ο μυθικός γενάρχης των Μακεδόνων, γιός του Διός και της Θυίας ή Αιθρίας, θυγατέρας του Δευκαλίωνα.

Επισημαίνεται ιδιαιτέρως ότι η «**Μακεδονία**» εξαιτίας της γεωγραφικής, της γεωφυσικής και της πολιτικο-οικονομικής της θέσεως, γέφυρας ανάμεσα σε δύο ηπείρους και σε δύο θάλασσες, με τεράστια στρατηγική και πολιτική σημασία, αποτελεί ανέκαθεν:

- α) Κέντρο μεταναστευτικού σταθμού,**
- β) Προπύργιο κάθε προς νότο εχθρικής επιβουλής και**
- γ) Το «μήλο της έριδος» των γύρω λαών.**

Θα πρέπει, επίσης, να τονιστεί ότι ο «**Μακεδονικός Αγώνας**» ανήκει πλέον και αυτός στο παρελθόν και στην ιστορία, όπως και άλλοι αγώνες που βρέθηκε υποχρεωμένο το Ελληνικό έθνος να διεξαγάγει. Τον ερευνούμε και τον μελετούμε ως ένα κομμάτι της Ελληνικής Ιστορίας, όπως τον ερευνούν και τον μελετούν αντιστοίχως και από τη δική τους πλευρά και σκοπιά οι Βούλγαροι. Αλίμονο στους λαούς, οι οποίοι κόβουν τον ομφάλιο λώρο με τις παραδόσεις του τόπου τους και δεν συντηρούν την ιστορική τους μνήμη. Αυτοί οι λαοί βρίσκονται σε βιολογική παρακμή. Ο «**Μακεδονικός Αγώνας**» ήταν μια διαμάχη στο παρελθόν μεταξύ Ελλήνων και Βουλγάρων. Κανένας άλλος λαός δεν βρισκόταν την εποχή εκείνη στη Μακεδονία.

Επισημαίνεται ότι ο Μακεδονικός Αγώνας, αποτελεί μία από τις λαμπρότερες σελίδες της ιστορίας του Ελληνικού έθνους. Είναι μία περίοδος υψηλής εθνικής εξάρσεως, από αυτές που κατά περιοδικά χρονικά διαστήματα παρουσιάζονται στην εθνική μας ζωή και τα οποία οδηγούν σε επιτεύγματα απροσδόκητα, αλλά μεγαλειώδη, που πλησιάζουν το θαύμα. Και το θαύμα ήταν η αδάμαστη ελληνική ψυχή των Μακεδόνων.

Το δήθεν «**Μακεδονικό**» που προβάλλεται σήμερα είναι διαστρέβλωση της Ιστορίας. Η λέξη «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**» δεν είναι δηλωτική κάποιου έθνους, αλλά είναι προσδιορισμός γεωγραφικού όρου, μια περιοχή, ένα μέρος της Ελληνικής επικράτειας. Είναι όπως και τα υπόλοιπα γεωγραφικά διαμερίσματα της «**Πελοποννήσου**», της «**Θεσσαλίας**», της «**Ηπείρου**», της «**Στερεάς Ελλάδος**», της «**Θράκης**», των «**Ιονίων Νήσων**», της «**Κρήτης**», των «**Νήσων Αιγαίου**», των «**Κυκλάδων**», της «**Δωδεκανήσου**» κτλ., χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αποτελούν ξεχωριστές εθνότητες.

Το αναμφισβήτητο δε γεγονός, ότι δεν υπήρξε ποτέ και δεν υπάρχει «**Μακεδονική εθνότητα**», προκύπτει σαφώς από επίσημα στοιχεία της απογραφής που έγινε επί Τουρκοκρατίας (1904-1905), όταν διοικητής στη Θεσσαλονίκη ήταν ο Χιλμή Πασάς. Τότε, διενεργήθηκε απογραφή των πληθυσμών της Ευρωπαϊκής Τουρκίας κατά εθνότητες. Το ερώτημα που τέθηκε ήταν: «**σε ποιά εθνότητα ανήκει ο καθένας**». Απογράφηκαν συνολικά 4.186.225 άτομα, εκ των οποίων δήλωσαν: 1.823.500 ότι είναι Μουσουλμάνοι, 1.612.500 ότι είναι Έλληνες, 457.135 ότι είναι Βούλγαροι, 158.500 ότι είναι Εβραίοι, 95.000 ότι είναι Αρμένιοι, 16.550 ότι είναι Σέρβοι, 14.150 ότι είναι Κουτσόβλαχοι και 8.890 ότι είναι Αθίγ-

γανοι. Επισημαίνεται ιδιαιτέρως ότι κανένας από τους απογραφέντες δήλωσε ότι είναι «**Μακεδών**».

Τότε, δηλαδή, δεν υπήρξε κανένας που να δήλωσε ότι είναι «Μακεδών», πώς ξεφύτρωσαν το 1944 και εμφανίζονται οι πλαστογράφοι των Σκοπίων ότι αποτελούν Μακεδονική εθνότητα; Είναι πλαστογράφοι της ιστορικής αλήθειας. Πουθενά, δηλαδή στην ιστορία δεν αναφέρεται ιδιαίτερη μακεδονική εθνότητα. Ούτε από τους Βυζαντινούς, ούτε από τους Τούρκους, ούτε από άλλους ξένους. Όλοι έδιναν στη Μακεδονία την κατά τα ανωτέρω γεωγραφική έννοια. Στην πλατιά της γεωγραφική έννοια ήταν ανέκαθεν χώρα ελληνική, από τα βάθη των αιώνων, από την προϊστορική εποχή.

Δυστυχώς πολλοί ξένοι έπεσαν θύματα αγνοίας και καλοπίστως νομίζουν και πιστεύουν ότι υπάρχει «**Μακεδονική εθνότης**». Χάριν, λοιπόν του κύρους, χάριν της ιστορικής αλήθειας και χάριν της επιστημονικής δεοντολογίας, επιβάλλεται να προβούν σε σχετική διορθωτική κίνηση, προκειμένου αντι διαφωτίσεως να μην προκαλούν ιστορική συσκότιση.

Να μάθουν έτσι οι ενδιαφερόμενοι και οι ιστορικοί του μέλλοντος, ότι έθνη δεν δημιουργούνται με μόνη τη διάθεση των προπαγανδιστών των Σκοπίων και των πατρώνων τους, ούτε με πράκτορες, ούτε με αποφάσεις, με διατάγματα κτλ. Επίσης, ότι ούτε αναιρεί την ιστορική πραγματικότητα ο σφετερισμός του ονόματος της «**Μακεδονίας**» από το κράτος των Σκοπίων, ενώ μέχρι το 1944 ονομαζόταν «**Βαρδάτσκα**», (**Vardarska**), όπως άλλωστε αυτό αποδεικνύεται και από γραμματόσημο των 4+2 δηναρίων που κυκλοφόρησε το έτος 1939.

Μέχρι, λοιπόν, τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο «**Μακεδονία**» ως σλαβικό κράτος και «**Μακεδονικό έθνος**» ή «**εθνότητα**» με σλαβικό εθνογραφικό σχηματισμό ήταν έννοιες άγνωστες. Όλα αυτά επινοήθηκαν αργότερα για πολιτικούς λόγους και διεθνείς σκοπιμότητες και δεν ωφελούν σήμερα την ειρήνη. Η θεωρία αυτή είναι παντελώς ανιστόρητη, αντιεπιστημονική, αναπόδεικτη και παραβιάζει κάθε έννοια λογικής και ηθικής τάξεως. Διότι, το παρελθόν ως ιστορική διαδρομή, είναι θεμελιώδες στοιχείο της ταυτότητας, όχι μόνο των λαών, αλλά και κάθε φυσικού προσώπου. Πράγματι, τόσο το διεθνές δίκαιο, όσο και οι εθνικές νομοθεσίες προστατεύουν την ιστορική ταυτότητα των λαών.

Είναι, λοιπόν, αδύνατο να συλλάβουμε την έννοια ενός λαού χωρίς το παρελθόν του, όπως είναι εξίσου αδύνατο να αποστερήσουμε από

το παρελθόν του ένα φυσικό πρόσωπο. Συνεπώς, η ιστορική ταυτότητα θα πρέπει να είναι σεβαστή ομοιόμορφα και συμμετρικά ως προς κάθε αναφορά και όχι αναλόγως με την πολιτική επιρροή ή άλλα εξωνομικά κριτήρια και σκοπιμότητες. Η ιστορία ενός λαού είναι κρίσιμη για την αυτοσυνειδησία του, αλλά και για τον προσδιορισμό της θέσης του στην κοινωνία των εθνών.

Η γνώση, κατανόηση και ανάμνηση σημαντικών ιστορικών γεγονότων, όπως η ελληνικότητα της Μακεδονίας, νοουμένης ως ιστορικού μεγέθους και όχι ως γεωγραφικού χώρου, δεν έχουν μόνο ηθική αξία. Αποτελούν στοιχεία της ταυτότητας του εκάστοτε λαού και επομένως απαραίτητη προϋπόθεση της ύπαρξής του. Εξάλλου, στα μέρη αυτά της Μακεδονίας, από το 2000 π.Χ. μέχρι και σήμερα, κατοικούν οι Έλληνες Μακεδόνες. Και παρά τις επιδρομές, τις καταστροφές, τις λεηλασίες και τις σφαγές είναι ριζωμένοι εδώ επί 40 αιώνες. Η δε «Μακεδονία», στην ευρύτερη γεωγραφική της έννοια, ήταν ανέκαθεν χώρα ελληνική, από τα βάθη των αιώνων, από την προϊστορική εποχή.

Επισημαίνεται ότι οι κύριες περίοδοι του «ελληνικού πολιτισμού» είναι τρεις:

- α) Η Κλασική περίοδος,**
- β) Η Μακεδονική ή Ελληνιστική περίοδος και**
- γ) Η Βυζαντινή περίοδος.**

Είναι άγνωστο αν θα μιλούσαμε σήμερα για τις τρεις αυτές περιόδους του ελληνικού πολιτισμού, αλλά και του ευρωπαϊκού, εάν δεν υπήρχε το μεγάλο και εκπολιτιστικό έργο των Μακεδόνων Βασιλέων. Ο «Μακεδονικός Ελληνισμός», ο δημιουργός της «Ελληνιστικής περιόδου», διέσωσε, κατά τον Παπαρηγόπουλο, τον ελληνισμό από αφανισμό, διαφύλαξε τα αθάνατα πνευματικά έργα των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων, που είναι κτήμα ολόκληρης της ανθρωπότητας και συνετέλεσε στην ευρύτερη γνώση των θεοπνεύστων λόγων των προφητών και στη διάδοση του χριστιανισμού με την ελληνική γλώσσα. Η Μακεδονική ή Ελληνιστική περίοδος, με τον εξελληνισμό των Ρωμαίων στη Μακεδονία και σε ολόκληρο το Ανατολικό Ρωμαϊκό κράτος, προετοίμασε τη δημιουργία του «Βυζαντινού Πολιτισμού», που επηρέασε στη συνέχεια τον σύγχρονο ευρωπαϊκό πολιτισμό. Τα κύρια πρόσωπα που διαμόρφωσαν την ιστορία της Μακεδονίας ως βάθρο του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού, είναι κατά χρονολογική σειρά οι βασιλείς: **Αρχέλαος ο Α΄ και ο Φίλιππος ο Β΄, ο φιλόσοφος Αριστοτέλης και ο Μέγας Αλέξανδρος.**

Στη Μακεδονία άνθισαν και οι τρεις κατά τα ανωτέρω περίοδοι του «**Ελληνικού Πολιτισμού**». Ο Ρωμαϊκός, ο Βυζαντινός και ο Σύγχρονος Δυτικός πολιτισμός, επηρεασμένοι άμεσα από τον Ελληνικό Πολιτισμό, δεν είναι νοητοί δίχως το έργο του Μεγάλου Αλεξάνδρου και των επιγόνων του. Αυτό και μόνο τεκμηριώνει το γεγονός ότι η ιστορία της Μακεδονίας είναι το βάθρο του Σύγχρονου Δυτικού Πολιτισμού.

Την ιστορία αυτή της Μακεδονίας ουδείς έχει το δικαίωμα να την αγνοήσει και πολύ περισσότερο να την πλαστογραφήσει. Οι πλαστογράφοι της ιστορίας της Μακεδονίας και οι ανά τον κόσμο ολόκληρο εκούσιοι ή ακούσιοι συμπαραστάτες τους πρέπει να γνωρίζουν ότι: **«Οι Βασιλείς των Μακεδόνων δεν άντεξαν και βγήκαν από τους τάφους τους για να καταδιώξουν τους πλαστογράφους της ιστορίας της πατρίδος τους»**.

Και στην προκειμένη περίπτωση το τίμημα είναι περισσότερο από βαρύ, διότι με τη συμφωνία των Πρεσπών και όσα αυτή συνεπάγεται, προσβάλλεται και ειδικότερα ακρωτηριάζεται η ιστορική μας ταυτότητα, το ιστορικό μας παρελθόν και η ιστορική εθνική μας συνείδηση. Άλλωστε, δεν είναι τυχαία η άποψη, ότι δύο είναι οι αποτελεσματικότεροι τρόποι προκειμένου να επιτευχθεί η εξαφάνιση ενός λαού:

- α) Η εξάλειψη της γλώσσας του και
- β) Η απεμπόληση της Ιστορίας του.

Επισημαίνεται, λοιπόν, ότι η σε βάθος γνώση των λεγομένων «**εθνικών ιστορικών αφηγημάτων**», είναι η βάση για να προχωρήσουμε σε πιο ευρέα ερμηνευτικά σχήματα, εντάσσοντάς τα στο διεθνοποιημένο και πολυπολιτισμικό σημερινό περιβάλλον. Επιπλέον, απαιτείται μια ολική προσέγγιση της ιστορικής εξελίξεως του ιστορικού παρελθόντος, με πρωταρχικό στόχο τη διαμόρφωση ιστορικής εθνικής συνειδήσεως, δηλαδή της ικανότητας κατανόησης της ιστορικής εξελίξεως και των παραγόντων, οι οποίοι την επηρεάζουν.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ελλάδα διαθέτει έναν πολύ σπουδαίο πολιτισμό 3.500 ετών. Συνεπώς το μάθημα της Ιστορίας δεν είναι δυνατόν να παραβλέπει ή να αγνοεί σημαντικές πτυχές αυτού του πολιτισμού. Είναι η παράδοσή μας, η ταυτότητά μας, η συλλογική μας μνήμη και η κοινή μας πρακτική. **Η εθνική ταυτότητα είναι αποτέλεσμα ιστορικών και ιδεολογικών διεργασιών, που καταλήγουν στη διαμόρφωση εθνικής συνειδήσεως.**

Σήμερα, μέσα στις καινούργιες συνθήκες ζωής, που δημιουργήθηκαν στον χώρο της Βαλκανικής χερσονήσου, πρώτοι που απλώσαμε με ειλικρίνεια το χέρι, είμαστε εμείς οι Έλληνες. Οι ίδιες, όμως, αυτές καινούργιες συνθήκες ζωής είναι που μας επιβάλλουν να συντηρούμε την ιστορική μας μνήμη.

Η καλή και σωστή γνώση του ιστορικού παρελθόντος, μας βοηθάει να κρατήσουμε την ταυτότητά μας ως λαός, να αποτρέψουμε τη δημιουργία στο μέλλον καταστάσεων, που θα μπορούσαν να διαταράξουν την εξέλιξη των φιλικών σχέσεών μας με όλους τους γειτονικούς λαούς και να εμπνευστούμε για ένα ειρηνικό και δημιουργικό μέλλον. Διότι, η δημιουργική προσέγγιση και προσεκτική μελέτη του ιστορικού παρελθόντος, είναι προϋπόθεση βελτιώσεως και επιτυχίας για το μέλλον, εφόσον φυσικά η μελέτη αυτή οδηγεί στην αυτογνωσία και στη συνειδητοποίηση και αποφυγή των σφαλμάτων του παρελθόντος.

Θα πρέπει, όμως, το **Ελληνικό Κράτος**, όποτε διαχρονικά ανακύπτει θέμα «**Ελληνικότητας**» της «**Μακεδονίας**», του μεγαλειώδους και ιερού αυτού ονόματος, να μην παίρνει θέση αμυνομένου, αλλά επιθετική, αφού υπάρχουν τόσα ατράνταχτα ιστορικά επιχειρήματα και εντυπωσιακά αρχαιολογικά ευρήματα υπέρ των απόψεών μας.

Με μια, λοιπόν, και μόνον απλή αναφορά στην Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, στις χιλιάδες ελληνικές επιγραφές, τη συμμετοχή των Μακεδόνων στους Ολυμπιακούς αγώνες και σε όλα τα ιστορικά γεγονότα μέχρι το 1944, αποκαλύπτεται η μεγάλη πολιτική και ιστορική απάτη, που επινόησαν ο Τίτο και ο Στάλιν, για απόσπαση της Μακεδονίας από την Ελλάδα, προκειμένου να ελέγχουν το Αιγαίο.

Πρώτη και βασική αιτία της σημερινής καταστάσεως, είναι αυτό που τόνισε ο αείμνηστος αρχαιολόγος Μανόλης Ανδρόνικος: «**Αντιμετωπίσαμε το θέμα των Σκοπίων με δειλία, σαν να είμεθα εμείς οι ένοχοι της πλαστογράφησης της ιστορίας της**».

Εξάλλου, η εσφαλμένη αντιμετώπιση του Σκοπιανού ως προβλήματος μόνο του ονόματος του κράτους τους, χωρίς να το συνδέσουμε με την ιστορία, οδήγησε στο σημερινό αποτέλεσμα. Αγνοήθηκε τελείως η πολύ σημαντική επισήμανση του πρώην υπουργού των Εξωτερικών των Η.Π.Α. **Κίσιγκερ**, ο οποίος το 1992 στο Παρίσι δήλωσε: «**Η Ελλάς έχει δίκαιο για το όνομα. Το λέγω αυτό γιατί εγώ ξέρω Ιστορία που δεν γνωρίζουν οι υπουργοί και οι αξιωματούχοι στην Ουάσιγκτον**». Προσέθεσε δε και αυτό είναι το σημαντικό που αγνοήθηκε: «**Το ισχυρό όπλο**

της Ελλάδος είναι η Ιστορία και οφείλω να πω ότι μέχρι σήμερα η Αθήνα δεν έκανε σωστή χρήση του όπλου αυτού».

Επίσης, αξιωματούχος του Λευκού Οίκου στις 16-5-2004 δήλωσε ότι: «**Η Μακεδονία δεν απειλεί την Ελλάδα. Όλοι γνωρίζουν ότι η κλασική Μακεδονία ήταν μέρος του αρχαίου Ελληνικού κόσμου. Εγώ το γνωρίζω. Όλοι το γνωρίζουν και τα ιστορικά γεγονότα δεν αλλάζουν**».

Άλλωστε, ο ίδιος ο τότε πρόεδρος των Σκοπίων Γκλιγκόροφ στο FOROUM της 24-4-1998 δήλωσε: «**Το να ταυτιστούμε με τους αρχαίους Μακεδόνες είναι ιστορική ανακρίβεια**».

Τέλος, όπως έγραφε ο αείμνηστος δημοσιογράφος Χρ. Πασαλάρης στην ειδική έκδοση της εφημερίδος «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» «ΜΑΚΕΔΟΝΑΙ, πιο Ελλάδα από την Ελλάδα», (Οκτώβριος 1991): «**Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Ελληνικός Τύπος έχει παραμελήσει το εθνικό χρέος του, όπως άλλωστε έχει πράξει και η ίδια η πολιτεία τα τελευταία χρόνια, σε ό,τι αφορά την αγωγή των πολιτών. Οι μεγάλες εθνικές επέτειοι περνάνε απαρατήρητες. Οι εθνικοί ήρωες και ευεργέτες αγνοούνται ή και κακοποιούνται. Πολλές εφημερίδες και σταθμοί επιδίδονται σε πρωτοφανή πολιτικό κανιβαλισμό. Άλλες προτιμούν τις προκηρύξεις των τρομοκρατών από τα σοφά λόγια του Προέδρου της Δημοκρατίας. Η κίτρινη δημοσιογραφία επισκιάζει τις καλές προσπάθειες για πνευματική καλλιέργεια του κοινού**».

Ανακεφαλαιώνοντας συμπερασματικά όλους τους σχετικούς συλλογισμούς, οι οποίοι βασίζονται σε ατράνταχτα ιστορικά και αρχαιολογικά αποδεικτικά στοιχεία, μπορούμε να πούμε ότι:

α) Είναι ασήμαντη και παροδική η παρουσία των Σλάβων στη Μακεδονία και δεν υπάρχει Μακεδονική μειονότητα, διότι προϋποθέτει ύπαρξη Μακεδονικού έθνους. Αλλά «Μακεδονικό έθνος» ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει.

β) Δεν υπάρχει ιδιαίτερη «Μακεδονική εθνότητα», καθόσον οι Μακεδόνες ήταν ανέκαθεν Έλληνες. Αυτό το επιβεβαιώνει πληθώρα ιστορικών και αρχαιολογικών στοιχείων, τα οποία επαληθεύονται από τα πρόσφατα ανασκαφικά ευρήματα, όχι μόνο στην Ελληνική Μακεδονία, αλλά και στην περιοχή των Σκοπίων.

γ) «Μακεδονική γλώσσα ή διάλεκτο», δεν μπορούμε με κανένα τρόπο να αποκαλέσουμε το ιδιόμορφο ιδίωμα που ομιλείται στη Βόρειο Μακεδονία, κυρίως σε εδάφη, τα οποία δεν ανήκουν σήμερα στην Ελλά-

δα. Η Μακεδονία, όπως γνωρίζουν όλοι οι αξιόπιστοι και έγκυροι ιστορικοί επιστήμονες, ήταν Ελληνική χιλιάδες χρόνια π.Χ. και γλώσσα των μακεδόνων ήταν η «**Ελληνική**», όπως αποφάνθηκαν διαπρεπείς και διακεκριμένοι γλωσσολόγοι από όλον τον κόσμο, ενώ οι Σλάβοι εμφανίστηκαν στη Μακεδονία το πρώτον τον 6^ο μ.Χ. αιώνα, κατά την περίοδο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Επισημαίνεται, ότι Μακεδονική γλώσσα δεν υπήρξε και η εμφανιζόμενη σήμερα ως γλώσσα των Σλαβομακεδόνων, δεν αποτελεί «**ιδία γλώσσα**» και οι λέξεις τις οποίες χρησιμοποιούν, προέρχονται από Ελληνικές-Σερβικές-Βουλγαρικές-Τουρκικές-Εβραϊκές-Κουτσοβλάχικες και Αθιγγανικές του Μακεδονικού χώρου. Η σημερινή δε χρησιμοποιούμενη διάλεκτος, η αποκαλούμενη «**Σλαβομακεδονική**», είναι σύμφυρμα από λέξεις γλωσσών διαφόρων εθνοτήτων και δημιουργήμα των περιστάσεων. Πολλές, μάλιστα, λέξεις έχουν ρίζες Ελληνικές, ακόμη και της Ομηρικής εποχής, τις οποίες παρέλαβαν από τους Έλληνες, αλλά με διαφορετικό τονισμό και αλλαγή της κατάληξης δημιούργησαν ίδιο γλωσσικό ιδίωμα.

Το «Σλαβομακεδονικό» αυτό ιδίωμα, σχηματίστηκε βαθμηδόν και λίγο μετά τον 6^ο μ.Χ. αιώνα, όταν το πρώτον εμφανίστηκαν οι Σλάβοι στον Μακεδονικό χώρο και οι διάφορες φυλές των Σλάβων, τους οποίους οι Έλληνες χρησιμοποιούσαν στις εργατικές, αγροτικές και κτηνοτροφικές ασχολίες τους. Ονομάζονταν συνήθως, από πολλούς Έλληνες ή ξένους, «**μακεδονική διάλεκτος**». Ήταν ένας προσδιορισμός τοπικός και όχι φυλετικός. Υπονοούσε το ιδίωμα που μιλιόταν στο χώρο της Μακεδονίας και όχι τη γλώσσα των Μακεδόνων.

Για να μπορούν, λοιπόν, οι Έλληνες της Μακεδονίας καλύτερα να συνεννοούνται με τους επήλυδες Σλάβους, οι οποίοι δεν ήταν δυνατόν να εκμάθουν εύκολα την πλούσια και δύσκολη ελληνική γλώσσα, μάθαιναν οι Έλληνες την πτωχή και εύκολη γλώσσα των Σλάβων. Έτσι, με την παρέλευση χρόνων δημιουργήθηκε το «Σλαβομακεδονικό» γλωσσικό ιδίωμα, το οποίο σαν εύκολο που ήταν, χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές, χωρίς, όμως, αυτό να σημαίνει ότι οι λίγοι που το χρησιμοποιούσαν και οι ελάχιστοι εν απομείναντες, οι οποίοι το χρησιμοποιούν ακόμη, ότι τάχα είναι Σλαβομακεδόνες και όχι Έλληνες. Απεναντίας, είναι αγνοί και γνήσιοι Έλληνες και εκείνο δε που έχει σημασία είναι όχι ποιά γλώσσα μιλούν, αλλά σε ποιά Έθνος δηλώνουν και αισθάνονται ότι ανήκουν.

Δεν είναι, λοιπόν, η γλώσσα το σπουδαιότερο κριτήριο της εθνικότητας ενός λαού, αλλά η εθνική συνείδηση.

δ) Ο όρος «**Σλαβομακεδόνες**», που δημιουργήθηκε τελευταίως, δεν ανταποκρίνεται στην επιστημονική αλήθεια. Διότι Μακεδόνες ντόπιοι, Σλάβοι, δεν υπάρχουν. Οι σημερινοί κατοικούντες Σλάβοι είναι ξένοι, δεν είναι Μακεδόνες, Δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τους Μακεδόνες του Αριστοτέλη, του Φιλίππου, του Μ. Αλεξάνδρου, αλλά ούτε και με τους μεταγενέστερους και σημερινούς Μακεδόνες.

ε) Όταν, κατά τη διάρκεια της τουρκικής κατοχής, ξεσηκώνονταν οι Έλληνες παντού στην Ανατολή και σε όλη τη Βαλκανική, από τη Μολδαβία, Μακεδονία, Στερεά Ελλάδα, Πελοπόννησο, Νησιά του Αιγαίου μέχρι την Κρήτη και την Κύπρο, εναντίον κοινού κατακτητή, οι Σλάβοι παρέμειναν αδρανείς στην αφάνεια.

Συνεπώς, σύμφωνα με τα κατά τα ανωτέρω επιστημονικά και, αρχαιολογικά δεδομένα, οι Σλάβοι είναι ξένοι προς τη Μακεδονία και τον Μακεδονικό λαό. Δεν δικαιούνται, επομένως, να αποκαλούνται Μακεδόνες, διότι είναι σαν να απαρνούνται μόνοι τους τον σλαβισμό τους και τη σλαβική καταγωγή τους.

Επίσης, θα πρέπει να επισημάνουμε ότι η Ελλάδα βοήθησε τους συμμάχους διαχρονικά και στους δύο Παγκοσμίους Πολέμους. Οι σύμμαχοι ως αντάλλαγμα, μας έδωσαν πλουσιοπάροχες υποσχέσεις και συγκεκριμένα:

-**Η Γαλλία** δια στόματος του στρατηγού Ντεγκόλ έλεγε το 1942: «Ο αγών της Ελλάδος και τα κατορθώματά της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα».

-**Η Αγγλία** δια του πρωθυπουργού της Ουίνστον Τσόρτσιλ το 1943 διαβεβαίωνε: «Ας μείνει ήσυχη η Ελλάδα. Θα πάρει όσα της ανήκουν. Θα αποκτήσει τα εδάφη της στο ακέραιο και θα ζήσει περήφανη και ηρωική μέσα στους νικητές».

-**Οι Η.Π.Α.** δια του αντιπροέδρου τους το 1944 υπόσχονταν: «Ποτέ δεν θα λησμονήσουμε τις αδικίες που έχουν διαπραχθεί σε βάρος της Ελλάδος, όταν έλθει η ημέρα της κρίσεως».

-**Η Μόσχα** από τον ραδιοφωνικό της σταθμό το 1942 διακήρυττε: «Έλληνες σας ευγνωμονούμε. Και πλησιάζει ο καιρός που σε συνεργασία με τους Άγγλους, θα σας πληρώσουμε για τη θυσία με μια Ελλάδα, που θα κυριαρχεί στη Μεσόγειο».

Και πράγματι η υπόσχεσή τους πραγματοποιήθηκε, όμως, όλως αντιστρόφως. Για μια ακόμη φορά η Ελλάδα, ένεκα της συμμαχικής αλληλεγγύης, πρέπει να παραχωρήσει, το όνομα, την ιστορία, τη γλώσσα και τον πολιτισμό της ελληνικότατης Μακεδονίας μας σε ένα νόθο κρατίδιο, χωρίς γηγενή πληθυσμό και πολιτισμό, κατά πλαστογράφηση της ιστορίας. Υποχρεώθηκε σιωπηλώς να παραδεχθεί τη δημιουργία ομοσπόνδου δημοκρατίας της «Μακεδονίας» της Γιουγκοσλαβίας το 1944, με την ιδιοποίηση του καθαρώς ελληνικού τοπωνυμίου «**Μακεδονία**» κατά τη μεταβολή του πολιτειακού της καθεστώτος και τώρα υποχρεούται «**ΝΤΕΦΑΚΤΟ**» πλέον, να αναγνωρίσει τη δημιουργία κρατιδίου με την ονομασία «**Άνω Μακεδονία**».

Η διαφιλονικία αυτή και η διαμφισβήτηση ως προς το όνομα οφείλεται κατά κύριο λόγο, στο γεγονός ότι «**το κράτος των Σκοπίων**» από την ίδρυσή του το 1944, κατ' αρχήν μεν ως ομόσπονδο μέλος της «**Λαϊκής Συνομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας**», στη συνέχεια δε ως ανεξάρτητο κράτος μετά την κατάρρευση και τη διάλυσή της, επέλεξε ως επίσημο όνομά του, το της «**Λαϊκής Δημοκρατίας της Μακεδονίας**». Και φτάσαμε σήμερα αυτή η μικρή γωνιά της Γης, η «**Ελλάδα**», αντί να αποτελεί για όλους τους ελεύθερους λαούς «**ιερό τόπο**», έστω και από σεβασμό στην ιστορία της ανθρωπότητας, δυστυχώς η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική.

Όσον αφορά την «**Ελλάδα**», η απαίτησή της δεν είναι εδαφική. Η απαίτησή της είναι το «**κράτος των Σκοπίων**» να εγκαταλείψει τον σφετερισμό των ελληνικών συμβόλων και της ελληνικής ιστορίας, ως ένδειξη **καλής θελήσεως**, ότι θα επιζητήσει εφεξής να επαναπροσδιορίσει τον ρόλο και τον λόγο υπάρξεώς του, ως **ειρηνικό στοιχείο** στον ευαίσθητο χώρο της Βαλκανικής Χερσονήσου.

Είμαστε πραγματικά ο φιλειρηνικότερος λαός του κόσμου. Κανένα δεν υπονομεύουμε, κανένα ξένο έδαφος δεν εποφθαλμιούμε. **Πιστεύουμε στην ειλικρινή διεθνή φιλία**. Ο Ελληνικός Λαός είναι βαθύτατα πατριώτης και θρησκευόμενος. Η πίστη του δε, για την εθνική του αποκατάσταση, αποδεικνύει την ενότητα του Ελληνισμού σε όλο τον Ελληνικό Χώρο. Πάντα διατηρεί τη λαχτάρα και την ελπίδα ότι θα επαληθευθεί, κάποτε, η σχετική προφητεία «**Πάλι με χρόνους με καιρούς, πάλι δικά μας θάναι**»

- **Επιτέλους**, η αγνωμοσύνη και η πλαστογραφία κάπου πρέπει να σταματούν, ακόμη και για τους αδίστακτους και τους αχάριστους, πλα-

στοιγραφώντας, παραποιώντας και παραγράφοντας και αυτή ακόμη την εθνική μας ιστορία.

- **Επιτέλους**, θα πρέπει να μάθει ο κόσμος ότι ενώπιον των προσκaiρών και εφήμερων σκοπιμοτήτων, μεγαλύτερη αξία έχει η επιστημονική αλήθεια και η ανόθευτος ιστορία. Φίλοι και σύμμαχοι θα πρέπει να καταλάβουν ότι δεν μπορούν να αδικούν την Ελλάδα και να τη βάζουν στην ίδια μοίρα με αυτούς οι οποίοι σφετερίζονται την ιστορία της Ελληνικής Μακεδονίας και το όνομά της. Για τους Έλληνες το όνομα Μακεδονία είναι ιερό.

- **Επιτέλους**, θα πρέπει να καταλάβουν οι φίλοι και οι σύμμαχοί μας, ότι στα ιερά και τα όσια οφείλεται σεβασμός, δεν πρέπει να τα προσβάλει κανείς. Το όνομα «**Μακεδονία**» είναι ιερό, διότι στην περιοχή αυτή της Ελλάδος, έχουν γίνει αγώνες επί αγώνων και έχουν χυθεί ποταμοί Ελληνικού Μακεδονικού αίματος, για να είμαστε σήμερα εμείς ελεύθεροι και διότι το όνομα αυτό, οι άνθρωποι και ο γεωγραφικός χώρος, συνδέουν όλους τους Έλληνες κάθε εποχής με τους χρόνους της μεγίστης ακμής του «**Ελληνισμού**».

Θα πρέπει, λοιπόν, η συνέχεια των γεγονότων να παραχωρηθεί στον ιστορικό του μέλλοντος. Τα αρχεία πρέπει να περάσουν πολλά χρόνια για να καταστούν αντικειμενική πηγή για τον ιστορικό. Τα γεγονότα του Α΄ και Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ας ευχηθούμε να μην επαναληφθούν ποτέ στο μέλλον. Οι κάτοικοι της Μακεδονίας σήμερα πορεύονται στον χρόνο, μεταλαμπαδεύοντας την ιστορική τους μνήμη, κρατώντας άσπιλες τις τοπικές τους παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα, ασχολούμενοι σε έργα ειρήνης και προόδου.-

Z) «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ»

Σε μία εποχή που αμφισβητούνται οι αξίες και η κυριαρχία των κρατών, σε μία εποχή που ο σύγχρονος τεχνολογικός πολιτισμός, αλλά και το νέο φρούτο της παγκοσμιοποίησης, μέσω του οικονομικού παράγοντα, αποσκοπεί αφενός στη χαλάρωση των ηθών και εθίμων και αφετέρου στην αλλοίωση των πολιτιστικών δεδομένων και της ηθογραφικής πολιτιστικής παράδοσης, όλοι εμείς που αγαπούμε αυτό τον τόπο, σε πείσμα όλων αυτών, πορευόμαστε το δύσκολο δρόμο της ανιδιοτελούς εθελοντικής προσφοράς, για τη διάσωση όλων εκείνων των αξιών, που συνθέτουν την πολιτιστική μας ταυτότητα και κληρονομιά.

Χρόνια τώρα, προσπαθούμε να μεταλαμπαδεύσουμε στους νεότερους την αλήθεια και το γεγονός ότι λαοί χωρίς παράδοση δεν μπορούν να επιζήσουν. Χρόνια τώρα προσπαθούμε να καθοδηγούμε τους νέους, που ζουν σε ένα κόσμο έτσι όπως τον δόμησαν η σύγχρονη τεχνολογία και οι σημερινές αντιλήψεις για τη ζωή και που συνεχώς τους χαλκεύει νέα δεσμά, τους απαλλοτριώνει κάθε δικαίωμα ανθρωπιάς και τους ξεκόβει από κάθε δεσμό με την παράδοση.

Η ελληνική κοινωνία πορεύεται την πολυδαίδαλη πορεία του σύγχρονου πολιτισμού, ο οποίος ταλαντεύεται ανάμεσα στις μεταβολές, που απαιτεί η χωρίς προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία επιστημονική και τεχνολογική πρόοδος και στη σταθεροποίηση, που συνεπάγεται η προσήλωση στις καθιερωμένες αρχές και πολιτιστικές αξίες, τις οποίες μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας. Διανύουμε ήδη τη νέα χιλιετία, βρισκόμαστε μπροστά στη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση. Σε μία νέα τάξη πραγμάτων. Σε μία νέα «**τεχνοδιάρθρωση**». Θα πρέπει μοιρολατρικά να δεχθούμε τη νέα αυτή τάξη των πραγμάτων, η οποία είναι άγνωστο που μας οδηγεί.

Χάριν των ιδεωδών υλιστικών αξιών, που εμπνέονται από τον τεχνολογικό ορθολογισμό και την αποδοτικότητα της παραγωγής, δημιουργείται σήμερα μία συμπίεση των ατόμων σε ρυθμό ζωής, εξαναγκαστικό και πειθαρχημένο, ο οποίος κατά μεγάλο μέρος αποβαίνει σε βάρος της ελευθερίας και της προσωπικής ευτυχίας μας. Υπό την πίεση των μαζών, οι οποίες διψούν για υλικά αγαθά, απότοκα της τεχνικής προόδου, το προβάδισμα δίδεται στις μηχανές και στους ηλεκτρονικούς εγκεφάλους, σε βάρος της ανθρώπινης προσωπικότητας.

Μερικοί διερωτώνται, γιατί το αρχαίο ελληνικό πνεύμα το οποίο προχώρησε μέχρι την αποκάλυψη του ατόμου, δεν παρέδωσε στον άνθρωπο τις εφευρέσεις της τεχνικής, για τις οποίες καυχώνται οι δύο τελευταίοι αιώνες. Πολλοί απέδωσαν αυτό στη διάσταση μεταξύ σοφού και εργαστηριακού ερευνητή.

Άραγε, έτσι έχει το πράγμα ή μήπως η ελληνική διάνοηση, η τόσο ανεπτυγμένη κατά την αρχαιότητα, δεν ήθελε να παραδώσει στον ατελή άνθρωπο δεσμευμένες φυσικές δυνάμεις, τις οποίες θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για την αυτοκαταστροφή του.

Μήπως ο μύθος για τον Δία που φυλακίζει στα Τάρταρα τις υπερφυσικές δυνάμεις καταστροφής, που διέθεταν Τιτάνες, Εκατόγχειρες και Γίγαντες σημαίνει ακριβώς αυτό;

Σήμερα, οι άλλοτε θεμελιώδεις αξίες της θρησκείας, της ηθικής, του έθνους, της αλληλεγγύης κτλ. υποχωρούν, εφόσον ο πολιτισμός μας στρέφεται προς άλλους αντικειμενικούς σκοπούς της υπάρξεως: στην καταναλωτική κοινωνία και τη ζωή των ανέσεων. Η ανθρώπινη προσωπικότητα δοκιμάζει μείωση και κατάπτωση. Οι μεγάλες πνευματικές ενατενίσεις εκλείπουν. Η διάδοση των υλικών αγαθών, οι αναλαμπές των τεχνικών επιτευγμάτων είναι η νέα έκδοση του παλαιού αιτήματος του ρωμαϊκού όχλου: **«άρτον και θεάματα»**.

Εδώ θα πρέπει να θυμηθούμε τον **Πλάτωνα**, τον μέγιστο Έλληνα φιλόσοφο της αρχαιότητας, ο οποίος πριν από χιλιάδες χρόνια χαρακτηρίζει τον χρηματισμό, που έγινε ο μοναδικός σκοπός της κοινωνίας, μια **«επονείδιστη βανασία»** και την **«ιδίωση»**, δηλαδή την ιδιοτέλεια, ως την πιο θανατηφόρο αρρώστια του κοινωνικού οργανισμού. (**Πολιτεία 549D**). Διότι αντικρίζει το χρήμα σαν μέτρο και κριτήριο των πάντων, παραμερίζει την αξία και την αρετή, θεριεύει την εκμετάλλευση και τη συναλλαγή και καταστρέφει τη Δικαιοσύνη (**Πολιτεία 558-559D**).

Έτσι, η αδυσώπητη καταναλωτικότητα, από πηγή υποτιθέμενης ευτυχίας, καθίσταται στην πραγματικότητα πηγή βέβαιης ανικανοποίησης κόρου, άγχους και ουσιαστικής πενίας, ψυχικής και ηθικής, που φέρνει τους σκεπτόμενους ανθρώπους, και πρωτίστως τους νέους μας, σε βαθύτατη απόγνωση. Καθώς δε τους καλλιεργεί τον άκρατο εγωισμό και την απληστία, τους οδηγεί τελικώς στην τραγική εκτροπή της ανομικής συμπεριφοράς. Και θα πρέπει εδώ να επισημάνουμε την αίσθηση απαισιοδοξίας που μας διακατέχει, σχετικώς με τις δυνατότητες για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της ανομίας.

Θέλω να πιστεύω ότι η λύση του προβλήματος αυτού είναι βασικώς θέμα διαπαιδαγώγησης των ατόμων στην ελευθερία, στην εγρήγορση της συνείδησής τους και την αδιάλειπτη συμμόρφωση στα κελεύσματά της, καθώς και στον συνεχή αυτοέλεγχο και αυτοσυγκράτηση (αυτονομία) μαζί με την υπακοή στο δίκαιο (ετερονομία). Επίσης, και για τον **Αίσωπο**, ο πλούτος μοιραίως καταλήγει στους φαύλους και στη φανυλότητα μια και υπερβαίνει τη θεμελιώδη αρχή του μέτρου. Ο δε πανάρχαιος **ΗΣΙΟΔΟΣ** λέει ότι το χρήμα είναι για τους άθλιους, για τους θνητούς που στερούνται ευγενικών ιδανικών.

Η εφευρεθείσα από το 2000 **«νέα ιδέα της παγκοσμιοποίησης»**, δήθεν ως το πιο τέλειο σύστημα διακυβέρνησης της ανθρωπότητας, αποτελεί μια νέα επίθεση κατά της ιδέας της οικουμενικότητας. Εκ παραλ-

λήλου, όμως, όπως ήδη διαφαίνεται, η μετατροπή αυτού του πολύχρωμου μωσαϊκού του κόσμου σε ένα μονόχρωμο ολόμαυρο μωσαϊκό, με την κατάργηση τώρα και της ρίζας του ανθρώπου, που είναι η πατρίδα του και την ισοπέδωση των πάντων, θα έχει οδυνηρές και τραγικές συνέπειες για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Η προπαγάνδα αυτή της καταστροφικής παγκοσμιοποίησης δημιουργεί μία επικίνδυνη σύγχυση στις συνειδήσεις των ανθρώπων, οι οποίοι δεν αντιλαμβάνονται πλέον ούτε τις αιτίες, αλλά ούτε και τις ευθύνες των ενόχων εκείνων, οι οποίοι δια των κερδοσκοπικών πολέμων σε άλλες περιοχές του πλανήτη καταστρέφουν τις πατρίδες άλλων λαών, και τους οποίους ξεριζώνουν και αναγκάζουν να περιφέρονται σε άλλες χώρες ως «**πρόσφυγες**» ή δήθεν ως «**μετανάστες**».

Σήμερα, η λέξη «**παγκοσμιοποίηση**» έχει μπει για τα καλά στο λεξιλόγιό μας, σηματοδοτώντας μια νέα εποχή κοσμογονικών αλλαγών, με κύριο γνώρισμά της τη διάβρωση και την αποδυνάμωση των παραδοσιακών εθνικών κρατών. Έτσι, ενώ κάποτε τα σύνορα ενός κράτους αποτελούσαν την πεμπτουσία της «**εθνικής κυριαρχίας**», σήμερα είναι εντελώς διάτρητα και ανίκανα να συγκρατήσουν την ανεξέλεγκτη ροή κεφαλαίων, ιδεών, γνώσεων, εμπορευμάτων, ανθρώπων, καθώς επίσης και τις απειλές της λαθρομετανάστευσης, της εγκληματικότητας, της τρομοκρατίας και των οικολογικών εν γένει καταστροφών.

Το «**εθνικό κράτος**» μοιάζει σήμερα αδύναμο και ανυπεράσπιστο μέσα στο σύγχρονο διεθνές γεωπολιτικό περιβάλλον και ωθείται προς την πολυπολικότητα, την πολυπολιτισμικότητα και τη γεωπολιτική του χάους. Είναι παντελώς εκτεθειμένο στις μεταβολές της οικονομίας, υπάκουο στις ανάγκες των αγορών και ανίκανο να επιβάλει τη θέλησή του, καθόσον φοβάται ότι σε αυτή την περίπτωση κεφάλαια και άνθρωποι μπορούν να εξαφανιστούν κυριολεκτικά μέσα σε μία νύχτα. Εάν ένα κράτος αρνηθεί να συμμορφωθεί με τους κανόνες και τις επιταγές της παγκοσμιοποίησης, το περιμένει η χρεοκοπία και η περιθωριοποίηση.

Μέχρι προσφάτως ένα κράτος ήταν ισχυρό αν διέθετε μεγάλη εδαφική έκταση, άφθονες πηγές φυσικού πλούτου και έναν εργατικό πληθυσμό εθισμένο στις αρετές της πειθαρχίας, της υπομονής, της αντοχής σε επαναληπτικές εργασίες και της υποταγής του ατόμου στη μάζα. Σήμερα, όμως, τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Από την επέλαση της παγκοσμιοποίησης τα «**έθνη – κράτη**» συνεχώς διαβρώνονται. Η τεχνολογική επανάσταση βασίζεται λιγότερο στην ύλη και περισσότερο σε

μια σειρά από άυλα στοιχεία. Οι γνώσεις, οι ιδέες, η τεχνογνωσία, το λογισμικό και το κεφάλαιο αποτελούν τις σύγχρονες πηγές πλούτου και δύναμης. Στα πλαίσια του νέου παγκοσμιοποιημένου κόσμου που ζούμε, η φαντασία, η περιέργεια, η ευελιξία και η πρωτοβουλία θεωρούνται σημαντικά πλεονεκτήματα.

Ζούμε, λοιπόν, σε μία δύσκολη εποχή:

- Μπροστά στον οδοστρωτήρα του σύγχρονου υλισμού.
- Μπροστά στη λεγόμενη «**παγκοσμιοποίηση**» για την πρόοδο και την ευημερία των λαών, όπου γίνεται προσπάθεια λαοί, φυλές και γλώσσες, εθνικές παραδόσεις, θρησκείες και πολιτισμοί, να μεταλλαχθούν και να αποδοθούν ομοιόμορφα.

- Μπροστά στον κίνδυνο της μάζας, όπου το πρόσωπο, «**ο άνθρωπος**», το τελειότερο των δημιουργημάτων, «**η εικόνα του Θεού**», κινδυνεύει να αλλοτριωθεί και να χαθεί.

- Μπροστά στην πνευματική παρακμή, τον ηθικό αποχρωματισμό της ζωής, την άρνηση των πνευματικών και ηθικών αξιών, τον κλονισμό της οικογενείας, τον παροξυσμό του αμοραλισμού, την απάρνηση των εθίμων και των παραδόσεών μας. Είναι κρίμα, λοιπόν, να μην αντισταθούμε και να χάνουμε τα χρόνια της ζωής μας, χωρίς ζωντανή πίστη στον Θεό, χωρίς υψηλά ιδανικά, χωρίς σκοπό στη ζωή, χωρίς θρησκευτική και εθνική ταυτότητα και αυτοσυνειδησία, χωρίς την αναμορφωτική και αναγεννητική δύναμη της ορθοδοξίας μας.

Η «**Παγκοσμιοποίηση**», λοιπόν, ως ένα δήθεν τέλειο σύστημα διακυβερνήσεως, και η «**Νέα Τάξη Πραγμάτων**» αποτελούν ένα πολύ επικίνδυνο εγχείρημα για την τύχη και το μέλλον της ανθρωπότητας, με μοναδικό αντίπαλο τους μεγάλους Έλληνες κλασικούς φιλοσόφους.

Πώς, λοιπόν, θα μπορέσουμε να αντισταθούμε στη λαίλαπα αυτή της παγκοσμιοποίησης; Νομίζω ότι μόνον μέσω του πολιτισμού θα αποτρέψουμε την οικουμενική ισοπέδωση, η οποία δεν θα έχει πλέον την ιδιαιτερότητα της ενσωμάτωσης Ελλήνων σε Έλληνες, όπως συνέβη κατά το παρελθόν, αλλά τη γενικότητα της σύνθλιψης των Ελλήνων εν μέσω δισεκατομμυρίων αλλοεθνών.

Το πρότυπο βρίσκεται στις λέξεις: παράδοση, πολιτισμός και μνήμη, και κυρίως σ' αυτό που μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας: Τις αρχές της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της θρησκείας και τις έννοιες πατρίδα, συντροφικότητα και οικογένεια. Χρέος μας λοιπόν, να μεταδώσουμε στα παιδιά μας τις αρχές αυτές, τη συνέχιση της ιστο-

ρίας και της παράδοσής μας. Και είναι χρέος όλων μας, προκειμένου ο πολιτισμός να αποτελέσει, δυνατό παράδειγμα δημιουργικής αντιστάσεως στην ισοπεδωτική μανία της πολιτιστικής παγκοσμιοποίησης, που θα είναι επακόλουθο της οικονομικής και πολιτικής.

Έτσι, σήμερα στις δύσκολες στιγμές που διέρχεται η ανθρωπότητα, αλλά και η πατρίδα μας και ο λαός μας, οφείλουμε εμείς οι σύγχρονοι Έλληνες, να αντισταθούμε ολοψύχως με αρραγή ενότητα, ομοφροσύνη και σθένος, απέναντι στην επικίνδυνη προπαγάνδα και τις επιθέσεις του ολετήρα της παγκοσμιοποίησης. Οφείλουμε να προτάξουμε την αγάπη μας και τη λατρεία μας προς την πατρίδα και τις ρίζες μας, τις αρχές και τις αξίες, τις παραδόσεις και την πίστη του έθνους μας. Θέλω, όμως, να πιστεύω ότι η παγκοσμιοποίηση θα αποτελέσει και μια ευκαιρία ανταγωνισμού των πολιτιστικών διακρατικών δεδομένων. Πιστεύω, ακόμη, ότι κανένας λαός με ιστορική συνείδηση, φορέας ενός συγχρόνου, αλλά και αρχαίου πολιτισμού, όπως είναι ο ελληνικός, δεν μπορεί να απορροφηθεί από άλλους, όσο πλουσιότεροι και πολυπληθέστεροι και αν είναι.

Οι πρόγονοί μας κατέκτησαν τον κόσμο με το πνεύμα τους και δεν υπέταξαν, αλλά ούτε και επέβαλαν τη βία στην ανθρωπότητα. Σημειωτέον ότι ο **Μέγας Αλέξανδρος**, συνεπικουρούμενος από όλους τους Έλληνες, σεβάστηκε λαούς, ηγεμόνες και βασιλείς και οραματίστηκε για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας ένα **«κράτος με παγκόσμιο οικουμενισμό»**, παρά το νεαρό της ηλικίας του. Είχε πιστεύσει και κατανοήσει απολύτως το Αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα. Φιλοδόξησε να ενώσει την Οικουμένη. Να συμφιλιώσει όλους τους λαούς, κάτω από μία **«Ενιαία Διοίκηση»**. Γιατί έτσι νόμιζε πως θα τελείωναν πια οι πόλεμοι και τα μίσση ανάμεσα στους λαούς. Και θα επικρατούσε μια παντοτινή ειρήνη με την ενοποίηση της ανθρωπότητας. Θα επικρατούσε **«Αιώνια Ειρήνη»**, που θα επέτρεπε στους λαούς να αναπτύξουν το Πνεύμα, το Νου και τη Γνώση, και να οικοδομήσουν έτσι ένα παγκόσμιο άνευ προηγούμενου πολιτισμό, σε ένα παγκόσμιο κράτος. Αυτό οφείλεται στην αγάπη και τη λατρεία τους προς τον άνθρωπο και την πατρίδα. Όποιος αγαπά την πατρίδα του και τις ρίζες του, αγαπά, καταλαβαίνει και σέβεται και τις πατρίδες και τις ρίζες των άλλων ανθρώπων.

Η έννοια της **«οικουμενικότητας»** ως μία νέα και μοναδικά διαχρονική ιδέα των Ελλήνων, εκφράζεται και υλοποιείται ως ένα ωραιότατο πολύχρωμο μωσαϊκό, στο οποίο συνυπάρχουν όλοι οι λαοί και όλες οι φυλές και οι πατρίδες του κόσμου.

Κατά τον Αμερικανό καθηγητή **Tom Cohen**, ο Αλέξανδρος ο Γ΄ της Μακεδονίας, γιός του βασιλιά της Μακεδονίας Φιλίππου Β΄ και της Ολυμπιάδος, και μεγάλωσε όπως άρμοζε σε έναν βασιλιά, σπουδάζοντας δίπλα στον **Αριστοτέλη** και λαμβάνοντας στρατιωτική εκπαίδευση. Οικοδόμησε μια αυτοκρατορία, που εκτεινόταν από την Ελλάδα μέχρι τα ινδικά σύνορα μέσα σε μία δεκαετία. Εκτός, όμως, από μεγάλος κατακτητής, ήταν ένας περίφημος διανοούμενος, με μεγάλο ενδιαφέρον για τη φιλοσοφία, την ιατρική και τις επιστήμες. Αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, αφού δάσκαλός του ήταν ο **Αριστοτέλης**, ο Έλληνας φιλόσοφος που οι ιδέες του θεωρούνται σήμερα το θεμέλιο της δυτικής φιλοσοφίας. Πώς, όμως, αυτός ο γίγας της διανόησης κατέληξε να διδάξει έναν έφηβο πρίγκιπα και κατά πόσον ο κατακτητής ακολούθησε πιστά τα ιδεώδη του δασκάλου του;

Οι περισσότερες γνώσεις μας για τον **Μέγα Αλέξανδρο** προέρχονται από δευτερογενείς και τριτογενείς πηγές, γραμμένες εκατοντάδες χρόνια μετά τον θάνατό του, οι οποίες τείνουν να δίνουν στη ζωή του μυθικές διαστάσεις. Η σημαντικότερη πηγή είναι οι «**Βίοι Παράλληλοι**» που έγραψε ο **Πλούταρχος** τον 2^ο μ.Χ. αιώνα, σχεδόν 500 χρόνια μετά τον θάνατο του αυτοκράτορα. Ο Πλούταρχος μας δίνει λίγες λεπτομέρειες για την τριετή περίοδο, που ο νεαρός Αλέξανδρος πέρασε μελετώντας δίπλα στον Αριστοτέλη, από 13 έως 16 ετών.

Όμως, αυτά που ξέρουμε είναι τόσο δελεαστικά, παρά τη σύντομη διάρκεια της μαθητείας του, που μπορεί να αλλάξαν τον ρου της ιστορίας. Εκείνη την εποχή η γενική εκπαίδευση των νέων στην αρχαία Ελλάδα περιελάμβανε μελέτη των ποιητών, των φιλοσόφων και των δραματουργών, από τον Όμηρο μέχρι τον Σοφοκλή. Όμως, το ενδιαφέρον του Αριστοτέλη για τις επιστήμες ήταν τεράστιο και φρόντισε να μεταφέρει στον Αλέξανδρο όλες του τις γνώσεις γύρω από τη βιολογία, τη φυσική και την ιατρική.

Ο Μέγας Αλέξανδρος γεννήθηκε τον Ιούλιο του 356 π.Χ. στην Πέλλα της Μακεδονίας. Η μητέρα του Ολυμπιάδα καταγόταν από τους Μολοσσούς της Ηπείρου, οίκος υπερβολικά υπερήφανος. Ο πατέρας του Φίλιππος καταγόταν από τους Ηρακλείδες, γόνος των οποίων ήταν ο Ηρακλής. Από τον πατέρα του κληρονόμησε την οξύτητα της αντίληψης και την ικανότητα να προβλέπει και να προλαμβάνει. Από τη μητέρα του κληρονόμησε το αγέρωχο του χαρακτήρος, το άκαμπτο της βούλησης και το απεριόριστο της φιλοδοξίας.

Η ανάρρησή του Αλεξάνδρου στον θρόνο της Μακεδονίας έγινε το έτος 336 π.Χ. και η βασιλεία του κράτησε μέχρι τον θάνατό του στις 13 Ιουνίου του έτους 323 π.Χ. Η περίοδος αυτή αποτελεί τμήμα της Αλεξανδρινής περιόδου ή των Ελληνιστικών χρόνων, που φτάνει μέχρι το έτος 201 π.Χ. Είναι μια κοσμοϊστορική πορεία της ανθρωπότητας, η οποία μεταμόρφωσε τεράστιες εκτάσεις γης με τη στρατιωτική, πολιτική και πολιτιστική της δράση, από βαρβαρικά κράτη σε πολιτισμένους λαούς.

Ξεκίνησε στα είκοσι χρόνια του αποφασισμένος για τη θαυμαστή εκστρατεία του εναντίον των Περσών, την οποία και τερμάτισε πέρα από τον Νείλο και τον Ινδό ποταμό, σφραγίζοντας την ενδοξότερη εποποιία των αιώνων. Η εκστρατεία του υπήρξε μια συνεχής εκπόρθηση και οχύρωση πόλεων, κατάκτηση απρόσιτων ορεινών περιοχών και διάβαση αφιλόξενων ερήμων, οδηγώντας την απaráμιλλη στρατιά του από νίκη σε νίκη και από θρίαμβο σε θρίαμβο. Η παγκόσμια ιστορία κλείνει ευλαβικά το γόνυ γιαυτόν τον μέγα στρατηλάτη και καινοτόμο πολιτικό, οι οραματισμοί του οποίου απέβλεπαν στη δημιουργία ενός οικουμενικού κράτους, όπου ο Ελληνικός πολιτισμός θα αποτελούσε τη στέγη όλων των λαών.

Ο Μέγας Αλέξανδρος είναι η καταπληκτικότερη ιστορική μορφή, η οποία επηρέασε πιο πολύ από κάθε άλλη προσωπικότητα την πορεία του κόσμου. Γεννήθηκε θνητός, έζησε ως υπεράνθρωπος και πέθανε ως ημίθεος. Εξόρμησε από τη Μακεδονία, όχι για να κατακτήσει πλούτη ή να ικανοποιήσει πάθη, αλλά για να ενώσει όλους τους ανθρώπους με το πνεύμα της ειρήνης και της συνεργασίας και της διαρκούς επικοινωνίας. Εποικιστικό όργανό του ήταν η ελληνική μόρφωση, η ελληνική γλώσσα, η ελληνική κοινοτική ζωή και η ελληνική πόλη.

Ο ελληνισμός έριξε τόσο βαθιές ρίζες, ώστε να διατηρείται ακμαίος επί αιώνες στην ανατολή. Σήμερα ακόμη, οι Άραβες και άλλοι λαοί υπερηφανεύονται για το ένδοξο εκείνο παρελθόν αισθανόμενοι «**Μακεδόνες**». Ο πρόωρος θάνατός του, ήταν ένα μεγάλο δυστύχημα για την ανθρωπότητα, ιδιαιτέρως όμως, για τον Ελληνισμό. Μετά τον θάνατό του στη Βαβυλώνα, στη διαθήκη του ο Αλέξανδρος άφηγε να εννοηθεί ότι η κατάκτηση του κόσμου είχε εν μέρει επιστημονικό χαρακτήρα και ότι είχε σχεδιάσει να διασχίσει τον Ινδικό Ωκεανό και να περιπλεύσει το Κέρας της Αφρικής για να διευρύνει το βασίλειό του και τις γνώσεις του.

Όπως οι περισσότεροι βασιλικοί διάδοχοι, έτσι και ο Αλέξανδρος, προετοιμαζόταν για την επιτυχία, σπανίως όμως ένας πρίγκιπας διδάσκεται πώς να αναπτύσσει τα χαρίσματά του. Μεγάλο μέρος της αριστοτέλειας φιλοσοφίας αφορά τη συνειδητοποίηση των δυνατοτήτων του. Κάποιος που θέλει να είναι σπουδαίος, πρέπει να ασκεί το πνεύμα του και να πασχίζει για την αριστεία. Αυτή η αριστεία, η αρετή, εκφράζει την αρχαιοελληνική πίστη, σύμφωνα με την οποία οι μεγάλοι άνδρες αριστεύουν μέσω της αρετής, της νοημοσύνης, της ευγενικής καταγωγής και της φυσικής ομορφιάς. Επιπλέον, ο Αριστοτέλης έγραψε για την εντελέχεια, που αφορά το πώς μπορεί κανείς να συνειδητοποιήσει τις δυνάμεις του. Εξετάζει αιτίες και αποτελέσματα για την καλύτερη κατανόηση της εξέλιξης των γεγονότων και των ανθρώπων. Ο Αριστοτέλης θα δίδαξε στον Αλέξανδρο πώς να αναλύει τη ζωή του για να αριστεύει και πώς να μελετά διάφορα αποτελέσματα και να επιλέγει το καλύτερο.

Σπανίως στην ιστορία εμφανίζονται ηγέτες, που να συνδυάζουν την αγάπη για την αρετή και τη γνώση. Στην Πολιτεία, που είχε γραφεί 25 χρόνια πριν από τη γέννηση του Αλεξάνδρου, ο Πλάτων προσμένει έναν «φιλόσοφο βασιλιά» που θα κυβερνά με αρετή και θα καθοδηγεί το έθνος του με αγάπη για τη γνώση, την αριστεία και τη δικαιοσύνη. Αυτόν τον ειδυλλιακό στόχο ίσως είχε στο νου του και ο Αριστοτέλης όταν δίδασκε τον Μακεδόνα πρίγκιπα, ελπίζοντας να απελευθερώσει τις απίστευτες δυνατότητες που είχε δει στον μελλοντικό κατακτητή, όταν συμφώνησε να τον εκπαιδεύσει. Όμως ο Αλέξανδρος πέθανε πολύ πριν μπορέσει να πραγματοποιήσει αυτές τις υψηλόφρονες επιδιώξεις και ο θάνατός του σκέπασε τον αρχαίο κόσμο με μια μεγάλη σκιά. Ήταν ένα μεγάλο δυστύχημα για την ανθρωπότητα, ιδιαίτερος όμως, για τον Ελληνισμό.

Παρόλα αυτά, τα απίστευτα επιτεύγματα του Αλεξάνδρου έκαναν κάθε μελλοντικό κατακτητή να νοιώθει ανεπαρκής. Είναι γνωστό ότι ο Ιούλιος Καίσαρας θρηνούσε από φθόνο για τα κατορθώματα του Αλεξάνδρου και η μνήμη του υπερβαίνει τις πόλεις, που ακόμη και σήμερα φέρουν το όνομά του, όπως η Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Όπως ο Αριστοτέλης και ο Πλάτων, έτσι και η κληρονομιά του Αλεξάνδρου χαραχτηκε στο παλιρροϊκό κύμα της φιλοσοφίας, της τέχνης και των ιδεών, που διαχύθηκαν από την Ελλάδα στο Ιράν, το Πακιστάν και την Ινδία μετά τις στρατιωτικές κατακτήσεις του, δημιουργώντας μια απέραντη σύνθεση νέων γνώσεων, μάθησης και εμπορίου σε όλη την ήπειρο.

Όταν μιλάμε για το κράτος αυτό, εκείνο δηλαδή, που ξεκίνησε από την Πέλλα της Μακεδονίας και κατέληξε στην Ινδική χερσόνησο, κυριεύοντας και ελευθερώνοντας ολόκληρη τη Μ. Ασία και καταλύοντας την Περσική Αυτοκρατορία, εννοούμε ένα κράτος που είχε την τάση προς την παγκοσμιότητα. Σκοπός του Μ. Αλεξάνδρου ήταν να φτάσει στην «**εώαν θάλασσαν**», την ανατολικότερη άκρη της γης. Ο θάνατός του, όμως, αναχαίτισε την προετοιμασμένη εξερεύνηση της Αραβίας και του περίπλου της Κασπίας θάλασσας. Κατά τον Κούρτιο Ρούφο, το πνεύμα και το κράτος του Μ. Αλεξάνδρου έτεινε προς την παγκοσμιότητα και η κατακτητική του διάθεση ήταν «**Infinita**» (απέραντη).

Η δεύτερη εκστρατεία, που οραματιζόταν και προετοιμάζε, έμελλε να προχωρήσει από τη Λιβύη και την Κυρηναϊκή προς την Καρχηδόνα, το Γιβραλτάρ, τη δυτική Μεσόγειο και δια των ευρωπαϊκών χωρών να διαβεί τις Άλπεις και να εισβάλει στην Ιταλία από τα βόρεια. Το κέντρο του ασιατικού του κράτους δεν ήταν ποτέ στατικό, αλλά ακολουθούσε πάντα τις κινήσεις του Μ. Αλεξάνδρου.

Το έργο, που δημιουργούσε σε κάθε κατακτώμενη πόλη, ήταν αρκετό για να καταστεί κέντρο ή πρωτεύουσα και δεν ήταν μόνο διοικητικό, πολιτικό και διπλωματικό, αλλά ένα τεράστιο πνευματικό και καλλιτεχνικό κέντρο, όπως και κέντρο θρησκευτικής λατρείας.

Επισημαίνεται ότι ο **Μέγας Αλέξανδρος** καθιέρωσε στο ασιατικό του κράτος, ως γλώσσα των επισήμων εγγράφων την ελληνική και ειδικότερα την «**αττική διάλεκτο**». Ο ίδιος, μάλιστα, μιλούσε πάντα ελληνικά. Δεν ήθελε να μάθει ασιατικές γλώσσες και προσφωνούσε πάντοτε ελληνικά και τους Μήδους και τους Πέρσες, με τη βοήθεια διερμηνέων. Από πολιτικής πλευράς αξίωσε την κατάλυση των τυραννίδων και αντικατέστησε τους νόμους της τυραννίας, ενώ καλλιέργησε το πνεύμα της δημοκρατίας, της αυτονομίας και της ελευθερίας. Μετέδωσε τη θεία γλώσσα και την ουσία του Ελληνικού Πολιτισμού, σε μεγάλους ανθρώπινους πληθυσμούς, οι οποίοι φωτίστηκαν και εξελληνίστηκαν.

Ό,τι, λοιπόν, πιο λαμπρό και μεγάλο διαθέτει σήμερα η παγκόσμια ιστορία, πραγματοποιήθηκε επί Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο οποίος αναμφισβόλως υπήρξε ο μέγιστος της ιστορίας του κόσμου εκπολιτιστής, ο αήττητος κατακτητής, αλλά και ο πλέον γενναιόδωρος ελευθερωτής. Ένας ιδρυτής πόλεων που απέβλεπε στο να συγχωνεύσει τους βαρβαρικούς λαούς κάτω από τη στέγη του αρχαίου ελληνικού πνεύματος.

Το έργο αυτό της συγχώνευσης των λαών υπήρξε πράγματι τιτάνιο έργο ανυπέρβλητα δύσκαμπτο, δύσκολο και αμφίβολο, εξαιτίας της μεγάλης ποικιλίας ηθών και εθίμων και της διαφοράς του πνευματικού επιπέδου των λαών. Όμως, πέτυχε γιατί ο μέγας αυτός Έλληνας στρατηλάτης σεβάστηκε απολύτως την Ασία που κατέκτησε, ενώ αντιθέτως δεν κατακτήθηκε ποτέ από αυτήν.

Η Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου σίγουρα θα επαρκούσε για να επισφραγιστεί το τιτάνιο αυτό έργο της συγχώνευσης. Λίγοι άνθρωποι προκάλεσαν τόση αλλαγή στον τότε γνωστό κόσμο. Ο Ελληνικός κόσμος είναι δικό του δημιούργημα. Ο χριστιανισμός βρήκε ένα εύκολο μέσο να διαδοθεί. Και δήλωσε: **«Όλοι οι άνθρωποι είναι γιοί ενός πατέρα»**. **Είναι η πρώτη έκφραση αδελφοσύνης των ανθρώπων που ξέρουμε στην παγκόσμια ιστορία.**

Πριν από τον θάνατό του, γιορτάζοντας το τέλος του μεγάλου πολέμου, κάνει συμπόσιο με 9.000 άτομα Έλληνες και εκπροσώπους από κάθε φυλή. Στη σπονδή που ακολουθεί, ο Αλέξανδρος προσεύχεται για την ειρήνη και τη συναδέλφωση ανάμεσα σε όλους τους λαούς. Να ζήσουν μονιασμένοι και ειρηνεμένα. Αυτό δείχνει το υπέροχο μεγαλείο ενός από τους μεγαλύτερους ανθρώπους του κόσμου.

Στο πνεύμα της φιλοσοφίας αυτής και καθώς ο Αλέξανδρος προχωρούσε ανατολικά, άφηνε πίσω του ομάδες στρατιωτών του για να ιδρύσουν αποικίες, που η κάθε μία υπήρξε τελικώς μία ένεση του ελληνικού τρόπου ζωής στο σώμα της αρχαίας Ανατολής. Ο Αλέξανδρος πέθανε από πυρετό το 323 π.Χ., πριν προλάβει να ολοκληρώσει αυτό που φαίνεται ότι ήταν ο σκοπός του, ο συγκερασμός Ελλάδος και Ανατολής. Παρέμεινε στην ιστορία ως ο μοναδικός **κατακτητής-εκπολιτιστής**. Ανέμειξε το ελληνικό αίμα με το αίμα των κατακτηθέντων και έθεσε τις βάσεις για την επικράτηση του ελληνικού πνεύματος. Δεκάδες πόλεων κτίστηκαν κατά τα ελληνικά πρότυπα. Χιλιάδες Ελλήνων μεταβλήθηκαν σε διδασκάλους και μετέδωσαν στους λαούς της αυτοκρατορίας την ελληνική γλώσσα, τα ελληνικά γράμματα και τον ελληνικό τρόπο ζωής. Ατυχώς, όμως, για την Ασία, αλλά και για την ανθρωπότητα ολόκληρη, το μέγα έργο του πολιτιστικού εξελληνισμού διακόπηκε αυτομάτως. Ο θάνατός του διέκοψε το έργο του και η αυτοκρατορία διαλύθηκε.

Η μεταφορά της σορού έγινε με ειδική άμαξα, η οποία ξεπέρασε όλες τις **αρμάμαξες** του κόσμου. Κατασκευάστηκε ειδικά, για να μεταφέρει τη σορό του **Μεγάλου Αλεξάνδρου** από τη **Βαβυλώνα**, όπου πέ-

θανε, στην **Αλεξάνδρεια**, όπου ενταφιάστηκε. Η κατασκευή της κράτησε δύο χρόνια. Είχε τη μορφή ελληνικού ναού με κίονες, στέγη από φύλλα χρυσού, εξαιρετική διακόσμηση και μοναδική περίπτωση στα αρχαία μεταφορικά μέσα, κάποιου είδους σύστημα ανάρτησης. Χρειάστηκαν εξήντα τέσσερα μουλάρια για να τη σύρουν. Ο δρόμος από τη Μεσοποταμία προς την Αίγυπτο ήταν αναμφιβόλως σε πολύ καλή κατάσταση την εποχή εκείνη.

Στις επόμενες δεκαετίες, οι στρατηγοί του πάλεψαν σαν ύαινες επάνω στο κουφάρι της αυτοκρατορίας του. Όταν οι διαμάχες τελείωσαν γύρω στο 270 π.Χ., η αυτοκρατορία μοιράστηκε στα τρία. Οι **Αντιγονίδες** κράτησαν τον πατρογονικό θρόνο της Μακεδονίας, μαζί με τον γενικό έλεγχο στις πόλεις-κράτη της κυρίως Ελλάδος. Οι **Σελευκίδες** κυριάρχησαν σε μεγάλα τμήματα της Μικράς Ασίας, της Συρίας, της Παλαιστίνης και της Μεσοποταμίας. Το καλλίτερο κομμάτι, η πλούσια κοιλάδα του Νείλου περιήλθε στα χέρια των **Πτολεμαίων**. Έτσι, το όραμα του μεγάλου κατακτητή, για ένα κόσμο όπου θα έσμιγαν Έλληνες και Ανατολίτες ξεχάστηκε, αφού οι διάδοχοί του, αν και ικανοί άνδρες, δεν είχαν οράματα. Ωστόσο, η ροή των Ελλήνων προς την Ανατολή συνεχίστηκε με ταχύτατο ρυθμό.

Η παγκοσμιοποίηση, όμως, με τη σημερινή της μορφή, δεν είναι άμοιρη και εθνικών αντιζηλιών, αντιπαραθέσεων και ενδεχομένως και ανακατατάξεων, ιδιαιτέρως στον ευαίσθητο χώρο της Βαλκανικής Χερσονήσου που ζούμε, και μάλιστα στην ελληνικότατη «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**» μας, της οποίας το πανάρχαιο όνομά της θέλουν άλλοι να σφετεριστούν.

Η υπάρχουσα εκτενής διεθνής βιβλιογραφία επί του «**Μακεδονικού Ζητήματος**», η οποία είναι φυσιολογική απόρροια εθνικών ανταγωνισμών και αντιπαραθέσεων, πολιτικών βλέψεων των Μεγάλων Δυνάμεων, εδαφικών και οικονομικών διεκδικήσεων και αντιτιθεμένων κοινωνικών ιδεολογιών, υποβοηθάει μάλλον στη συσκότιση, παρά στη διαφώτιση του ιστορικού ερευνητή.

Είναι μάλιστα αυτονόητο πόσο δύσκολη και επίπονη είναι η συγγραφή μιας αληθινής, αντικειμενικής και πραγματικής προϊστορίας, απαλλαγμένης από τα ψεύδη, τις παραποιήσεις, τις ύποπτες αντιδράσεις και επιδράσεις, αλλά και τα σκόπιμα λάθη, τα οποία υπάρχουν στην καθιερωμένη και επιβεβλημένη «**Παγκόσμια Προϊστορία**», που έχει επιβάλλει και εγκρίνει το διεθνές κατεστημένο, το οποίο φαίνεται ότι επηρεάζεται ή είναι δέσμιος στην υπηρεσία αφανών διεθνών δυνάμεων.

Παραγνωρίζουν όμως ότι:

Η Μακεδονία αποτελεί ανέκαθεν το προς Βορράν προπύργιο της άμυνας του Ελληνισμού. Τα τείχη της Ελλάδος είναι στη Μακεδονία. Περί αυτού έχουμε τη μαρτυρία του **Πολυβίου** (204-120 π.χ.), ο οποίος ήταν από τους πλέον επιφανείς ιστορικούς της αρχαίας Ελλάδος.

Ο **Πολύβιος** την ιστορική αυτή αποστολή των Μακεδόνων, την περιγράφει, όπως προαναφέραμε, με τις εξής παραστατικές φράσεις, παραθέτων τον λόγο του πρέσβη των Ακαρνανών **Λυκίσκου** προς τους Λακεδαιμονίους, όπου εκτίθενται τα ευεργετήματα, τα οποία αποκόμισε όλος ο ελληνικός λαός από τους Μακεδόνες:

«Τίνος και ηλικίας δει τιμής αξιούσθαι Μακεδόνας, οι τον πλείω του βίου χρόνον ου παύονται διαγωνιζόμενοι προς τους βαρβάρους υπέρ της των Ελλήνων ασφαλείας;⁸¹ ότι γαρ αεί ποτ' αν εν μεγάλαις ην κινδύνους τά κατά τους Έλληνας, ει μη Μακεδόνας είχομεν πρόφραγμα και τας των παρά τούτοις βασιλέων φιλοτιμίας, τις ου γιγνώσκει;», (Πολυβίου Ιστορία ΙΧ,34,1): Δηλαδή:

«...ποιάς και πόσο μεγάλης τιμής πρέπει να είναι άξιοι οι Μακεδόνες, οι οποίοι κατά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους δεν σταματούν να αγωνίζονται εναντίον των βαρβάρων για χάρη της ασφαλείας των Ελλήνων; Διότι πάντα σε μεγάλο κίνδυνο θα ήταν τα πράγματα των Ελλήνων, εάν δεν είχαμε τους Μακεδόνες σαν προμαχώνα και την φιλότιμη συμπεριφορά των βασιλέων τους, ποιος δεν γνωρίζει;».

Πράγματι, αν δεν υπήρχαν οι Έλληνες της Μακεδονίας, η Ελλάς θα κινδύνευε πολλές φορές να υποδουλωθεί στους κατά καιρούς ποικίλους επιβούλους της εθνικής της ακεραιότητας και κυριαρχίας και επομένως ο ελληνισμός δεν θα είχε θεμελιώσει απερίσπαστος τον κλασικό πολιτισμό που κληρονόμησε η σύγχρονη ανθρωπότητα.

Η Μακεδονία, λοιπόν, κατά τον ιστορικό **Πολύβιο**, εκτός του ότι ήταν αναμφιβόλως ελληνική, υπήρξε επιπλέον και ο προμαχώνας του ελληνισμού. Οι Μακεδόνες, στην αρχή, ως οπισθοφύλακες των άλλων Ελλήνων στη Βαλκανική Χερσόνησο, πολέμησαν πάντοτε και απώθησαν τα διάφορα ιλλυρικά φύλα.

Αργότερα, επικεφαλής όλων των Ελλήνων κατανίκησαν τους Πέρσες και μετέφεραν τον ελληνικό πολιτισμό, την ελληνική γλώσσα, τη γραμματεία, την τέχνη, τη θρησκεία, τη φιλοσοφία και τις επιστήμες στις χώρες της Ανατολής. Γενικά δε, απέκρουσαν τους επιδρομείς της Ελλάδος από οπουδήποτε και αν προέρχονταν αυτοί.

Από τη Μακεδονία ξεκίνησε ο **Μέγας Αλέξανδρος**, γιός του βασιλέως των Μακεδόνων **Φιλίππου Β'** και της **Ολυμπιάδας**, ο οποίος δεν υπήρξε μόνο βασιλεύς των Μακεδόνων, αλλά και **Αρχιστράτηγος** όλων των Ελλήνων, τίτλο που του απένειμαν όλοι οι Έλληνες, πλην των Λακεδαιμονίων, το 335 π.Χ. εις το **«Κοινόν» της Κορίνθου** (Αρριανού, Ανάβασις Αλεξάνδρου Α-Γ,2).

Η μεγάλη ακμή του **«Μακεδονικού Πολιτισμού»** σημειώνεται κυρίως από του 5ου π.Χ. αιώνας, με σπουδαία κέντρα, όπως το Δίον, η Πέλλα, η Βεργίνα και η Αμφίπολη, όπου ο Αθηναίος (Αλιμούσιος) **Θουκυδίδης**, εξόριστος, έγραψε την ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου.

Η ενδοξότερη περίοδος της Μακεδονίας άρχισε επί της βασιλείας Φιλίππου του Β' (357-336 π.Χ.), ο οποίος έθεσε τις βάσεις της Μακεδονικής κοσμοκρατορίας και δημιούργησε τις προϋποθέσεις για να ηγηθεί η Μακεδονία των ελληνικών χωρών, ώστε να δυνηθεί ο γιός του Αλέξανδρος ο Μέγας, να μεταλαμπαδεύσει **τα φώτα του ελληνικού πολιτισμού** στα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου.

Αφότου ο **Μέγας Αλέξανδρος** κατέστρεψε την Περσική Αυτοκρατορία, την αντικατέστησε με ένα **«νέο ελληνικό οικουμενικό κράτος»**. Οι νικητές Έλληνες διασκορπίστηκαν σε όλες τις χώρες της Ανατολής, στις οποίες άρχισαν να διαδίδονται η γλώσσα και ο πολιτισμός της Ελλάδος. Η νέα αυτή περίοδος, προς διάκριση από την αρχαιότερη ελληνική, ονομάζεται **«ελληνιστική εποχή»** (ιδίως από το 301 π.Χ.). Κατ' αυτήν ο ελληνισμός διαδίδει μακράν στον κόσμο τα γράμματα, τις τέχνες και τον πολιτισμό της αρχαίας Ελλάδος και εκπολιτίζει τους βαρβάρους λαούς. Ο ελληνισμός γίνεται τότε παγκόσμιος.

Οι χώρες της Ασίας και της Αιγύπτου, τις οποίες κατέκτησε ο Μέγας Αλέξανδρος αποτέλεσαν μαζί με τις ελληνικές χώρες, ένα απέραντο **«Ελληνομακεδονικό Βασίλειο»**. Οι νίκες του Μεγάλου Αλεξάνδρου, είχαν ως αποτέλεσμα να εξαπλωθούν οι Έλληνες σε όλη την Ανατολή, την οποία έκαναν ελληνική και να διαδοθούν το ελληνικό πνεύμα και ο ελληνικός πολιτισμός. Οι λαοί της Ανατολής προσέλαβαν τις συνήθειες των Ελλήνων και μιλούσαν την ελληνική γλώσσα. Τα γράμματα και η τέχνη η ελληνική, έλαβαν νέα ανάπτυξη και διαδόθηκαν σε ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο. Η μεγάλη Αλεξάνδρεια διαδέχθηκε την Αθήνα και έγινε η πνευματική πρωτεύουσα του κόσμου.

Οι επίγονοί του προχώρησαν ακόμη ανατολικότερα, μέχρι και πέραν του ποταμού Γάγγη, του ιερού ποταμού των Ινδών. Ίδρυσαν εκεί βασί-

λεια Ελληνικά, τα οποία διατηρήθηκαν διακόσια και πλέον χρόνια. Έδωσαν δε χρώμα καθαρώς Ελληνικό στα βασίλειά τους. Και άφησαν εκεί πολιτιστικά ίχνη εκδήλως Ελληνικά. Και κάθε τόσο η αρχαιολογική σκαπάνη ανακαλύπτει και άλλα ευρήματα, ίχνη και ιστορικές αποδείξεις.

Από τότε πέρασαν 2300 περίπου χρόνια. Και όμως οι λαοί που κατακτήθηκαν διατηρούν, ακόμη και σήμερα, ζωντανές τις παραδόσεις της εποχής εκείνης στα παραμύθια τους, στα ήθη και τα έθιμά τους. Και περηφανεύονται να λένε πως είναι απόγονοι των στρατιωτών του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Όλοι οι λαοί της Ανατολής (Συρία, Ιράκ, Αίγυπτος, Πακιστάν, Αφγανιστάν κτλ.), διατηρούν στα κατάβαθα της εθνικής τους συνειδήσεως την καταγωγή τους από τους στρατιώτες του Μ.Αλεξάνδρου και την ελληνιστική εποχή. Και περηφανεύονται γιαυτό. Και εκδηλώνουν την περηφάνια και τον ενθουσιασμό τους μόλις συναντήσουν Έλληνες. Πολλοί δε, διακήρυτταν την κάπως ξεχασμένη Ελληνική καταγωγή τους από τα παλιά χρόνια, από τη Μεταλεξανδρινή Εποχή. Τα παραμύθια τους και οι εθνικές τους παραδόσεις ταυτίζονται σε πολλά σημεία με τα ελληνικά.

Όπως δε δήλωσε ο τότε υπουργός Εξωτερικών του Ιράν Σαντέκ Γκοντμαζντέκ, όταν πέρασε από την Αθήνα στις 13-2-1980: **«Για τους Ιρανούς ο Μ. Αλέξανδρος δεν είναι το σύμβολο κάποιων ιμπεριαλιστικών προθέσεων στην αρχαιότητα, αλλά μία προσωπικότητα, που χιλιάδες χρόνια πριν από σήμερα, είχε συλλάβει και προσπάθησε να εφαρμόσει ένα σύστημα παγκόσμιας κοινωνίας και αδελφότητας των λαών».**

Αξιοσημείωτο για τον ρόλο αυτό των Μακεδόνων είναι αυτό που γράφει ο καθηγητής Απ. Δασκαλάκης στο έργο του **«Ο Ελληνισμός της Μακεδονίας»:**

«Αν οι Μακεδόνες δεν χρησίμευαν πράγματι σαν πρόφραγμα κατά των νοτίως του Ολύμπου επιδρομών των βαρβάρων, ο Ελληνισμός δεν θα έμενε επί τόσους αιώνες απερίσπαστος να θεμελιώσει τα δόγματα της ελευθερίας και να φθάσει στα περίλαμπρα δημιουργήματα της σκέψεως και της τέχνης, τα οποία κληροδότησαν στη σύγχρονη ανθρωπότητα».

Από όλα τα προαναφερθέντα, ανενδοιάστως προκύπτει ότι η Μακεδονία, που είναι από την αρχαιότητα η πλέον αιματοβαμμένη περιοχή της Ελλάδος και στην οποία, εκτός των άλλων, έλαβαν χώρα **«ο Μακεδονικός Αγώνας»**, **«οι Βαλκανικοί Πόλεμοι»** και οι δύο **«Παγκόσμιοι Πό-**

λεμοι», είναι ανέκαθεν ο προμαχώνας του ελληνισμού και το βάθρο της ελληνικής και της παγκόσμιας ιστορίας και του πολιτισμού. Είναι κυριολεκτικά το προπύργιο και η εθνική έπαλξη της Ελλάδος.

Σε όλες γενικά τις ιστορικές περιόδους, οι κάτοικοι της αρχαίας Μακεδονίας συνέδεσαν τις τύχες τους με τα κοινά πεπρωμένα του Ελληνικού Έθνους, ενστερνίστηκαν τα ιδανικά του και διαφωτίστηκαν από τα υψηλά ιδεώδη του, αισθάνθηκαν πάντοτε ανυπόκριτη υπερηφάνεια για τα λαμπρά επιτεύγματά του και πρώτοι αυτοί υπέφεραν όλες τις συμφορές του κατά τις ατελεύτητες επιδρομές αλλοεθνών.

Εάν, λοιπόν, ούτε η ελληνική γλώσσα, ούτε η θρησκεία, ούτε τα ήθη και έθιμα, ούτε οι μαρτυρίες των αρχαίων ιστορικών στάθηκαν ικανά να πείσουν τους δύσπιστους για την ελληνική καταγωγή και την εθνικότητα των Μακεδόνων, παραμένει αναμφισβήτητο το γεγονός, ότι στην πολυκύμαντη ιστορία τριάντα και πλέον αιώνων, η εθνική συνείδηση των Μακεδόνων επιβεβαίωσε περίτρανα τις μαρτυρίες των αρχαίων ιστορικών.

Η ελληνικότατη πατρίδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου «**Μακεδονία**», κάτω από τη ρωμαϊκή επικυριαρχία, αναπόφευκτα μετέβαλε φυσιογνωμία, δεν έπαυσε όμως ποτέ να αποτελεί ελληνικότατο προπύργιο για ολόκληρη τη Βαλκανική Χερσόνησο, κατά τις πολλαπλές επιδρομές των ποικιλωνύμων βαρβάρων της Ανατολής και του Βορρά, καθώς επίσης και λαμπρός φάρος του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού, με νέο πλέον σύμβολο, τον Μεγαλομάρτυρα και πολιούχο της συμπρωτεύουσας Θεσσαλονίκης «**Δημήτριο τον Μυροβλύτη**».

Η Μακεδονία, εδώ και τρεις και πλέον χιλιάδες χρόνια, είναι μία και ελληνική, «**εν λίθοις φθεγγομένοις και μνημείοις σωζομένοις**», διαλαλούσα την ιστορική αλήθεια. Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να βεβηλώσει την ιστορία της και την αιματοποτισμένη γη της. Πολύ δε περισσότερο να αμφισβητήσει και να σφετεριστεί την ταυτότητα των Μακεδόνων ως Ελλήνων, ούτε είναι δυνατόν να αποτελέσει αυτή αντικείμενο διαπραγματεύσεως ή συμβιβασμού.

Κάθε φορά, όμως, που ανακινείται το λεγόμενο «**Μακεδονικό Ζήτημα**» από τα Σκόπια ή και από αλλότρια διεθνή κέντρα επισήμως ή ανεπισήμως, η αντίδρασή μας είναι υποτονική μέχρι ανύπαρκτη. Έτσι, οι σφετεριστές ξένων δικαιωμάτων και οι κάπηλοι ξένων αγώνων, παρουσιάζονται ως νόμιμοι κληρονόμοι και φυσικοί συνεχιστές του αρχαίου Μακεδονικού κράτους του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Το πρόβλημα, μάλι-

στα, επιτείνεται και καθίσταται οξύτερο στον ευπαθή χώρο του «**αποδήμου ελληνισμού**», όπου η Σκοπιανή προπαγάνδα διεθνώς για «**Μακεδονικό κράτος**» και «**μακεδονική γλώσσα**» οργιάζει.

Με δημοσιεύσεις, με εκπομπές, με φυλλάδια και χάρτες προσπαθούν να εμπεδώσουν τη «**μακεδονική συνείδηση**», όχι μόνο στους Σκοπιανούς, αλλά και στους Έλληνες. Προχώρησαν μάλιστα ακόμη περαιτέρω, στην ανακήρυξη και **αυτοκεφάλου «Μακεδονικής εκκλησίας»**. Οι αυθαιρεσίες, αυτές, όπως είναι αυτονόητο, μας παροξύνουν ως Έλληνες. Παραγνωρίζουν, όμως, ότι η Ορθόδοξος Χριστιανική Εκκλησία είναι καθολική, υπερεθνική και οικουμενική. Αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους χωρίς διακρίσεις. Ευλογεί όλα τα έθνη και υπηρετεί τις πνευματικές τους ανάγκες χωρίς φυλετικές διακρίσεις. Διακονεί υπεράνω εθνοτήτων και φυλετισμού με τιμιότητα και αγάπη.

Θα πρέπει δε να επισημάνουμε ιδιαίτερος, ότι η «**Μακεδονία**» και οι «**Μακεδόνες**» καθόλη την ιστορική διαχρονική διαδρομή ήταν άγνωστοι σαν ξεχωριστό κράτος και σαν ιδιαίτερη εθνότητα. Ήταν μια επαρχία της ελληνικής μας πατρίδος, που την κατοικούσαν Έλληνες Μακεδόνες, όπως ήταν οι υπόλοιπες επαρχίες.

Εξάλλου, και η «Αγία Γραφή» (Παλαιά και Καινή Διαθήκη βροτοφωνάζει: «Ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν Έλληνας από τη Μακεδονία και η Μακεδονία είναι Ελληνική».

Επίσης, υπάρχουν οι μαρτυρικές καταθέσεις των δημιουργών της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας και ιστορικών της αρχαιότητας (Ηροδότου, Πausανία, Στράβωνος κ. ά). για την ελληνικότητα της Μακεδονίας, καθώς και οι καταθέσεις των φιλοσόφων για τη γλωσσική και πολιτιστική παράδοση (Ευριπίδης, Αριστοτέλης κ. ά). Ο **Όμηρος**, μάλιστα, σαν αποδείξεις του ενιαίου των Ελλήνων χρησιμοποιεί «το **όμαιμον** (ίδια καταγωγή), το **ομόγλωσσον** (ίδια γλώσσα), και το **ομόθησκον** (ίδια θρησκεία)». Και τα τρία αυτά στοιχεία συνυπάρχουν στον Μακεδονικό Λαό.

Στις ανωτέρω μαρτυρίες θα πρέπει να προστεθεί και η μαρτυρία της αρχαιολογικής σκαπάνης, που είναι η σημαντικότερη απόδειξη, και η οποία βάζει τη σφραγίδα της εγκυρότητας σε όλα τα προηγούμενα επιχειρήματα και με τη σειρά της φωνάζει και αυτή: «**Οι Μακεδόνες είναι Έλληνες**». Οι ανασκαφές που έγιναν στις Αιγές, στην Πέλλα και στη Θεσσαλονίκη, πρωτεύουσες της αρχαίας Μακεδονίας, είναι γεμάτες από ελληνικά ευρήματα. Στα τρία δε θέατρα που ανακαλύφθηκαν στη Μακε-

δονία (στο Δίο, στη Βεργίνα και στους Φιλίππους), διδάσκονταν αρχαίες τραγωδίες στη μητρική γλώσσα των Μακεδόνων, την ελληνική.

Επιπλέον, θα πρέπει να τονιστεί, ότι οι Σλάβοι της Βαλκανικής Χερσονήσου, από τότε που εμφανίστηκαν στην ιστορία τον 7^ο μ.Χ. αιώνα, ουδέποτε χρησιμοποίησαν το όνομα «**Μακεδονία**», ούτε καν σαν γεωγραφικό προσδιοριστικό όρο. Για πρώτη φορά μνημονεύουν το όνομα «**Μακεδονία**» κατά την εθνική τους αφύπνιση τον 19^ο μ.Χ. αιώνα, για λόγους καθαρώς συγκυριακών πολιτικών σκοπιμοτήτων και επιδιώξεων.

Για την ελληνικότητα της αρχαίας Μακεδονίας δεν ευσταθεί οποιαδήποτε αμφισβήτηση. Διότι, όπως προαναφέραμε, την επισφραγίζουν η δωρίζουσα γλώσσα των κατοίκων, τα ελληνικά ήθη και έθιμα, οι επιγραφές, η ταυτότητα της θρησκείας και της μυθολογίας, οι μαρτυρίες των αρχαίων συγγραφέων, τα τοπωνύμια και τα κύρια ονόματα των κατοίκων και, τέλος, οι στενές σχέσεις των Μακεδόνων με τους άλλους Έλληνες, κατά τους ιστορικούς χρόνους.

Το θέμα είναι ότι τα έθνη δημιουργούνται ιστορικά και όχι εφάπαξ συγκυριακά. Με την πάροδο, δηλαδή, των δεκαετιών δημιουργήθηκε ξεχωριστή εθνική συνείδηση στον λαό του κρατιδίου των Σκοπίων, με αποτέλεσμα να πιστεύουν εδώ και πάνω από εξήντα χρόνια, παραπλανητικά και πλαστογραφημένα, ότι είναι «**Μακεδόνες**».

Δημιουργήθηκε, δηλαδή, στους βορείους γείτονές μας, μια φενακισμένη εθνική συνείδηση, μια συνείδηση σε λάθος υπόβαθρο μεν, αλλά υπαρκτή. Αυτό το πρόβλημα έπρεπε να είχε αντιμετωπιστεί από την Ελλάδα ακόμη από το έτος 1950, άμεσα, και πριν ακόμη διογκωθεί επικινδύνως. Εξαιτίας των πιέσεων του **NATO**, το οποίο τότε υποστήριζε διακριτικά τον πρόεδρο **Τίτο**, λόγω των διαφοροποιήσεών του από την τότε Σοβιετική Ένωση, η Ελλάδα σιωπούσε και εθελοτυφλούσε. Στο σημείο, λοιπόν, αυτό η «**Ιστορία**» συναντά την «**πολιτική**». Στο συγκεκριμένο, λοιπόν, θέμα η **Ιστορία «βιάζεται» από την πολιτική και έχουμε έτσι το φαινόμενο της επιβολής μιας «πολιτικής ιστορίας» ως «αληθινής ιστορίας»**. Διότι, αυτοί που ελέγχουν το παρόν, όρισαν και το παρελθόν και δημιουργούν και το μέλλον κατά τα πρότυπα και τις ιδέες τους. Έχει εδραιωθεί, δηλαδή, για τα καλά ο φοβερός μηχανισμός του ελέγχου του παρελθόντος. Την ιστορία, σήμερα τη γράφουν οι νικητές των ιδεολογικών, κοινωνικών και οικονομικών μαχών της ειρήνης, σε βάρος των νικητών του πολέμου.

Έτσι, αυτό που απομένει σήμερα, πέρα από την πολιτική λύση που δεν πρέπει να καθυστερήσει, είναι και η γνώση ιστορικών, αρχαιολογικών και γεωγραφικών επιχειρημάτων και η αντικειμενική ενημέρωση όχι μόνον της παγκόσμιας κοινής γνώμης, αλλά και κάθε καλόπιστου ξένου πολίτη που ενδιαφέρεται για το θέμα αυτό. Και γιαυτό ευθύνη δεν φέρουν αποκλειστικώς και μόνον οι εκάστοτε ιθύνοντες του Υπουργείου Εξωτερικών, αλλά και ο κάθε πολίτης στο μέτρο του εφικτού, που δεν θέλει να είναι απλός (τηλε)θεατής, αλλά ενεργός πολίτης.

Το «**Σκοπιανό**» με τη μορφή την οποία πήρε μετά το 1991, δεν είναι η κατασκευή του Τίτο, που δεν υπήρχε πια, αλλά εθνικιστικών κύκλων, οι οποίοι δρούσαν στις Η.Π.Α., στον Καναδά και στην Αυστραλία. Σήμερα είναι μέρος της αμερικανικής πολιτικής, η οποία επιζητά να δημιουργήσει «**κράτη αθύρματα**», συνεπικουρούμενη από τη «**συγκολλημένη**» και όχι «**ενωμένη**» «**Ευρωπαϊκή Ένωση**», αλλά και από τη **Ρωσία**, που έχει βαθύτατους λόγους να επιζητά την υπονόμευση της Ελλάδος.

Δυστυχώς, οι δικοί μας πολιτικοί υπήρξαν μέγιστοι στα κομματικά αλλά μικρότατοι στα εθνικά ζητήματα, διότι υποδαύλιζαν για ψηφοθηρικούς λόγους την εθνική ευαισθησία του λαού, που κατέβαινε στα θυελλώδη συλλαλητήρια, για να στηρίξει τάχα την ελληνική διπλωματία.

Στη διεθνή πολιτική, όμως, δεν υπάρχουν φιλίες, αλλά μόνο συμφέροντα. Κάκιστα, λοιπόν, το «**Ελληνικό Κράτος**» παίρνει θέση αμυνομένου, όποτε προκύπτει θέμα «**Ελληνικότητας**» της Μακεδονίας, ενώ, όπως προαναφέραμε, υπάρχουν ατράνταχτα και αδιάσειστα ιστορικά επιχειρήματα υπέρ των απόψεών μας. Δεν είναι μόνον τα ιστορικά ευρήματα της Πέλλας ή τα εντυπωσιακά αρχαιολογικά ευρήματα της Βεργίνας και του τύμβου Καστά. Η επίθεση είναι πάντοτε η καλύτερη άμυνα.

Επισημαίνεται ιδιαίτερος ότι «**οι αρχαίοι Μακεδόνες**», «**ο μακεδονικός λαός**», υπήρξαν «**Έλληνες**». Ελληνική καταγωγή, ελληνικός πολιτισμός και ελληνική ιστορία 4.000 χρόνων. Διαρκής υπήρξε η ελληνική παρουσία στον μακεδονικό χώρο, ο οποίος αποτέλεσε το σταθερό βόρειο σύνορο του Ελληνισμού. Είναι η Μακεδονία η ιερή ελληνική παρακαταθήκη, τα άγια των αγίων, τα ιερά και τα όσια της φυλής μας. Είναι ένα κομμάτι τόσο ελληνικό, όσο και τα υπόλοιπα γεωγραφικά διαμερίσματα της χώρας μας.

Δεν είναι, συνεπώς, εθνικιστική έξαρση ή άρνηση της αναγνώρισης των Σκοπίων με το όνομα «**Βόρεια Μακεδονία**». Απεναντίας, οι λαοί έχουν ιερά υποχρέωση και εθνικό καθήκον να υπερασπίζονται τις ρίζες

τους, το παρελθόν τους, την ιστορία τους, τον πολιτισμό τους και τα γεωγραφικά όρια του χώρου όπου κατοικούν.

Εξάλλου, η έννοια της πατρίδας, η οποία δεν ταυτίζεται μόνο με τα γεωγραφικά σύνορα μιας χώρας, είναι μια έννοια με διαστάσεις στον χώρο και στον χρόνο. Έτσι, η λέξη «Μακεδονία» ανήκει αποκλειστικά στον Ελληνισμό. Είναι οι «Θερμοπύλες» μας.

Κανένας, λοιπόν, ποτέ δεν θα μας συγχωρέσει στο μέλλον αυτή την εκχώρηση-αλλοτριώση του ονόματος της «Μακεδονίας», όπως ακριβώς ποτέ δεν πετούν «τα ιερά και τα όσια της φυλής». Και η ευθύνη μας έναντι των μελλοντικών γενεών θα είναι καταλυτική, διότι τα ονόματα είναι ο τύπος και η ουσία των πραγμάτων. Θα είμαστε, ασφαλώς, οι πρώτοι στον κόσμο, που θα έχουμε αρνηθεί και αλλοτριώσει το σημαντικότερο μέρος της εθνικής μας ιστορίας.

Οπωσδήποτε δε, άγνοια για το πόσο Έλληνες ήταν οι αρχαίοι Μακεδόνες και πόσο ελληνική είναι η Μακεδονία, της οποίας οι Σκοπιανοί σφετερίζονται το παρελθόν και τα εθνικά σύμβολα, δεν είναι δυνατόν να συγχωρεθεί. Επίσης, ως ιστορική παρακμή θεωρείται και η άρνηση μιας ιστορίας 4.000 χρόνων και μιας λαμπρής και ένδοξης πορείας στον χώρο και στον χρόνο. Δυστυχώς σήμερα, καθημερινά δεχόμαστε ως λαός ταπεινώσεις, τόσο από συμμάχους μας όσο και από εταίρους μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και το χειρότερο είναι, ότι είμαστε μόνοι στον αγώνα και στην αγωνία μας. Και γιαυτό δεν μπορεί να φταίνε μόνον οι άλλοι.

Επιβάλλεται, λοιπόν, εθνική αφύπνιση και ενότητα απέναντι στην αδήριτη ιστορική νομοτέλεια, για να μην χρειαστεί ο ιστορικός του μέλλοντος να αναγράψει κάποτε στη σφραγίδα της ιστορίας:

«Ην μὲν ποτε Ελλάς, γένος δε Έλληνες».

Είναι καιρός, πλέον, τα απαράγραπτα δίκαια των Ελλήνων να γίνουν γνωστά σε ολόκληρο τον κόσμο και σεβαστά από τους «καλούς» γείτονές μας.

Με τη μελέτη, λοιπόν, της ιστορίας της Μακεδονίας δια μέσου των αιώνων, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, καταδεικνύεται, ότι η Μακεδονία είναι Ελληνική και οι Μακεδόνες είναι Έλληνες. Έτσι, η Σκοπιανή προπαγάνδα διαπράττει μέγα ιστορικό έγκλημα, με το να προσπαθεί επιμόνως να οικειοποιηθεί το όνομα «Μακεδονία» και να παρουσιάσει τους Μακεδόνες σαν έθνος ξεχωριστό και όχι ελληνικό.

Αυτό, όμως, θα το κρίνει μόνον ο πανδαμάτωρ χρόνος, ο οποίος μπροστά του έχει άγραφες τις επόμενες σελίδες της Ιστορίας, η οποία

πολλές φορές έχει περίεργη εκδικητική και τιμωρό πράγματι διάθεση, όταν οι άφρονες, περιφρονούν τα διδάγματά της, ασπαζόμενοι τις θεωρίες των συγχρόνων δήθεν «κοσμοδιορθωτών», σε βάρος της φυσικής και ιστορικής ανακύκλησης και της επιβολής των ακατανίκητων νόμων.

Ευχή όλων των απλών ανθρώπων της οικουμένης, είναι να τις καλύψουν με έργα ειρήνης, δικαιοσύνης, συνεργασίας και αμοιβαίας φιλίας. Έχει χυθεί και χύνεται αδικαιολόγητα αρκετό αίμα. Φτάνει πια. Δεν αντέχει η Παγκόσμια Κοινότητα άλλους καταστροφικούς και ολέθριους πολέμους. Όπως δε γράφει ο Ρήγας Φεραίος στα «δίκαια του ανθρώπου»: «Άρθρο 6.- Η ελευθερία είναι εκείνη η δύναμις οπού έχει ο άνθρωπος εις το να κάμει όλον εκείνο, οπού δεν βλάπτει εις τα δίκαια των γειτόνων του. Αυτή έχει ως θεμέλιον την Φύσιν, διότι φυσικά αγαπώμεν να είμεθα ελεύθεροι· έχει ως κανόνα την δικαιοσύνην, διατί η δικαία ελευθερία είναι καλή· έχει ως φύλακα τον Νόμον, διατί αυτός προσδιορίζει, έως πού πρέπει να είμεθα ελεύθεροι. Το ηθικόν σύνορον της ελευθερίας είναι τούτο το ρητόν: Μην κάμνεις εις τον άλλον εκείνο οπού δεν θέλεις να σε κάμουν».

Κατόπιν όλων των προπαρατεθέντων ιστορικών και λοιπών στοιχείων, οποιοδήποτε όνομα και αν πάρει το κρατίδιο των Σκοπίων, οι κάτοικοί του δεν μπορούν να ονομάζονται Μακεδόνες, διότι, κατά τον πατέρα της ιστορίας Ηρόδοτο, οι Μακεδόνες αποτελούν τον πρωταρχικό πυρήνα του Ελληνικού Έθνους. Υπήρξαν ένα ελληνοπρεπέστατο φύλο, από απόψεως καταγωγής, νοοτροπίας, πολιτισμού κτλ. Όπως δε γράφει ο Μακεδόνας καθηγητής Αντ. Κεραμόπουλος: «Η Ελλάς αναπνέει δια των πνευμόνων της Μακεδονίας. Όταν η Μακεδονία είναι ελεύθερη και η λοιπή Ελλάδα είναι ελεύθερη».-

Η) ΤΑ ΑΣΤΡΙΚΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τα εμβλήματα, τα σύμβολα και οι θυρεοί είναι μια παλιά ιστορία. Από τα πανάρχαια ακόμη χρόνια, μέχρι και σήμερα τα κράτη, οι βασιλιάδες και οι μεγάλοι οίκοι, τα χρησιμοποιούσαν και τα χρησιμοποιούν για εθνικούς, θρησκευτικούς και κοινωνικούς σκοπούς και λόγους.

Ένα από τα μεγαλύτερα και από τα πιο ιστορικά και φημισμένα σύμβολα στην ιστορία της Ελλάδος, είναι το σύμβολο «Ο Ήλιος της

Βεργίνας», ο ήλιος του Περδίκκα, ιδρυτού της Μακεδονικής δυναστείας και του Μακεδονικού κράτους στα ιστορικά χρόνια. Είναι ένα αρχαίο Ελληνικό σύμβολο, που απεικονίζεται σε διάφορα αρχαιολογικά ευρήματα, όπως αγγεία και νομίσματα.

Έγινε, όμως ευρέως γνωστό, λόγω της απεικόνισής του στη χρυσή λάρνακα, που βρέθηκε στον βασιλικό τάφο του Φιλίππου Β΄ από τον αρχαιολόγο Μανόλη Ανδρόνικο, κατά τις ανασκαφές του 1977 στον αρχαιολογικό χώρο της «**Βεργίνας**» στη Μακεδονία, από την οποία πήρε και το όνομά του. Ο τάφος αυτός αποδίδεται στη Μακεδονική Βασιλική δυναστεία του Φιλίππου Β΄ και του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ο Ήλιος αυτός χρησιμοποιείται στην Ελλάδα ως σύμβολο της Μακεδονίας, καθώς και σε επιμέρους διοικητικές διαιρέσεις της. Διακρίνονται καθαρά οι 16 ακτίνες και ο ρόδακας.

Χωρίς ιστορική βάση μερικοί το ονομάζουν και άστρο. Αγνοούν, προφανώς, την ιστορία και ειδικότερα τον Ηρόδοτο, που είναι πολύ σαφής. Με το έργο του, διέσωσε και την παράδοση με βάση την οποία καθιερώθηκε ο «**Ήλιος της Βεργίνας**» ως σύμβολο της βασιλικής δυναστείας των Μακεδόνων. Σχηματικά δεν μπορεί καταρχήν να είναι άστρο, διότι τα άστρα τόσο στην αγιογραφία και στη λαογραφία των Χριστουγέννων, αλλά και στα λαϊκά κεντήματα των γυναικών κτλ. ζωγραφίζονται σαν πεντάλφα με κάποιες ακτίνες ή χωρίς ακτίνες. Το σχήμα τους με τις 16 ακτίνες γύρω από ένα κύκλο, δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας.

Έτσι, συνήθως, παριστάνεται μέχρι και σήμερα ο ήλιος. Το σχήμα αυτό του ήλιου, το οποίο διάλεξαν για έμβλημα οι Μακεδόνες βασιλείς για το κράτος τους, δεν είναι τυχαίο. Είναι θρησκευτικό, εθνικό και πολιτικό σύμβολο και ανάγεται γύρω στα 750 π.Χ., όταν ο Περδίκκας από το Άργος, ίδρυσε το κράτος των Μακεδόνων. Ήταν η εποχή της λατρείας του ήλιου στην περιοχή αυτή, αλλά και σε πολλά μέρη του κόσμου, όταν ακόμη τα ουράνια φαινόμενα και τα αστρικά σύμβολα, λατρεύονταν σαν θεοί.

Τέτοια σύμβολα βρίσκουμε παντού στον χώρο της περιοχής, στα νομίσματα και αλλού. Στην περιοχή του νομού Καβάλας υπάρχει σχηματοποιημένος ήλιος από την εποχή εκείνη. Επίσης, κατά τη μυθολογία ο Ορφέας ανέβαινε στο όρος Παγγαίο για να δει και να λατρέψει τον ήλιο. Παιονικά ο ήλιος παριστάνεται σαν κύκλος, μέσα στον οποίο εγγράφεται μικρός ομόκεντρος κύκλος. Πολλά δε αρχαία νομίσματα των φυλών που κατοικούσαν στην περιοχή του Παγγαίου, είναι στολισμένα με το σύμβολο-

λο του ήλιου με τους δύο κύκλους. Σε παλιές παραστάσεις ή και νομίσματα το μισοφέγγαρο και το άστρο, εικονίζονται μαζί με την παράσταση της θεάς Αρτέμιδος, της Κυβέλης κ. ά., για να θυμίζουν τη λατρεία των ουρανίων αυτών σωμάτων πριν από τις Θεές αυτές.

Ο ήλιος της Μακεδονίας των αρχαίων Μακεδόνων και του βασιλικού τους οίκου, δεν διαφέρει πολύ από τον ήλιο των Παιόνων, αφού στη βάση τους παραμένει ο κύκλος. Οι Μακεδόνες έδωσαν, όμως, συμμετρία στις ακτίνες του, που ήταν 16 συνολικά, οκτώ μεγάλες και οκτώ μικρές και φτιαγμένες από πολύτιμα υλικά, παρουσιάζουν ένα κομψοτέχνημα, αντάξιο να κοσμήι τη λάρνακα του Φιλίππου του Β΄ και να είναι έμβλημα ενός στρατηλάτη και εκπολιτιστή, σαν τον Μέγα Αλέξανδρο και τους άλλους διαπρεπείς άνδρες της αρχαίας Μακεδονίας.

Η περίοπτη θέση και το μεγάλο σχήμα του δεκαεξάκτινου «**Ήλιου της Βεργίνας**», επάνω στη χρυσή λάρνακα του βασιλικού τάφου του Φιλίππου, δεν αποτελεί μια απλή διακόσμηση, αλλά ασφαλώς είναι ένα βασιλικό-θεϊκό σύμβολο. Το σύμβολο αυτό είναι επάνω στη λάρνακα βασιλιά μιας οινοπαραγωγικής χώρας, λατρευτών του Διονύσου, ενός λαού αμπελοκαλλιεργητών, των Φρύγων, αλλά και το γεγονός ότι και ο βασιλιάς Φίλιππος Β΄ και η σύζυγός του Ολυμπιάδα, την οποία γνώρισε στα Βακχικά όργια, ήταν Διονυσιαστές.

Ο δεκαεξάκτινος, λοιπόν, «**Ήλιος της Βεργίνας**» είναι βασιλικό σύμβολο του Φιλίππου και θρησκευτικό του Διονύσου, προστάτου των οινοπαραγωγών και διονυσιαστών οπαδών του. Η επιλογή του, από τα τόσα πολλά και ποικίλα σύμβολα του Διονύσου, δεν ήταν τυχαία, διότι αυτός υποδήλωνε και τις 16 μακεδονικές επαρχίες, τις οποίες μόνον ο Φίλιππος Β΄ κατόρθωσε να συνενώσει σε ενιαίο κυρίαρχο κράτος.

Η σημασία του συμβόλου δεν έχει αποσαφηνιστεί πλήρως. Διάφορες εκδοχές των αρχαιολόγων είναι ότι ήταν ηλιακό σύμβολο, σύμβολο της Μακεδονίας με τις 16 επαρχίες, έμβλημα της Αργεαδικής δυναστείας του Φιλίππου, ένα θρησκευτικό σύμβολο που αναπαριστά τους 12 Θεούς του Ολύμπου, ή ένα διακοσμητικό σχέδιο. Διάφοροι «Ήλιοι» παρουσιάζονται συχνά σε Μακεδονικά και Ελληνικά νομίσματα και σε ασπίδες, αλλά και σε ευρήματα από τον ευρύτερο Ελληνικό κόσμο ήδη από τον 6^ο π.Χ.αίωνα. Μέχρι το 1977 θεωρείτο απλώς διακοσμητικό στοιχείο. Έπειτα, όμως, από την ανακάλυψη του Μανόλη Ανδρόνικου, το σύμβολο άρχισε να συσχετίζεται με τους αρχαίους Μακεδόνες, οι οποίοι το χρησιμο-

ποίησαν ως σύμβολο της δυναστείας των Αργεαδών στο βασίλειο της Μακεδονίας.

Είναι, πάντως, τραγική ειρωνεία για τους σημερινούς σφετεριστές του δεκαεξάκτινου «**Ήλιου της Βεργίνας**», του λαμπρού συμβόλου των 16 επαρχιών της Μακεδονίας επί Φιλίππου, ότι δικαιολογημένα αυτό δεν περιλαμβάνει τη δεκάτη εβδόμη ακτίνα της τελευταίας Μακεδονικής επαρχίας των αρχαίων συμμάχων των Τρώων και εχθρών της Μακεδονίας επί Φιλίππου και Μεγάλου Αλεξάνδρου, των «**Παιόνων**», οι οποίοι πολύ αργότερα και μόνο με τη βία υποτάχθηκαν στους Μακεδόνες από τον Βασιλιά Λυσίμαχο το έτος 284 π.Χ.

Ο ήλιος, λοιπόν, του Περδίκκα, όπως προαναφέραμε, είναι ένα σύμβολο θρησκευτικό, εθνικό και πολιτιστικό των αρχαίων Μακεδόνων και αναφέρεται στη θρησκεία και το έθνος τους. Και μόνο αυτό, είναι αρκετό να ανατρέψει όλα τα επιχειρήματα του κράτους των Σκοπίων και να καταδείξει την ελληνικότητα της Μακεδονίας, ένα έμβλημα πολιτισμού από το 750 περίπου π.Χ., χίλια δηλαδή χρόνια, πριν φανούν στη Βαλκανική χερσόνησο οι Σλάβοι. Έτσι, λοιπόν, πρέπει να αναφέρεται και να χρησιμοποιείται σαν «**Ήλιος της Βεργίνας**».-

Θ) ΟΙ ΕΠΑΡΧΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Το όνομα «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**» αναφέρεται το πρώτον από τον πατέρα της Ιστορίας Ηρόδοτο και έχει ρίζα γνήσια ελληνική (μακεδνός= μακρύς, υψηλός / μήκος στη δωρική διάλεκτο μάκος). Ο μεταγενέστερος Στέφανος Βυζάντιος γράφει ότι πήρε το όνομα από τον μυθικό γενάρχη των Μακεδόνων, γιό του Δία και της Θυίας ή Αιθρίας, θυγατέρας του Δευκαλίωνα, που ήταν ο **Μακεδνός**.

Ο Ηρόδοτος γράφει ότι το «**Μακεδονικό Γένος**» ήταν φύλο δωρικό, το οποίο κατοίκησε στις υπώρειες της Πίνδου, όταν έφυγε από την Εστιώτιδα της Θεσσαλίας. Το όνομα «**Μακεδών**» σχηματίστηκε όπως το «**Μυρμηδών**». Παράλληλα σχηματίστηκαν και το θηλυκό «**Μακεδονίτισσα**», το ρήμα «**μακεδονίζω**», και τα επίθετα «**Μακεδονίς**» και «**Μακεδονίτις**». Επομένως η λέξη «**Μακεδονία**» είναι αρχαιοελληνικής ρίζας και δεν υπάρχει περιθώριο συζητήσεως επ' αυτού. Η Μακεδονία χωριζόταν τότε σε διάφορες περιοχές ή επαρχίες.

Κατά την περίοδο της ακμής του «Μακεδονικού Κράτους» αναφέρονται οι εξής περιοχές ή επαρχίες με τις κυριότερες πόλεις:

1) ΑΛΜΩΠΙΑ: Κατελάμβανε το τμήμα της Κεντρικής Μακεδονίας, νοτίως του όρους Βόρα, όπου περίπου βρίσκεται και η σημερινή επαρχία της Αλμωπίας (Καρατζόβα) του νομού Πέλλας. Το όνομά της πήρε από τους αρχαιότερους κατοίκους της, τους Άλμωπες. Αρχαίες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Άψαλος, Άλωρος, Όρμα και Εύρωπος. Στη Βυζαντινή εποχή η περιοχή λεγόταν Χώρα των Μογλενών.

2) ΒΙΣΑΛΤΙΑ: Ήταν το δυτικότερο τμήμα της Ανατολικής Μακεδονίας και έφτανε μέχρι το όρος Βερτίσκο και τον ποταμό Στρυμόνα, όπου περίπου η σημερινή επαρχία Βισαλτίας (Νιγρίτας) του νομού Σερρών. Περιελάμβανε περιοχές της επαρχίας Λαγκαδά και της Νιγρίτας. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Άργιλος, Κερδύλλια, Όσσα, Βέργα, Ευπορία, Καλλίτερα και Ορθαγόρεια.

3) ΒΟΤΤΙΑΙΑ: Ήταν τμήμα της Κεντρικής Μακεδονίας, ανατολικά της Πίνδου και της Ημαθίας και δυτικώς του Αξιού ποταμού, δηλαδή το δυτικό τμήμα της σημερινής επαρχίας Θεσσαλονίκης και μέρος του νομού Κιλκίς. Η σημερινή επαρχία Γιαννιτσών περίπου. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Πέλλα, που ήταν και η πρωτεύουσα της Μακεδονίας, Ίχλαι, Άλωρος, Κύρρος, Αμυδών, Ειδομένη, Εύρωπος, Γορτυνία, Αταλάντη και Αίνεια.

4) ΕΛΙΜΕΙΑ: Βρισκόταν στο νοτιοδυτικό άκρο της Μακεδονίας, ανατολικά της Πίνδου και βορείως των Καμβουνίων και του Τιταρίου όρους. Οριζόταν, δηλαδή, προς δυσμάς από την Ήπειρο και προς νότον από τη Θεσσαλία, περίπου στη θέση του σημερινού νομού Γρεβενών και της επαρχίας Βοΐου (Σιατίστης) του νομού Κοζάνης. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Ελίμεια, Αιανή, Εράτυρα, Κέρτος, Φυλακαί και Τύρισα.

5) ΕΟΡΔΑΙΑ: Βρισκόταν στη Δυτική Μακεδονία, δυτικά του Βερμίου όρους, με όρια μεγαλύτερα της σημερινής επαρχίας Εορδαίας (Πτολεμαΐδας) του νομού Κοζάνης. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Εορδαία, Πτολεμαΐδα, Άρνισσα και Βεγόρα.

6) ΗΛΩΝΙΣ: Η ανατολικότερη και πλούσια περιοχή της Μακεδονίας. Μεταξύ των ποταμών Στρυμόνα και Νέστου, οριζόταν προς βορράν από το Μενοίκιο όρος, προς νότον από το Αιγαίο Πέλαγος και περιελάμβανε την περιοχή Παγγαίου και Θάσου του σημερινού νομού Καβάλας, αλλά

και μέρος των νομών Δράμας και Σερρών. Περιοχή παράλιος, μεταξύ Στρυμόνα και Νέστου. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Φίλιπποι, Δράβισκος (Δράμα), Αμφίπολη (Εννέα Οδοί), Ηϊών, Μύρκινος, Οισώμη, Απολλωνία, Δάτον, Πέργαμος και Νεάπολη (Καβάλα).

Στην επαρχία αυτή, εκτός από τους Ήδωνες, που ήταν εγκατεστημένοι ως αρχαιότεροι κάτοικοι, ήρθαν ένα διάστημα και οι Πίερες, που έκτισαν τη Μεθώνη, ομώνυμη της Πιετικής Μεθώνης. Η περιοχή του Παγγαίου, ήταν η πλουσιότερη σε μεταλλεύματα και κυρίως σε χρυσό και μία από τις αρχαιότερες εστίες λατρείας των Θεών Απόλλωνα, Διονύσου και του μυθικού Ορφέα.

7) ΗΜΑΘΙΑ: Ήταν τμήμα της Κεντρικής Μακεδονίας, ανατολικά του Βερμίου όρους, μεταξύ των ποταμών Αλιάκμονα και Λουδία. Κατελάμβανε την θέση του σημερινού νομού Ημαθίας (Βεροίας και Ναούσης) και μέρος του νομού Πέλλας (επαρχία Έδεσσας). Υπήρξε ο πυρήνας του Μακεδονικού Βασιλείου, το οποίο άλλωστε επί βασιλείως Περδίκκα Α΄ ονομαζόταν Βασίλειο Ημαθίας. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Έδεσσα (Αιγές), Βέροια, Κίτιο (ίσως η σημερινή Νάουσα) και Τύρισα.

8) ΚΡΗΣΤΩΝΙΑ: Ήταν τμήμα του σημερινού νομού Κιλκίς και της επαρχίας Λαγκαδά, μεταξύ Μυγδονίας και Βισαλτίας. Περιελάμβανε τμήματα των σημερινών περιοχών Κιλκίς, Δοϊράνης και Λαγκαδά. Οι κάτοικοί της ήταν παλαιότερα εγκατεστημένοι στη Χαλκιδική, κοντά στην ονομαστή Όλυνθο και στη χερσόνησο του Άθω. Κυριότερη πόλη αναφέρεται η Κρηστών.

9) ΛΥΓΚΗΣΤΙΣ: Ήταν τμήμα της Δυτικής Μακεδονίας, μεταξύ της λίμνης Λυχνίτιδας (Αχρίδος) και του όρους Βόρα, στον σημερινό νομό Φλώρινας. Ο πατέρας της Γεωγραφίας Στράβων αναφέρει ότι πριν η περιοχή αυτή υπαχθεί στο Μακεδονικό Βασίλειο, ήταν κράτος ανεξάρτητο και η καταγωγή τους ήταν από τους Βακχιάδες της Κορίνθου. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Ηράκλεια (Άγιος Παντελεήμων) που την έκτισε ο Φίλιππος, Βεύη και Κέλλη.

10) ΜΥΓΔΟΝΙΑ: Ήταν η σημερινή επαρχία της Θεσσαλονίκης και του Λαγκαδά και μέρος των νομών Κιλκίς και Χαλκιδικής, μέχρι τις λίμνες Άγιος Βασίλειος και Βόλβη. Το όνομα προέρχεται από τον μυθικό Μύγδωνα, γιο του θεού Άρη και της νύμφης Καλλιόπης. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Θέρμη (μετέπειτα Θεσσαλονίκη),

Απολλωνία, Αρέθουσα, Άσηρος, Ράκηλος, Τίρσαι, Σίνδος, Ξυλόπολη, Βόλβη και Αντιγόνεια.

11) ΟΔΟΜΑΝΤΙΚΗ: Βρισκόταν στην Ανατολική Μακεδονία, μεταξύ του ποταμού Στρυμόνα και του Νέστου, τμήμα των σημερινών νομών Δράμας, Καβάλας και Σερρών. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Σκοτούσα, Σίρις (Σέρρες) και Βέργα.

12) ΟΡΕΣΤΙΣ: Ήταν τμήμα της Δυτικής Μακεδονίας, όπου ο σημερινός νομός Καστοριάς με όλα τα Κορέστια. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Άργος Ορεστικό, Αρμονία και Κέλετρο (Καστοριά).

13) ΠΕΛΑΓΟΝΙΑ: Ήταν το Βορειοδυτικό τμήμα της Μακεδονίας, που κατέχεται σήμερα από τα Σκόπια. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Στόβοι, Πισσαίο, Αλκομεναί, Στύβαρα, Βρυάτιο και μεταγενέστερα το Μοναστήρι (Μπίτολα).

14) ΠΙΕΡΙΑ: Ήταν η νοτιότερη Μακεδονική επαρχία, όπου σήμερα ο ομώνυμος νομός Πιερίας (Κατερίνης). Περιοχή πλούσια και πυκνοκατοικημένη. Περίφημη για τα ιερά της. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Μεθώνη, Πύδνα, Δίον, Αγασαί, Βάλλα, Αιγίνιο, και Λείβηθρο (ίσως το Λιτόχωρο).

15) ΣΙΝΤΙΚΗ: Ήταν τμήμα της Ανατολικής και μέρος της Κεντρικής Μακεδονίας, όπου σήμερα η επαρχία Σιντικής-Σιδηροκάστρου του νομού Σερρών. Προς δυσμάς της Οδομαντικής και της Ορβηλίας, προς βορράν της Βισαλτίας και Κρηστωνίας και προς ανατολάς της Παιονίας. Περιελάμβανε τη λίμνη Κερκινίτιδα (Αχινού) και το όρος Κερκίνη (Μπέλες). Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Ηράκλεια, Γάρησκος, Τρίστολο, Σιντία, Όσσα και Παρθενόπολη.

16) ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ: Ήταν όπου ο σημερινός νομός Χαλκιδικής με τις τρεις χερσονήσους της (Παλλήνης, Σιθωνίας και Άθω). Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Όλυνθος, Στάγειρα (πατρίδα του Αριστοτέλη), Άκανθος (Ιερισσός), Ποτίδαια, Μένδη, Σκιώνη, Τορώνη, Κισσός, Κασσανδρεία, Σερμύλη και Ουρανούπολη.

Σε αυτή αναφέρονται οι δύο κόλποι ο Τορωναίος ή της Κασσάνδρας και ο Σιγγιτικός ή της Σιθωνίας. Επίσης και τα βουνά Κισσός (Χορτιάτης) και Υψίζωνος (Χολομώντας). Ακόμη, ονομασίες σημερινών τουριστικών τοπωνυμίων, έχουν αρχαία προέλευση, όπως: Φλέγρη και Παλλήνη (τα αρχαιότερα ονόματα της χερσονήσου της Κασσάνδρας), Σερμύλη (όπου η σημερινή Ορμύλια), Παρθενόπολη (όπου ο σημερινός Παρθε-

νώνας), Ανθεμούς (όπου η σημερινή Γαλάτιστα), Άρνη (όπου η σημερινή Αρναία) κ.α.

17) ΠΑΙΟΝΙΑ: Ήταν η βορειότερη των Μακεδονικών επαρχιών, όπου σήμερα η λεγόμενη Σερβική Μακεδονία (Σκόπια) και η επαρχία Παιονίας (Γουμένισσα του νομού Κιλκίς. Σπουδαιότερες πόλεις στην περιοχή αυτή αναφέρονται: Αστραίο (μετέπειτα Τιβεριούπολη και Στρώμνιτσα), Άβυδος, Αλμάνια, Αμυδών, Δόβηρος (Δοϊράνη), Στόβοι, Ειδομένη, Στενά και Αντιγόνηα. Ήταν η τελευταία επαρχία της Μακεδονίας, η οποία υποτάχθηκε με τη βία το 284 π.Χ. από τον βασιλιά Λυσίμαχο, γιατί δικαιολογημένα δεν συμπεριλαμβάνεται ως δεκάτη εβδόμη ακτίνα του «**Ήλιου της Βεργίνας**».

Επισημαίνεται ότι όλες οι κατά τα ανωτέρω αναφερόμενες ονομασίες των τόπων και των πόλεων, είναι καθαρά ελληνικές. Οι περισσότερες, μάλιστα, ενώ έχουν ετυμολογία καθαρά ελληνική, δεν απαντούν στη Νότιο Ελλάδα. Είναι λέξεις γνήσιες Ελληνικές-Μακεδονικές. Πολλές δε είναι λέξεις Ελληνικές-Πελασγικές, δηλαδή λέξεις της αρχαίας Ελληνικής διαλέκτου.-

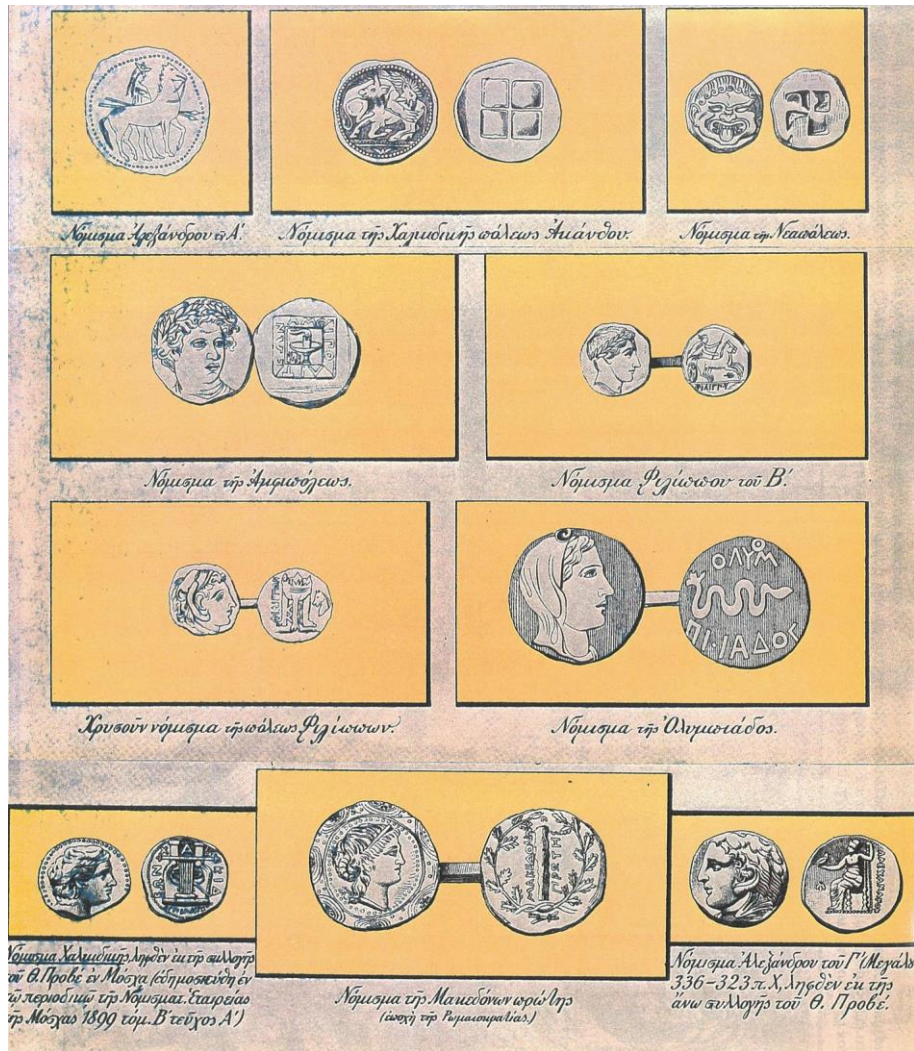
ΑΡΧΑΙΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΑΡΤΕΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΟΧΗ

„Ὅ ται λείψανα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος ἅ ὁ ἀρετὰ μαθησανοῦσι
 λάμψει.“ ἑυριστόης ἐν Ἀθηναίῳ στ. 774-776.

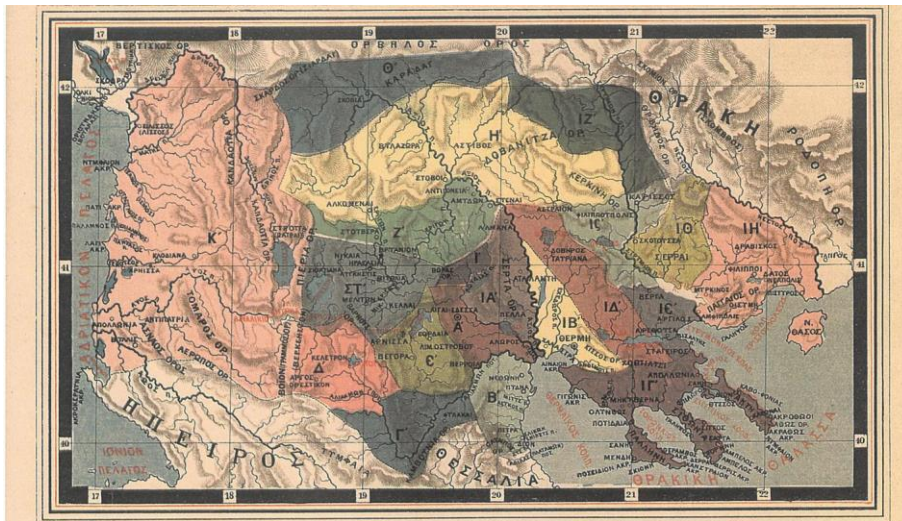
Οι Βασιλείς της αρχαίας Μακεδονί (Επιλοπνήθη υπό του εκ Μόσχας Ιωάν.Πετρώφ,
 Λειψία 1903).

Ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἀποτελεῖ ἀδιάφευστο ντοκουμέντο γιὰ τὴν ἐθνικότητα ἐνὸς λαοῦ. Ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἐχρησιμοποιεῖτο ἀκόμα καὶ στα νομίσματά τους, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴ φωτογραφικὴ παράσταση τῶν ὡς ἄνω νομισμάτων.

Ο χάρτης αυτός αναφέρεται στα ταξίδια του Αποστόλου Παύλου, όπου διδάξε το Ευ-
αγγέλιο στην Ελληνική γλώσσα και έχει ιχνογραφηθεί από τον διάσημο γεωγράφο-
ιστορικό Ορτέλιους το 1579. Κατά την παράδοση πέρασε και από την Αλλισστράτη.

Ἡ ἀρχαία Μακεδονία διηρθεῖτο εἰς εἴκοσι περιίπων ἐπαρχίας.

Α	Ἡμαθία	ΣΤ	Αργινολίς	ΙΑ	Βοτταία	ΙΣ	Λιλιυή
Β	Περία	Ζ	Πελαγονία	ΙΒ	Μυθδονία	ΙΖ	Μαιδονία
Γ	Ἐλίμεια	Η	Παιονία	ΙΓ	Χαμυδονία	ΙΗ	Ἰθώνιος
Δ	Ορεσίς	Θ	Παρδάρια	ΙΔ	Ἰκονιστία	ΙΘ	Ὀδομαντινία
Ε	Ἐσροδαία	Ρ	Ἀλωεσία	ΙΕ	Βισαγρία	Κ	Ἰλλυρία

Μέγεθος π.σ.	Στοιχ. 7. 330.	Ἱεροστοματίας Δ.σ. Κλαύτ. 41. ἀπρ.	Μάκρ. 3. 30. 20.	Βι. τίνος π.σ.	Στοιχ. 7. 329. 40.	Π.σ. π.σ. ἀπρ.	Μάκρ. 3. 31.	Κινναραίων ἀπρ.	Μάκρ. 3. 31.	Ὀφύλιος π.σ.	Στοιχ. 7. 329. 10.	Συμῶν π.σ.	
Μαγδόρος ἀπρ.	Πρόσ. 7. 22. 35. ἀποστ. 4. 80. Στοιχ. 7. 330. ἀποστ. 32. 321 ἀποστ. 35. Πρόσ. 2. 10. 17.	Ἰφικλίου π.σ. Θουκυλ. 4. 28.	Ἰφικλίου π.σ. Στοιχ. 7. 329. 10.	Βέρον π.σ.	Κίερτ.	Μαγδόρος π.σ.	Μάκρ. 2. 12.	ἀπρ. ἀπρ.	Μακροχώρα	Μαγία π.σ.	Κινναραίων 2. 24.	Συμῶν π.σ.	Στοιχ. 7. 329. 10.
Ἀπτελὸς ἀπρ.	Πρόσ. 7. 122. Στοιχ. 7. 122. 129. Πάν. 4. 17.	Ἰφικλίου π.σ. Στοιχ. 7. 330. ἀποστ. 22. Πάν. 4. 17.	Ἰφικλίου π.σ. Στοιχ. 7. 329. 10.	Πέρσης π.σ.	Δουλιχίου ἀποστ. π.σ. 23.	Μαγδόρος π.σ.	Στοιχ. 7. 330. ἀποστ. 31. 20.	Μαγδόρος π.σ.	Στοιχ. 7. 330. ἀποστ. 32. Παύρος 6.	Μαγία π.σ.	Κινναραίων 2. 24. Μακροχώρα 2. 24.	Συμῶν π.σ.	Στοιχ. 7. 329. 10.
Βαίων ἀπρ.	Θουκυλ. 2. 79. Πάν. 4. 18. 1. 10.	Ἰφικλίου π.σ. Στοιχ. 7. 330. ἀποστ. 22. Πάν. 4. 17.	Ἰφικλίου π.σ. Στοιχ. 7. 329. 10.	Βοτταίων π.σ.	Κίερτ.	Μαγδόρος π.σ.	Στοιχ. 7. 330. ἀποστ. 31. 20.	Μαγδόρος π.σ.	Στοιχ. 7. 330. ἀποστ. 32. Παύρος 6.	Μαγία π.σ.	Κινναραίων 2. 24. Μακροχώρα 2. 24.	Συμῶν π.σ.	Στοιχ. 7. 329. 10.

Οι χάρτες φιλοπονήθηκαν υπό του εκ Μόσχας Ιωάννου Πετρώφ (Λειψία, 1903).

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΙΩΤΡΙΚΟΥ ΒΟΥ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

9. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

1. *Νηπιακή* (370-320 π.Χ.)
 2. *Νεανική* (320-280 π.Χ.)
 3. *Αναβική* (280-240 π.Χ.)
 4. *Χρυσίδα Αίγις* (240-225 π.Χ.)
 5. *Παρακή* (225-197 π.Χ.)
 6. *Εξανταρίς* (197-148 π.Χ.)

10. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

11. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

12. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

13. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

14. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

15. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

16. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

17. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

18. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

19. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

20. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

21. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

22. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

23. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

24. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

25. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

26. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

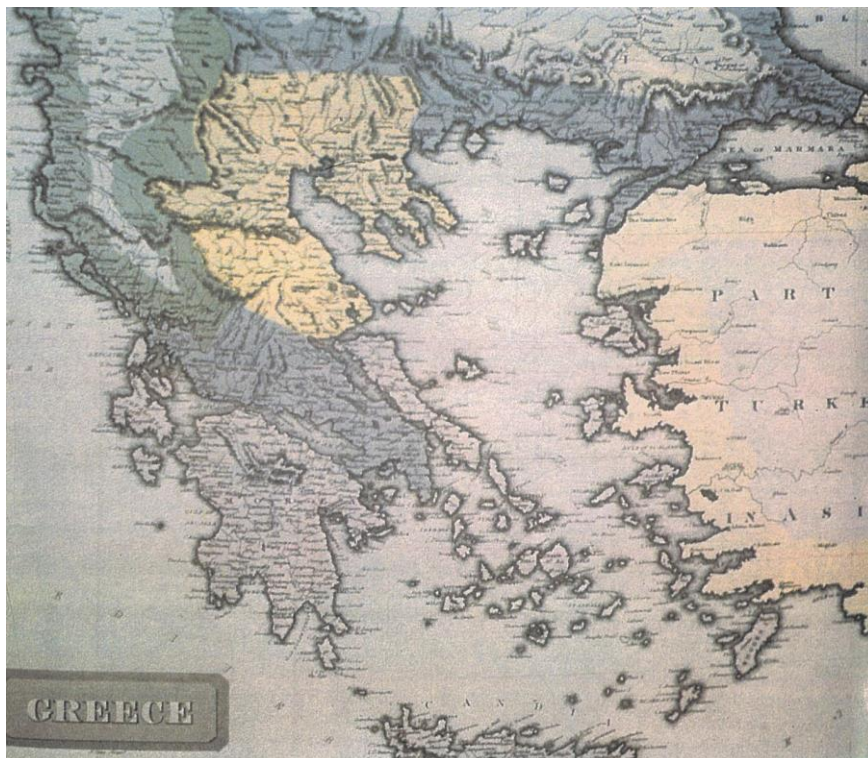
27. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

28. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

29. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

30. *Μακεδονία κατά Αλέξανδρο, 336-323 π.Χ.*
Μακεδονία κατά Βασίλειον, 323-148 π.Χ.

Σύμφωνα με τον Π. Λαμπρόπουλο, 1938, σ. 100.

Ο ιστορικός αυτός χάρτης εκδόθηκε το 1824 στη Βαλτιμόρη των ΗΠΑ από τον E.J. Coale και απεικονίζει την Ελλάδα κατά την αρχαιότητα και περιέχει ιστορικά και στατιστικά στοιχεία. Στο ιστορικό κείμενο του χάρτη, γίνεται σύντομη αναδρομή στην ιστορία των Ελλήνων από τους αρχαιότετους χρόνους μέχρι το 1823. Σύμφωνα με το κείμενο, η Ελλάδα κατά την αρχαιότητα στην περίοδο της ακμής της συνόρευε: Προς Β. με τη Γερμανία και Σκυθία. Προς Α. μέχρι τη Μαύρη Θάλασσα, τον Βόσπορο, τον Ελλήσποντο και το Αιγαίο Πέλαγος. Προς Ν. μέχρι τη Μεσόγειο Θάλασσα. Και προς Δ. μέχρι τον κόλπο της Βενετίας, τη σημερινή Αδριατική Θάλασσα. Για τη Μακεδονία αναφέρει στο υπόμνημά του ότι είναι μέρος της Ελλάδος. Τον χάρτη ανακάλυψε ο Σπ.Τ. Νικολάου επ. ΣτΕ και γεν. γρ. της Ε.Μ.Ε.Ι. σε κατάσταση παλαιών χαρτών της Ν. Υόρκης (A NEW HISTORICAL MAP OF GREECE).

Ι) ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) Νικολάου Ανδριώτη: «Η γλώσσα και η ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων», Θεσσαλονίκη 1952.
- 2) Κωνσταντίνου Βαβούσκου: «Η Μακεδονία διά μέσου των αιώνων», «ΠΑΝΣΕΡΡΑΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ», τ. 18/1992.
- 3) Αποστόλου Ε. Βακαλοπούλου: «Ιστορία της Μακεδονίας», Θεσσαλονίκη 2007.
- 4) Του ιδίου: «Ανέκδοτα ιστορικά στοιχεία αναφερόμενα στην Μακεδονία πριν και μετά το 1821», Θεσσαλονίκη 1975.
- 5) Παντελή Γρ. Βυσσούλη: «Ο Μακεδονικός ελληνισμός», Αθήναι 1988.
- 6) Παναγιώτου Κ. Γυιόκα: «Η καταγωγή των αρχαίων Μακεδόνων», Θεσσαλονίκη 1977.
- 7) Μαργαρ. Δήμιτσα: «Επίτομος ιστορία της Μακεδονίας», Αθήναι 1879.
- 8) Του ιδίου: «Αρχαία Γεωγραφία της Μακεδονίας», Αθήναι 1874.
- 9) Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών (Ε.Μ.Σ.), «Ανθολογία κειμένων περί του Μακεδονικού Αγώνος», Θεσσαλονίκη 2004.
- 10) Της ίδιας: «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ», Θεσσαλονίκη 1986.
- 11) Αθανασίου Ιωαννίδου: «Η αρχαία Μακεδονία», Αθήναι 1911.
- 12) Δημητρίου Κανατσούλη: «Η Μακεδονία από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι της ανόδου του Φιλίππου Β΄», Θεσσαλονίκη 1976.
- 13) Θανάση Κανλή: «Σκόρπια φύλλα», (απόψεις, ομιλίες), Σέρρες 2020.
- 14) Σαράντου Καργάκου: «Η ελληνικότητα της Μακεδονίας», Αθήναι 2006.
- 15) Αντων. Κεραμοπούλου: «Μακεδονία και Μακεδόνες», Αθήναι 1930.
- 16) Σωκράτους Κουγέα: «Η υπό τους Μακεδόνας ένωσις των αρχαίων Ελλήνων και ο καταστατικός αυτής χάρτης», Θεσσαλονίκη 1952.
- 17) Αθηνάς Κούκουτσα: «Αλέξανδρος ο Μέγας: Ο οραματιστής της συγχώνευσης των λαών», Ιστορική Μονογραφία της Δ.Ι.Σ. του Γ.Ε.Σ.
- 18) Γ. Α. Λεβέντη: «Η κατά της Μακεδονίας επιβουλή», Αθήναι 1966.
- 19) Νικολάου Κ. Μάρτη: «Η πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας», Αθήναι 1983.
- 20) Αιμιαν Μαζαράκη: «Ο Μακεδονικός Αγών», Θεσσαλονίκη 1963.

- 21) Νικολάου Ι. Μέρτζου: «Εμείς οι Μακεδόνες», Αθήναι 1986.
- 22) Του ιδίου: «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ». Το μήλον της έριδος Βουλγαρίας-Σκοπίων, Θεσσαλονίκη 2013.
- 23) Του ιδίου: «ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ». Παίγνιο Γεωπολιτικής, Θεσσαλονίκη 2013.
- 24) Του ιδίου: «ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ και οι Άλλοι», Θεσσαλονίκη 2013.
- 25) Γεωργίου Μόδη: «Ο Μακεδονικός Αγών και η νεώτερη Μακεδονική ιστορία», Θεσσαλονίκη 2007.
- 26) Κλεάνθη Νικολαΐδη: «Ιστορία του Ελληνισμού», Αθήναι 1923.
- 27) Μαρίας Νυσταζοπούλου - Πελεκίδου: «Το Μακεδονικό Ζήτημα», Αθήναι 1988.
- 28) Διογένη Ξανάλατου: «Τα όρια του ελληνισμού εις την Βαλκανικήν», Αθήναι 1945.
- 29) Ιωάννου Πετρώφ: «Ιστορικοεθνολογικός Άτλας της Μακεδονίας», Λειψία 1903.
- 30) Θεοδώρου Π. Σαράντη: «Η συνομοσία κατά της Μακεδονίας», Αθήναι 1987.
- 31) Παύλου Δ. Τσάμη: «Μακεδονικός Αγών», Θεσσαλονίκη 1975.
- 32) Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων: «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», Ιστορία και Πολιτική, (Ο.Ε.Δ.Β.), Αθήναι 1992.
- 33) Γεωργίου Ν. Χατζιδάκι: «Η ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων», Αθήναι 1896, περιοδικό «ΑΘΗΝΑ» και Αθήναι 1996.
- 34) Κωνσταντίνου Β. Χιώλου: «Η ελληνικότητα της Μακεδονίας ανά τους αιώνες», Αθήναι 1993.
- 35) Του ιδίου: «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», προμαχών του ελληνισμού, Αθήναι 1997.
- 36) THEODOR BIRT: «Αλέξανδρος ο Μέγας και ο παγκόσμιος ελληνισμός», Αθήναι 1956.
- 37) N. G. L. HAMMOND: «ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ», Αθήναι 1997.
- 38) Του ιδίου: «ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ», Αθήναι 1997.
- 39) Αρχαίοι Έλληνες ιστορικοί συγγραφείς και φιλόσοφοι: Αρριανός, Ηρόδοτος, Πλούταρχος, Πολύβιος, Στράβων, Όμηρος κ. ά.
- 40) Ημερήσιος και περιοδικός τύπος.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ:

Α) ΕΙΣΑΓΩΓΗ, σελ. 1

Β) ΤΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, σελ.8.

Γ) ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ, σελ. 9

Δ) Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, σελ.17.

Ε) ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ, σελ. 29.

ΣΤ) ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ, σελ. 35.

Ζ) ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ, σελ. 48.

**Η) ΤΑ ΑΣΤΡΙΚΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, σελ. 68.**

Θ) ΟΙ ΕΠΑΡΧΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, σελ. 71.

Ι) ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ, σελ.85.

ΙΑ) ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ, σελ.87.